

Focus Youth

magazine

Thadingyut Edition

Issue (9)
October
2016

ကြယ်ငါးကောက်သုပ္ပာယ်...
၂၀၁၆

ကိုရင်ဂေ

Life Story

CONTENT

success

လူငယ်တို့စုပေါင်း
လုပ်ကိုင်သင့်သည့်
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ

လေ့ကားထစ်ပုံပြင်

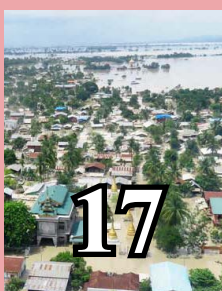

စာဖတ်ခြင်းရိုးရာ

Senior ဆိုတာ
တစ်ချိန်တုန်းက Junior
တစ်ယောက်ပါ

ARTICLES

ရေဘေးသင့်ပြည်သူများ
အတွက် စိတ်ကောင်းလေး
တစ်ခုနှင့် ပိုမိုကောင်းမွန်
သောနေရက်များ ဖန်တီးခြင်း

ဤအရာကို
နွားဟုခေါ်သည်။

ပျော်ရွှင်သောမိသားစု

သူငယ်ချင်းသို့ပေးစာ

အချစ်ဆိုသောအရာအား
ဆန်းစစ်လေ့လာခြင်း

ဘဝများကြားက
အလွှာပါးပါး

အစန်းဟုခေါ်သည်

BIOGRAPHY

Jérôme LaMaar

52

FASHION & BEAUTY

ဘာတွေလိုလဲ
ဘာကြောင့်လိုလဲ
ဘယ်လိုလိမ်းမလဲ

79

HOROSCOPE

အောက်တိုဘာလအတွက်
တစ်လစာ ဗေဒင်ဟော
စာတမ်း

54

LIFE STYLE

မနက်ခင်းတစ်ခု
စတင်ခြင်း

84

LIFE STORY

u,fig;aumufolrQom
udkZifaZ

59

အောင်မြင်သူတို့
နံနက်ခင်း

86

လင်းမိုးစက် (Smart Life)

လူငယ်တို့စုပေါင်းလုပ်ဆောင်သင့်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ

ဒီဆောင်းပါးလေးကတော့ ဘဝမှာအောင်မြင်တိုးတက်ချင်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ချင်တဲ့လူငယ်တွေအတွက် ရည်ရွယ်ပါတယ်။ အပျော်အပါး၊ အလှအပတွေကြားမှာ အချိန်မကုန်ဘဲ တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချချင်သူတွေအတွက် အသုံးဝင်မယ့် နည်းလမ်းလေးတွေပါ။ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်စေ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဖြစ်စေ စုပေါင်းလုပ်ဆောင်နိုင်မည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစားပေးဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

Travel & Tour

လက်ရှိမှာလည်း ဒီလုပ်ငန်းက အများကြီးရှိပါတယ်။ သို့သော် ဆန်းသစ်မှုအပိုင်းမှာတော့ အားနည်းနေပါတယ်။ လူငယ်တွေက အသစ်အဆန်းတွေဖန်တီးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သူများထက်ပိုအောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ လူသူနည်းပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့နေရာတွေ၊ သွားလာလို့ကောင်းတဲ့နေရာတွေကိုရှာဖွေပြီး (Private Tour) လေးတွေ စီစဉ်ပေးလို့ရပါတယ်။ ဒီခရီးစဉ်တစ်ခုလုံးအတွက် ဆန်းသစ်တဲ့ရိုက်ချက်တွေနဲ့ အမှတ်တရ Video

ဖန်တီးပေးမယ်။ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေ ပေါင်းစပ်ထည့်သွင်းမယ်ဆို လူတွေစိတ်ဝင်စားပြီး သင့်လုပ်ငန်းအောင်မြင်လာမှာပါ။ အင်တာနက်ကို အကျိုးရှိရှိအသုံးချဖို့တော့လိုမယ်နော်။

Translate Service

ဒီလုပ်ငန်းကလည်း သိပ်မခက်ပါဘူး။ အွန်လိုင်းကပဲ လုပ်ဆောင်လို့ရပါတယ်။ သင့် Page တစ်ခုကောင်းကောင်းလုပ်ပြီး လူအများသိအောင် ကြေငြာလို့ရတယ်။ သင်ကသူများထက်ပိုပြီး ဆက်ဆံရေးကောင်းမယ်၊ ဈေးနှုန်းပိုင်းလည်း အတင့်အသင့်သက်သာမယ်ဆို လူကြိုက်များလာမှာပါ။ ဒါ့အပြင် အခြားသောဘာသာပြန်လုပ်ငန်းမှန်သမျှကိုလည်း လက်ခံဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆို သင့်အတွက်ပိုပြီး အလုပ်တွင်ကျယ်လာမှာပါ။ Cover Letter ရေးပေးတာ၊ Ebook တွေဘာသာ ပြန်ပြီး အွန်လိုင်းက ရောင်းမယ်ဆိုရင်တောင် အခြေအနေ ကောင်းနိုင်ပါတယ်။

Social Media Service

ဒါကတော့နောက်ပိုင်း ပိုပြီးလူတွေလုပ်ကိုင်လာနိုင် ဖွယ်ရှိတာကြောင့် ကိုယ်ကအရင်ဦးအောင်လုပ်ပြီးစတင် ထားဖို့လိုပါတယ်။ အပြိုင်အဆိုင်တွေလည်း အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်က သာမန်ထဲကဖောက် ထွက်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ဆောင်ပေးနိုင်မလဲစဉ်းစားရပါမယ်။ Social Media နဲ့ပတ်သက်တဲ့သင်တန်းတွေလည်း အလွယ်တကူတက်နိုင်ပါတယ်။ ဒီအပိုင်းကို အရင်လေ့လာ ပြီး Idea ရှိသလောက် သင်လုပ်နိုင်မယ်ဆို ဝင်ငွေကောင်းလာနိုင်ပါတယ်။ စီးပွားရေးအမျိုးအစား အစုံအလင်နဲ့ Page အသစ်တွေဖန်တီးပြီး ထိုးဖောက်ဖို့အကြံပြုချင်ပါတယ်။ Media Trend က မကြာခင်မှာ Online Media တွေကိုပိုမိုအားကောင်းစေမှာမို့ စိတ်ပါဝင်စားရင် အခုကတည်းက အစပျိုးထားနိုင်ပါတယ်။

Café Shop

ဖွင့်တာ သိပ်တော့လွယ်မယ်ထင်ဘူး။အကြောင်းက နေရာရှာရခက်တာနဲ့ ဆိုင်ခန်းငှားခတွေဈေးကြီးတာကြောင့်ပါ။ သို့သော် ဒီ Café Shop ကို ဘယ်လိုပုံစံတွေနဲ့ ဆန်းသစ်လို့ရမလဲဆိုတာ အဓိက ပြောပြချင်ပါတယ်။ လူငယ်တွေ Café သောက်ပြီး၊ စာဖတ်မယ်၊ သီချင်းနားထောင်မယ်၊ ဒါ့အပြင် စိတ်ခံစားမှုတွေဖွင့်ထုတ်လို့ရမယ်၊ အေးဆေးအနားယူလို့ရမယ်၊ စိတ်ဝင်စားရာကံစမ်းမဲအစီအစဉ်လေးတွေ ဖန်တီးပေးမယ်၊ အနုပညာရှင်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံပွဲလုပ်ပေးတာ စသဖြင့် ဒီ Café Shop ကို ထိုးဖောက်ဖို့က နည်းလမ်းများစွာရှိပါတယ်။ နိုင်ငံတကာက Café Shop တွေရဲ့ Service တွေကို အဓိကလေ့လာပြီးမှ ကိုယ့် Idea နဲ့ပေါင်းပြီး လုပ်ဆောင်သင့်ပါတယ်။ ဒါကတော့ Café ကြိုက်သူတွေအတွက် အထူးသင့်လျော်မှာပါ။

Events & Promotions

ဒါလူငယ်တွေ စုလုပ်ဖို့ အထူးသင့်လျော်ပါတယ်။ အပေါင်းအသင်း များမယ်၊ အဆက်အသွယ် များမယ် နောက်ပြီး တကယ်လည်း ဝါသနာပါခဲ့မယ်ဆို အလွယ်တကူ အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။ တစ်ခုရှိတာက ကိုယ်ကတော့ သူများရဲ့ပုံစံတွေက ဖောက်ထွက်ဖို့လိုပါတယ်။ Events အသေးစားလေးတွေကနေ စတင်စေချင်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ကုန်ကျစရိတ်သက်သာမယ့် နည်းလမ်းတွေ စဉ်းစားပြီး Service ကောင်းကောင်းပေးဖို့စဉ်းစားသင့်ပါတယ်။ သင့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေသမျှလူအားလုံးဟာ သင့်လုပ်ငန်းအတွက် အသုံးဝင်သူတွေချည်းပါပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ဘယ်လိုမျိုးလူသိများအောင်ထိုးဖောက်နိုင်မလဲဆိုတဲ့ Idea ပေါ်ဆင့်ကဲလုပ်ဆောင်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကလည်း အတွေ့အကြုံနဲ့ စိတ်ကူးသစ်တွေလိုတယ် နော်။

Video Production

တစ်မိနစ်စာ videoလေးတွေဖန်တီးမယ်၊ လူငယ် Game အစီအစဉ်လေးတွေဖန်တီးပြီး အွန်လိုင်းမှာ တင်မယ်။ နောက်ပိုင်း လူသိများလာတဲ့အခါ ကိုယ့်ဆီကို ကြေငြာတွေဝင်လာပါလိမ့်မယ်၊ အထူးအဆန်းတွေနဲ့ hot ဖြစ်တဲ့ Program မျိုးတွေလည်းသင်ဖန်တီးနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ်တိုင်က အနုပညာကိုခုံမင်မယ်၊လေ့လာမှုတွေ အားကောင်းမယ်ဆို ဒီလုပ်ငန်းက အသက်အရွယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ သင့်အရည်အချင်းကိုတော့ ကောင်းကောင်းချပြနိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။ အရင်ဆုံးကိုယ်မှာ လိုအပ်ချက်တွေဘာရှိလဲ စဉ်းစားပြီးပြင်ဆင်ပါ။ အရင်အနီးကတော့ အနည်းငယ်ကြီးနိုင်တာကြောင့် စုပေါင်းလုပ်ရင်ပို အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်။

စာသင်တာကလည်း သင့်အတွက် အရှုံးမရှိတဲ့လုပ်ငန်းပါပဲ။ Freelance သင်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် Class သဘောမျိုးဖွင့်ချင်လား၊ သင့်ရဲ့သင်ကြားမှုနည်းစနစ်နဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုတွေပေါ် မူတည်ပြီး အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ သိပ်မရှိသေးတဲ့ သင်တန်းမျိုးတွေကိုဖွင့်လှစ်ပေးတာဖြစ်ဖြစ်၊ ချိတ်ဆက်ပေးတာဖြစ်ဖြစ်လည်းလုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ပညာရေးဝန်ဆောင်မှုပါ တွဲလုပ်မယ်၊ အမှန်တကယ် လက်တွေ့ကျတဲ့ သင်တန်းမျိုးတွေ ဖန်တီးပေးနိုင်ဖို့ပါပဲ။ အနည်းငယ်တော့ ရုန်းကန်ရမယ်၊ အောင်မြင်သွားရင်တော့ သင့်အတွက် လက်မထောင်နေရပါပဲ။

Gift Shop

ဒီလုပ်ငန်းက လူတွေကြားမှာ သိပ်ခေတ်မစားဘူး၊ အကြောင်းက စိတ်ဝင်စားအောင်ကြေငြာမှုနည်းနေတာပါ။ နိုင်ငံခြားမှာတော့ ဒီလိုလုပ်ငန်းလေးတွေ အတော်များများ အောင်မြင်ကြပါတယ်။ အဓိက ကိုယ့်ရဲ့ Service က သူ့လိုအပ်ချက်နဲ့ ထပ်တူကျနေဖို့ပါ။ ဝန်ဆောင်မှုအပေါ်မှာ ဖျော်ဖြေမှုလေးပေါင်းစပ်ပြီး ဖန်တီးရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ လက်ဆောင် ဘာကြောင့်ပေးသင့်တာလဲ၊ ဘယ်လိုတွေ လက်ဆောင်ပေးမလဲ စသဖြင့် အကြံဉာဏ်တွေကို အွန်လိုင်းက များများဖြန့်ဝေပါ။ သင့် Idea တွေ သဘောကျလာတဲ့အခါ သင်လုပ်ငန်းအတွက် Service လိုချင်သူတွေ များလာပါလိမ့်မယ်။ ရိုးရိုးပန်းလက်ဆောင်ပို့ပေးတာလောက်ကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ တကယ်တော့ ဒီထက်ပိုလေးနက်အောင် သင်လုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။

အခုပြောခဲ့တာတွေက စီးပွားရေးမှာ တတ်သိနားလည်တဲ့ပညာရှင်တွေအတွက် မဟုတ်ဘဲ၊ တိုးတက်ချင်

တဲ့လူငယ်တွေအတွက် လေ့ခါးထစ်တွေမြင်အောင် ဖွင့်လှစ်ပြသခြင်းသက်သက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုအောင်မြင်တိုးတက်ဖို့အတွက် စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြပြီး၊ အမှန်တကယ်လည်း လုပ်ဆောင်နိုင်မယ်၊ သင့်အိုင်ဒီယာတွေလည်းဆန်းသစ်နေမယ်ဆို လူငယ်တွေရဲ့အိမ်မက်က အမှန်တကယ် ဖြစ်လာနိုင်မှာပါ။ မလုပ်တာထက်စာရင် လုပ်နေတာ သင်ရှေ့ကို ပိုရောက်နိုင်ပါတယ်။

လင်းမိုးစက် (Smart Life)

လေ့ကားထစ်ပုံပြင်

မောင်ရေချမ်း (ကန့်ဘလူ)

တစ်နေ့မှာတော့ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးထံ လူငယ်တစ်ဦးရောက်လာပြီး အကြံဉာဏ် လာတောင်း လေသည်။

"အင်း သူများတွေပြောတာဒီဆရာကြီးကအကြံပေး တာ အရမ်းကောင်းတယ်တဲ့။ ငါလည်း အကြံဉာဏ်လေး တောင်းဦးမှပဲ"

"ဆရာ ကျွန်တော် ဆရာ့ဆီက အကြံဉာဏ်တစ်ခု လောက်တောင်းချင်လို့ပါ"

"အင်း ပြောပါဦး။ ဘာအကြံဉာဏ်တောင်းမှာလဲ"

"ဒီလိုပါဆရာ။ ကျွန်တော်က အောင်မြင်မှုကိုဆာ လောင်နေတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့်အချိန်တို အတွင်းမှာ အောင်မြင်ဖို့နည်းလမ်းလေး တောင်းချင်လို့ ပါ"

"အင်း လိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပေးမှာပေါ့။ ဒါပေ မယ့် ဆရာအကြံပေးပေးခင် ဆရာ့ကို အလုပ်တစ်ခုလုပ်ပေး ရမယ်။ ဘယ်လိုလဲ။ လုပ်ပေးမှာလား?"

"လုပ်ပေးပါ့မယ် ဆရာ။ ခဏအတွင်း အောင်မြင် မယ့်နည်းလမ်းကိုသာရမယ်ဆိုရင် ဆရာခိုင်းတာမှန်သမျှ

လုပ်ပေးပါမယ်"

"ကောင်းပြီ။ ဒါဆို ဆရာ့အိမ်အတွက် လေ့ကား တစ်ခုလုပ်ခဲ့။ ရပြီဆိုရင် ဆရာ့ဆီနောက် တစ်ခေါက်ပြန် လာခဲ့"

ဒီလိုနဲ့ လူငယ်လေးဟာ လေ့ကားတစ်ခုကိုလုပ်ပြီး ဆရာကြီးထံကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့လေသည်။

"လေ့ကား ရခဲ့ပါပြီ ဆရာ"

"ကဲပြောပါဦး။ ဒီလေ့ကားကို ဘယ်လိုရခဲ့တာလဲ"

"ပထမဆုံး ကျွန်တော် တောကိုသွားပြီး လိုအပ်တဲ့ အသားတွေရဖို့ သစ်ခုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ပြီးတော့

လိုအပ်တဲ့ပုံစံရဖို့ သစ်သားတွေကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ပါတယ်။ အသားတွေ လိုတဲ့ပုံစံရတော့ တစ်ထစ်ချင်း တပ်ဆင်ပါတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး ဆရာ။ ဒီလေ့ကားကို ရလာတာပါပဲ"

"ဒီလေ့ကားကို တစ်ခါတည်းရခဲ့တာလား။ လိုတာ တွေစုပြီးမှ ရခဲ့တာလား"

"တစ်ခါတည်းတော့ဘယ်ရပါ့မလဲ ဆရာရယ်။ ကျွန် တော်ကိုယ်တိုင်လိုတာတွေစုပြီး လုပ်လာခဲ့တာပါ"

"အေးကွ။ မင်းလိုတဲ့အောင်မြင်မှုဆိုတာလဲ ဒီလိုပဲ။ တစ်ခါတည်းနဲ့ အောင်မြင်ဖို့တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းလိုချင်တဲ့အောင်မြင်မှုကဘာလဲဆိုတာ သိရမယ်။ ဥပမာ - အခု မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ လှေကားလိုပေါ့ကွာ။ လှေကားကိုလိုချင်တော့ လှေကားအတွက် လိုအပ်တဲ့အရာတွေကို စုဆောင်းရတယ်။ ပြီးမှလုပ်ယူရတယ်။ ဒီလိုပဲ။ မင်းလိုချင်တဲ့ အောင်မြင်မှုကိုရဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့အရာတွေကို စုရမယ်။ ပညာလိုရင်ပညာ ငွေလိုရင်ငွေပေါ့။"

တစ်နေ့တစ်နေ့နဲ့ နေ့တွေများလာတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြည့်စုံလာမယ်။ ကိုယ့်မှာ လိုအပ်တဲ့အရာတွေ ပြည့်စုံလာပြီဆိုရင် မင်းလိုချင်တဲ့အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို ရောက်ဖို့သေချာပြီပဲ။ ပန်းတိုင်အတွက် ကိုယ့်မှာ လိုအပ်တဲ့အရည်ချင်း ပြည့်စုံပါရက်နဲ့ တစ်ခါတည်းမအောင်မြင်ဘူးဆိုရင်နောက်တစ်ခါပြန်ကြိုးစား။ နှစ်ခါမရ သုံးခါပေါ့။ ဒီလိုကြိုးစားလိုက်ရင် မင်းလိုချင်တဲ့ပန်းတိုင်ကိုရောက်မှာပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ပဲ အောင်မြင်မှုအတွက် လိုအပ်တဲ့အရာတွေကို အချိန်ပေးပြီးမစုပဲ တစ်ခါတည်းအောင်မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီအောင်မြင်မှုကို တောင့်တနေမယ်ဆိုရင်လည်း တစ်သက်လုံး အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ များသောအားဖြင့် လူငယ်တွေက အောင်မြင်မှုထပ်ပင်ပန်းခံပြီး မသွားချင်ကြပဲ ထိုင်စောင့်ရင်းနဲ့သာ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို ဖြုန်းပစ်နေကြတာ။ အမှန်က အဲဒီဖြုန်းပစ်နေတဲ့ အချိန်တွေကို အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်အတွက်လိုတာတွေကို လေ့လာစုဆောင်းပြီး အောင်မြင်မှုဆိုတဲ့ပန်းတိုင်ဆီကို အရောက်သွားရမှာ။

ဒါကြောင့် ဆရာ မင်းကိုအကြံပေးချင်တာက အောင်မြင်မှုဆိုတာကို ထိုင်စောင့်ပြီး အချိန်ဖြုန်းမနေပဲ အောင်မြင်မှုထံကို ကိုယ်တိုင်ပုံမှန်လေး ချီတက်သွားပါလို့ အကြံပေးချင်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် လိုချင်တဲ့အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကိုရောက်မှာ သေချာပါတယ်။

"ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပါပြီ ဆရာ။"

တက္ကသိုလ်တက်လို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘွဲ့တစ်ခုရထားပေမယ့် ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ပန်းတိုင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပြင်ဆင်မှု ဘာတစ်ခုမှမရှိသေးပါဘူး။ စိတ်ချပါဆရာ။ လိုအပ်တဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေလုပ်ပြီး ကျွန်တော်သတ်မှတ်ထားတဲ့အောင်မြင်မှုထံ မရောက်ရောက်အောင် ကိုယ်က သာအရောက်သွားနိုင်ရင် ဘယ်အောင်မြင်မှုကမှအဝေးကို ပြေးမသွားဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ယုံပါတယ်။ ကျွန်တော် အချိန်တွေကို ကောင်းကောင်းအသုံးပြုပြီး အောင်မြင်မှုထံ ဖြေးဖြေးမှန်မှန်သွားပါတော့မယ်။ ပြင်ဆင်မှုမရှိပဲ အောင်မြင်ချင်တဲ့စိတ်ကိုလည်း အခုချက်ချင်း ပြင်လိုက်ပါပြီ။"

"ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ။ တစ်နေ့မင်းအောင်မြင်မယ်ဆိုတာ ဆရာယုံကြည်ပါတယ်။"

"ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ။"

ပြင်ဆင်မှုတွေနဲ့အတူအောင်မြင်မှုထံ
အရောက် သွားနိုင်ကြပါစေ ...

မောင်ရေချမ်း(ကန့်ဘလူ)

စာဖတ်ခြင်းရိုးရာ

(စာကို ဘယ်လိုဖတ်ကြမလဲ)

ရွှေညာမောင်

စာဖတ်ခြင်းက လူတွေကို အကျိုးကျေးဇူးများစွာဖြစ်စေတယ်။ ဗဟုသုတတွေတိုးစေတယ်ဆိုပေမယ့် အများစုသောလူငယ်တွေက စာဖတ်အားနည်းတတ်ကြပါတယ်။ စာဖတ်မလေ့လာလို့ လူငယ်တွေကလည်း စာကိုဘယ်လိုမျိုးချဉ်းကပ်ဖတ်ရမလဲဆိုတာကို မသိကြပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ စာကိုမဖတ်ဖြစ်။ မဖတ်ဖြစ်တော့ စာဖတ်ရမှာကိုပျင်းလာ။ ပျင်းလာတော့မဖတ်ဖြစ်နဲ့ပဲ သံသရာလည်ရင်း စာဖတ်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်မလာတတ်ကြတော့ပါဘူး။

“အောင်မြင်ချင်ရင် စာဖတ်ပါတို့”၊ “စာအုပ်စာပေလူမိတ်ဆွေတို့” စသဖြင့် စာဖတ်ဖို့ကို အားပေးထားတဲ့စကားတွေအများကြီးရှိကြပါတယ်။ ဒါဆိုရင် အနည်းဆုံးသေချာတာကတော့စာဖတ်တာကိုယ့်အတွက်အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်စေတဲ့အရာဆိုတာ သေချာပါပြီ။ ဒါဖြင့်ဘာလို့ စာမဖတ်ကြတာလဲ? မတိုးတက်ချင်လို့၊မကြီးပွားချင်လို့၊ မအောင်မြင်ချင်လို့များလား? အဲဒီလိုတော့လည်း ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး။ ငယ်ငယ်က စာဖတ်တဲ့အလေ့အကျင့်အားနည်းခဲ့လို့ နောက်ပိုင်းမှာ စာကိုအကျိုးထူး

အောင် ဘယ်လိုဖတ်ရမလဲ၊ စာကြိုက်အောင် ဘယ်လိုဖတ်ရမလဲဆိုတာ သေသေချာချာမသိသေးလို့ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါဖြင့်စာဖတ်ချင်စိတ်ရှိလာအောင်ဘယ်လိုဖတ်မလဲ? အကျိုးထူးအောင် ဘယ်လိုဖတ်မလဲ?

အမေးစကား ရှိလာတော့လည်း အဖြေစကား ရှိပါတယ်။

စာမှန်သမျှအကုန်ဖတ်သင့်လား?

စာဖတ်တာနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ အကြမ်းအားဖြင့် သုံးမျိုးခွဲလို့ရပါတယ်။

ပထမတစ်မျိုးကစာဖတ်အရမ်းကြေပြီးစာဖတ်သက်ရင့်နေတဲ့သူတွေပါ။ (ပြည်တွင်းစာပေသာမက ပြည်ပစာပေတွေအထိ တက်လှမ်းဖတ်နိုင်တဲ့သူတွေပေါ့။ ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းတာက ဒီလိုလူမျိုးတွေက လူတစ်စုစာလို့ ပြောရလောက်အောင် အရမ်းနည်းပါတယ်။) ဒုတိယတစ်မျိုးကအတော်အတန်စာဖတ်ကြတဲ့သူတွေပါ။ (တစ်

ပတ်ကို စာအုပ်တစ်အုပ်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်လလုံးနေရင် စာအုပ် သုံး၊ လေးအုပ်ဝန်းကျင် ဖတ်ဖြစ်တဲ့သူတွေပေါ့။) နောက်ဆုံးတစ်မျိုးက အခုမှစာဖတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့သူတွေနဲ့ စာလုံးဝနီးပါး မဖတ်ဖြစ်တဲ့သူတွေပါ။ (ကျွန်တော်တို့ လူငယ်အသိုင်းအဝိုင်းတွေ အထူးသဖြင့် တက္ကသိုလ် အဆင့်မှာရှိတဲ့ အများစုသော လူငယ်တွေက တတိယ တစ်မျိုးထဲပါနေတာ ဝမ်းနည်းစရာအမှန်တရားတစ်ခုပါ။ Facebook မှာအလွယ်တကူ ဖတ်လို့ရနေတဲ့စာတိုတွေ ကလွဲရင် တကယ်ကို စာမဖတ်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဒီလိုလူငယ်အသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့ လက်ပွန်း တတီး ထိတွေ့နေရတဲ့အတွက် ဒီအချက်ကိုတော့ ရဲရဲ ဝံ့ဝံ့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ အများစုသော တက္ကသိုလ်အဆင့် လူငယ်တွေ စာလုံးဝနီးပါးမဖတ်ပါဘူး။ တစ်နှစ်လုံးဖတ် ခဲ့တဲ့အရေအတွက်က လက်ဆယ်ချောင်းတောင် မပြည့် ပါဘူး။)

စာမှန်သမျှ အကုန်ဖတ်သင့်လား? ဆိုတဲ့ ခေါင်း စဉ်အောက်မှာတော့ စာဖတ်ကာစ လူငယ်တစ်ယောက် အနေနဲ့ “စာရေးဆရာပြောသမျှအကုန်လက်မခံသင့်ဘူး” ဆိုတဲ့ အသိစိတ်လေးကိုအရင်းခံပြီး ဖတ်သင့်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် စာနဲ့ဝေးနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ကိုယ်ဝါသနာပါရာ၊ နှစ်သက်ရာစာအုပ်တွေကနေ စ ဖတ်သင့်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို စာဖတ်ချင်အောင် ဆွဲ ဆောင်နိုင်တဲ့ စာပေအမျိုးအစားမှန်သမျှ ဖတ်သင့်ပါတယ်။

(ဒီနေရာမှာ စာဖတ်သက်ရင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရဲ့အမြင်နဲ့ အကဲမဖြတ်သင့်ပါဘူး။ စာမဖတ်တဲ့လူငယ် တွေက တကယ်ကို စာဖတ်ပျင်းပါတယ်။)

ဒီလို စာမှန်သမျှဖတ်တဲ့နေရာမှာ စာရေးဆရာ ပြောတိုင်းတော့ မကိုးကွယ်မိဖို့တော့ လိုပါမယ်။ နောက် ပြီးကိုယ့်ရဲ့ စာဖတ်စွမ်းရည်ကို မြှင့်တင်ဖို့လည်း လိုပါမယ်။ ကိုယ်က အပျော်ဖတ်စာအုပ်တွေကနေ စဖတ်တယ်ဆို ရင်လည်း နောက်တစ်ဆင့်ကို တက်နိုင်ရပါမယ်။ (ကျွန်

တော်တို့ စာဖတ်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့သူတွေက တာရာမင်းဝေတို့၊ အကြည်တော်တို့ပါ။ ဒေးကာနက် ဂျီတို့၊ နပိုလီယန်ဟေးလ်တို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလို ဖျော်ဖြေရေးစာအုပ်တွေမှာတင် ရပ်တန့်မနေခဲ့ပါဘူး။ ဖျော်ဖြေရေးစာပေတွေကို အဆိပ်အတောက်စာပေတွေ လို့ မမြင်မိသလို လေးစားမှုလည်း ပေးပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် ဒီနေရာမှာတင် ရပ်တန့်မနေဖို့တော့ လိုပါမယ်။) ကိုယ်နှစ်သက်ရာစာတွေကို ဖတ်ရင်းနဲ့ စာဖတ်သက် အတော်အသင့်ရလာတဲ့အခါ စာပေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် တိုင် ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်လာပါမယ်။ ဘယ်အရာက အပျော်ဖတ်လဲ၊ ဘယ်အရာက အဆိပ်အတောက်တွေ လဲ၊ ဘယ်အရာတွေကိုယူပြီး ဘယ်အရာတွေကိုပယ်ရမှာ လဲ။

နောက်ဆုံးပြောရရင်တော့ အစ်ကိုတစ်ယောက် ပြောဖူးသလိုပေါ့။ “မဖတ်သင့်တဲ့ စာဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဆက်ပြီးမဖတ်သင့်တဲ့စာဆိုတာပဲရှိပါတယ်” လို့ အဆုံး သတ်ချင်ပါတယ်။

ကမ္ဘာ့စာပေလောကမှာ တော်တော်များများက အဆိပ်အတောက်လို့ သတ်မှတ်ကြတဲ့ တစ်ချို့သော စာအုပ်တွေတောင်မှ လေ့လာသင့်တဲ့ထဲမှာ ပါပါတယ်။ (အဆိပ်ဆိုပြီး ဝေးဝေးကမရှောင်သင့်တဲ့ အဆိပ်အ တောက်တွေလည်း ရှိပါတယ်။) ဒီတော့ စာဖတ်တဲ့အခါ စာရေးသူပြောသမျှ ပုတ်သင်ညှိလို ခေါင်းမငြိမ့်ဘဲစာမှန် သမျှ ဖတ်သင့်ပါတယ်။ စာဖတ်သက်ရှိတဲ့သူ တစ် ယောက်အနေနဲ့ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်မှာပါ။

(ကိုယ်က စာဖတ်စွမ်းရည်မြင့်ပြီး အလုပ်များတယ် ဆိုရင်တော့ ကိုယ်နဲ့အဆင်ပြေတဲ့အဆင့်အတန်းရှိစာပေ တွေကိုပဲ ရွေးချယ်ဖတ်သင့်ပါတယ်။) စာစဖတ်တဲ့သူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင်လည်း ကိုယ်နဲ့အဆင်ပြေတဲ့ ဘယ်စာပေအမျိုးအစားမဆို ဖတ်သင့်ပါတယ်။ (စဖတ် တဲ့စာပေအမျိုးအစားမှာပဲ ရပ်တန့်မနေသင့်သလို စာရေး သူပြောတိုင်းလည်း အဟုတ်မထင်ဖို့တော့ လိုပါမယ်။)

စာဖတ်နည်း

စာကို အကျိုးရှိအောင်ဖတ်ဖို့ဆိုရင် မှန်ကန်တဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ စာဖတ်ဖို့လိုပါမယ်။ စာကိုတော့ဖတ် လိုက်ပါရဲ့။ ပြီးရင် ကိုယ့်အတွက် ဘာမှကျန်မနေခဲ့ဘူး ဆိုရင် ကိုယ်ပေးလိုက်ရတဲ့ အချိန်တွေနဲ့မတန်ပါဘူး။ စာပေမှာ အပေါ်ယံဖတ်ရမယ့်စာ၊ သေချာမှတ်သားထား ရမယ့်စာဆိုပြီး အဆင့်သတ်မှတ်ချက်တွေ ရှိပါတယ်။

စာဖတ်မယ့် လူငယ်တွေအတွက် သင့်တော်မယ့် စာဖတ်နည်းလေးကို ထုတ်နုတ်ပေးထားပါတယ်။ တစ် ခြားသော စာဖတ်နည်းများလည်းရှိတဲ့အတွက် ကိုယ်နဲ့ ကိုက်ညီမယ့် စာဖတ်နည်းတစ်ခုခုနဲ့ အကျိုးရှိအောင် ဖတ်ကြဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။ ဘယ်နည်းလမ်းကို ပဲသုံးသုံး၊ ကိုယ့်အတွက်အကျိုးရှိဖို့ အရေးကြီးတယ်ဆို တာလေးလည်း ပြောချင်ပါတယ်။

(၁) ရွေးချယ်ခြင်း

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မဖတ်ခင်မှာတင် ဘယ်လို စာအုပ်ကို ဖတ်မလဲဆိုတာ ရွေးချယ်တတ်ဖို့လိုပါတယ်။ ကိုယ်စဖတ်တဲ့စာအုပ်က ကိုယ်ဖတ်နိုင်တဲ့ အနေအထား ထက်မြင့်နေတာမျိုးတွေ၊ ပညာရပ်ဆိုင်ရာဆန်တဲ့ စာပေ မျိုးတွေဆိုရင်တော့ စာဖတ်စမှာ မကိုင်သင့်ပါဘူး။ ဒါမျိုး တွေက ကိုယ့်ကိုစာဖတ်ရတာ ပျင်းသွားစေပြီး စာဖတ်ရ ကြောက်သွားစေပါတယ်။ ဒီတော့ အရင်ဆုံး စာဖတ် တော့မယ်ဆိုရင် ကိုယ်နှစ်သက်မယ့် အမျိုးအစားမျိုးတွေ ကို အရင်ဆုံးဖတ်သင့်ပါတယ်။

(၂) စနည်းနာမယ်

ဘယ်လိုစာအုပ်မျိုးတွေက လူကြိုက်များသလဲဆို တာ အရင်ဆုံးသိအောင်လုပ်ထားတာ ကောင်းပါတယ်။

ပြီးရင် ကိုယ်ဖတ်မယ့်စာအုပ်ကနေ ဘယ်လိုမျိုးအကျိုး ကျေးဇူးဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ သိရပါမယ်။ အချိန်ကုန်ပြီး အကျိုးမရှိတဲ့ စာမျိုးတွေကတော့ အပျော်ဖတ်စာပေ အနေနဲ့သာ ဖတ်ရှုသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရသစာပေမျိုးဆိုရင်တော့ ကိုယ့်စိတ်နှလုံးအတွက် ဖတ် သင့်ပါတယ်။

(၃) မှတ်စုထုတ်မယ်

ကိုယ်ဖတ်လိုက်တဲ့စာက စာအုပ်လည်းဖတ်ပြီးလို့ ပိတ်လိုက်ရော၊ ခေါင်းထဲမှာလည်း ဘာမှမကျန်ခဲ့ဘူး ဆိုရင်တော့ အဆင်မပြေပါဘူး။ စာဖတ်တဲ့အခါမှတ်သား ပြီးဖတ်တာမျိုးတွေ၊ မှတ်စုထုတ်တာမျိုးတွေက ကိုယ့် အတွက် တစ်စုံတစ်ရာအကျိုးကျေးဇူး ဖြစ်ထွန်းစေနိုင် ပါတယ်။ အားလုံးအတိအကျ မှတ်ထားဖို့မလိုပေမယ့် စာအုပ်ထဲကဆိုလိုရင်းတွေနဲ့ ကိုယ့်အသိအလိမ္မာ တိုး တက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းတွေကိုတော့ သိထားရပါ မယ်။

(၄) အရုံးမပေးပါနဲ့

စာအရမ်းကြိုက်တဲ့ စာသမားတွေကလွဲရင် တော်ရုံ တန်ရုံစာဖတ်တဲ့သူတွေမှာ စာဖတ်ရင်းငြီးငွေ့လာတာ မျိုးတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါက သင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဖတ်ရင်းနဲ့ငြီးငွေ့လာတာနဲ့ ငါကတော့စာဖတ်ရတာအဆင်ပြေမှာမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး လက်လျှော့ကာ စာဖတ်ရတာမကြိုက်တဲ့သူအဖြစ် မခံ ယူလိုက်ပါနဲ့။ ဖတ်ရင်းပျင်းလာရင် ခဏနားလိုက်ပါ။ ပြီးရင်ပြန်ဖတ်ပါ။ စာဖတ်တယ်ဆိုတာ ငယ်ငယ်က စာကျက်သလို အတင်းအကျပ် ကျက်နေရတာမဟုတ်လို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲဖတ်ရင်း အကျိုးရှိအောင် လုပ်သင့် ပါတယ်။

(၅) အမျိုးအစားတွေ

စာဖတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်အတွက်ကတော့ ကိုယ် စိတ်ပါဝင်စားတဲ့အကြောင်းအရာဟာ ကိုယ်အကြိုက်ဆုံး စာပေအမျိုးအစားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခြားအမျိုးအစား တွေမှာလည်း မှတ်သားစရာတွေရှိတယ်ဆိုတာ သင် သိထားရပါမယ်။ ကိုယ်ကစီးပွားရေးသမားမို့လို့စီးပွားရေး နဲ့ဆိုင်တဲ့စာတွေပဲ ဖတ်မယ်လို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်မှတ်ထားစရာမလိုပါဘူး။ စာပေတိုင်းမှာ သင့်အ တွက် လေ့လာစရာ အသိပညာတွေ ရှိပါတယ်။

(၆) ခြုံငုံပါ

စာဖတ်အားနည်းတဲ့ သူတစ်ယောက်အတွက် စာ တစ်အုပ်ပြီးအောင်ဖတ်ဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းတဲ့ကိစ္စပါ။ ဒါပေ မယ့် တစ်အုပ်လုံးကုန်အောင် ဖတ်နိုင်ခဲ့ပြီဆိုရင်တော့ သင်ဖတ်ခဲ့သမျှကို ပြန်ပြီး ခြုံငုံစဉ်းစားသင့်ပါတယ်။

(၇) ဘာအကျိုးထူးခဲ့သလဲ

ဖတ်ခဲ့သမျှထဲမှာ မှတ်ထားခဲ့ရတဲ့အရာတွေက သင့် အတွက် ဘာအကျိုးထူးသလဲဆိုတာကို စာတစ်ခန်းဖြစ် ဖြစ်၊ စာတစ်အုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖတ်ပြီးတိုင်း မေးခွန်းထုတ်သင့် ပါတယ်။ ဒါမှလည်း သင်ဖတ်ခဲ့သမျှဟာ သင့်အတွက် ထိထိရောက်ရောက်အကျိုးဖြစ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

(၈) အောင်မြင်မှုပါပဲ

စာတစ်အုပ် ဖတ်လိုက်တာလည်း သင့်အတွက် အောင်မြင်မှုပဲဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။ ဒီတစ်အုပ်ကရလိုက်တဲ့ အသိပညာတွေကြောင့် သင်ဟာ ဒီစာကို မဖတ်ခင်က လူနဲ့မတူတော့ပါဘူး။ သင်ဟာ အနည်းငယ်တော့ပြောင်း

“

ကျွန်တော့်အဖြေက

“တစ်ခုခုကို သိချင်တတ်ချင်၊
နားလည်ချင်ရင် အလွယ်ကူဆုံး၊
အမြန်ဆုံး၊ မပင်ပန်းဆုံးသိခွင့်၊
တတ်ခွင့်၊ နားလည်ခွင့်တွေဟာ
စာဖတ်ခြင်းကပဲ ရနိုင်တယ်။”

”

လဲလာပါပြီ။ ဒီတော့ ဒီထက်ပိုပြီးအကျိုးရှိတဲ့စာတွေ ကိုဖတ်ရင်းနဲ့ သင်ဟာ ပိုပြီးတိုးတက်လာတဲ့ လူတစ် ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲနိုင်အောင် ကြိုးစားသင့်ပါ တယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး အကျိုးထူးချင်ရင်တော့ ကိုယ်ဖတ် ထားတဲ့စာတွေထဲက အသိပညာတွေကို လက်တွေ့ဘဝ ထဲမှာပါအသုံးပြုနိုင်ဖို့ကြိုးစာပါလို့တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက လူငယ်တစ်ယောက်က အရိုးရှင်း ဆုံးမေးခွန်းတစ်ခု မေးခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့မေးခွန်းက“ဘာလို့ စာဖတ်တာလဲ?” တဲ့။ ကျွန်တော့်အဖြေက “တစ်ခုခုကို သိချင်တတ်ချင်၊ နားလည်ချင်ရင် အလွယ်ကူဆုံး၊ အမြန်ဆုံး၊ မပင်ပန်းဆုံးသိခွင့်၊ တတ်ခွင့်၊ နားလည်ခွင့် တွေဟာ စာဖတ်ခြင်းကပဲ ရနိုင်တယ်။ ကိစ္စတော် တော်များများနဲ့ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာ တွေကိုစာအုပ် စင်တွေက ဖြေရှင်းပေးနိုင်တယ်။ စာအုပ်တွေကနေ

တစ်ဆင့် ခရီးတွေသွားလို့ရတယ်။ စာအုပ်တွေကနေတစ်ဆင့် ကိုယ်လက်လှမ်းမမှီနိုင်တဲ့ လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ သိကျွမ်းခွင့် ရတယ်။ နောက်ဆုံးစာအုပ်တွေကနေ တစ်ဆင့်ချစ်လို့ရတယ်၊ အသည်းကွဲလို့ရတယ်၊ ခံစားလို့ရတယ်။ လူပြိန်းပြောပြော ရရင်တော့ ထိုင်ရာကနေမထဘဲသိခွင့်၊ သင်ခွင့်၊ မှတ်သားခွင့်၊ ခံစားခွင့်တွေရနေလို့ စာဖတ်တာပါ။” ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းပြချက်လေး နဲ့ပဲ ကျွန်တော် စာဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

နောက်ပြီး စာဖတ်အားနည်းတဲ့သူတွေ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိပါတယ်။ တကယ့်အသိဉာဏ်နဲ့အတွေ့အကြုံဆိုတာ စာထဲကမှမဟုတ်ဘူး၊ ဘဝထဲကလည်း ရနိုင်တယ်။ ဘဝထဲကအသိပညာတွေက ပိုပြီးအကျိုးရှိတယ် ဆိုပြီး။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဘဝထဲမှာလည်း အသိပညာနဲ့အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို တန်ကြေးကြီး တဲ့ အသိပညာတွေတိုင်းကို အိမ်မှာအချိန် အနည်းငယ်ပေးပြီး စာလေးဖတ်ရုံနဲ့ ရနိုင်မယ်ဆိုရင် စာဖတ်ရတာ ဘယ် လောက်တောင် ပျော်စရာကောင်းသွားပြီလဲ?

ဘဝနဲ့ချီပြီးရမယ့် အသိတရားတွေတိုင်းကို အချိန်အနည်းငယ်ပေးပြီး ရယူနိုင်ဖို့ဆိုရင်တော့ စာပေတွေထဲ မှာပဲ ရှိပါတယ်။ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် အောင်မြင်မှုများ ရကြပါစေ... ။

လေးစားမှုများဖြင့်

ရွှေညာမောင်

Senior ဆိုတာ တစ်ခါတုန်းက Junior တစ်ယောက်ပါ

ရေနံသင်္ကေတမြင့်

လုပ်ငန်းခွင်တိုင်းမှာ Senior ဆိုတာ တစ်ခါတုန်းက Junior ဘဝက ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ Junior ဘဝက ကိုယ်ဘယ်လို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတာ Senior တွေနဲ့ ဘယ်လို လက်တွဲအလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ နားလည်သဘောပေါက်လာမိမှာ သေချာပါတယ်။

မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ငန်းခွင်မှာ Senior ရာထူးရလာ တဲ့အခါမှာ နောက်ကရောက်ရှိလာမယ့် Junior လက်တွဲ ဖော်အသစ်တွေကို ဆွဲခေါ်သင်ပြပေးဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ Junior ဘဝရဲ့ ခံစားချက်ကိုလည်း စာနာနားလည် မှုဖြင့် မျှဝေလုပ်ဆောင်တတ်ရန် အရေးကြီးပါတယ်။ မိမိကိုယ်တိုင် Senior က Junior အသစ်တွေကို မိမိကဲ့သို့ Senior ဖြစ်စေဖို့ လမ်းညွှန်မသင်ပြနိုင်ဘူးဆိုရင် Senior ရာထူးထက်သာလွန်တဲ့ Team Leader အသင်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ Team Leader ဖြစ်ဖို့သာမက Good Leadership ကောင်း သော ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်ဖို့လည်း လွန်စွာအရေး ကြီးပါတယ်။ Leader နဲ့ Leadership လုံးဝ မတူပါဘူး။

Leader ဆိုတာက အသင်းအဖွဲ့ကိုဦးဆောင်သူ၊ ခေါင်း ဆောင်သူ။ အသင်းအဖွဲ့ကို စံနမူနာထား၍ ကိုယ်တိုင်က အသင်းသားများနှင့်အတူ ဦးဆောင်လုပ်ဆောင်ပေးရ တယ်။ ခေါင်းဆောင်ပေးရတယ်။ Leadership ဆိုတာက အသင်းအဖွဲ့ကိုဦးဆောင်မှုပေးသူ၊ ခေါင်းဆောင်မှုပေးသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်က အသင်းအဖွဲ့ကိုယ်စားတာဝန် ယူမှု၊ တာဝန်ပေးမှု ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ခေါင်းဆောင် ကောင်းတစ်ယောက် ဦးဆောင်မှုကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် Leadership Skill ခေါင်းဆောင်မှုစွမ်းရည်ရှိဖို့လိုအပ်တယ်ဆိုတာ ပြောတာ ပါ။ Leader/ Leadership ဖြစ်ချင်ရင် မိမိရဲ့ Junior ဝန်ထမ်းတွေကို မိမိကဲ့သို့ဖြစ်လာစေရန် ဆွဲဆောင်သင် ပြပေးဖို့ လုံးဝမမေ့သင့်ပါဘူး။

(၁) ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး (I can't do)

ကိုယ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကတာဝန်တစ်ခု

ပေးအပ်တဲ့အခါ လက်ခံသူမိမိကိုယ်တိုင်က ပေးအပ်သည့် တာဝန်အလုပ်အပေါ် ကြိုးစားပြီးမလုပ်ရသေးခင် " I can't do " ကျွန်တော်မလုပ်နိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ "Negative Thinking " ဆန်တဲ့စကားကို မပြောသင့်ပါဘူး။ ဒီလိုပြောလိုက်ခြင်းဟာကိုယ်ရဲ့ခေါင်းဆောင်တွေ အလုပ်ရှင်တွေက ငြင်းပယ်သူအပေါ် စိတ်ပျက်သွားစေပါတယ်။ ယုံကြည်မှုလည်း ကင်းမဲ့လာစေပါတယ်။ ပြောလိုက်မိတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အနေဖြင့်လည်း မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအားနည်းပြီးရရှိလာမယ့် အခွင့်အရေးတွေ အခွင့်အလမ်းတွေကို လိုလိုလားလားမရှိဘူးလို့ ထင်မြင်ယူဆနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ခေါင်းဆောင်းက တာဝန်တစ်ခုပေးတဲ့အခါ အဲ့ဒါကိုမလုပ်နိုင်ပါဘူးလို့ ချက်ချင်းတုန့်ပြန်မှု မပြောမိပါစေနင့်။ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်ကြည့်လိုက်ပါ။ သစ်တစ်ပင်ခုတ်လှဲဖို့ရန် ခါးအရိုးတိုနေလျှင် ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းမတိုးဘဲနှင့်တော့ ခုတ်လှဲမည့်အရာဟာ ဘယ်တော့မှ လဲမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် အောင်မြင်မှုကို လိုချင်ရင်တော့ အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုလေး စိုက်ထုတ်ပေးဖို့လိုပါတယ်။

(၂) ငါ မသိဘူး (I don't know)

အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို ကိုယ့်ရဲ့ခေါင်းဆောင်က မေးမြန်းသည့်အခါ " I Don't Know " "မသိဘူး" လို့ ချက်ချင်းတုန့်ပြန်မှု မပေးမိပါစေနင့်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မသိဘူးဆိုတာ ကောင်းပေမယ့် မေးခွန်းတိုင်းအတွက် မသိဘူးလို့ ဖြေလိုက်ခြင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ခေါင်းဆောင်ကိုယ့်ရဲ့အလုပ်ရှင်က ငြင်းပယ်သူကို စိတ်ပျက်လာစေပြီး ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့သွားနိုင်ပါတယ်။ အကယ်၍ ကိစ္စရပ်တိုင်းမှာ ကိုယ်မသိဘူးဆိုရင်တောင် "Positive Thinking" ဖြင့် " ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စအတွက် ကြိုးစားပြီးလုပ်ကြည့်ပါမယ်။

စူးစမ်းရှာဖွေလိုက်ပါဦးမယ်၊ အချိန်နည်းနည်းယူပါရစေ" လို့ ယဉ်ကျေးသော ပြောဆိုတုန့်ပြန်တဲ့ အဖြေမျိုးကို ခေါင်းဆောင်တွေ၊ အလုပ်ရှင်တွေက လိုချင်ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ "မသိဘူး" ဆိုတဲ့ အဖြေကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ခေါင်းဆောင် ကိုယ့်ရဲ့အလုပ်ရှင်က ကိုယ့်ကို ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့စေပြီးအလုပ်အပေါ် အားကိုလက်လွဲလို့ မရနိုင်တဲ့လူလို့ ထင်မြင်ယူဆသွားစေနိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒီစကားလုံးကိုမပြောမိစေရန် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အနေဖြင့် အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။

(၃) ဒါကတော့ ငါ့ တာဝန် ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး
(It is not my duty , It is not my business)

အလုပ်ရှင်က ကိုယ့်ရဲ့ ရာထူးတာဝန်ယူမှုနဲ့ မစပ်အပ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတဲ့အခါ "ဒါကတော့ ကျွန်တော့်အလုပ်မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော့် ရာထူးနဲ့မဆိုင်ဘူး ကျွန်တော်မလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး" ဆိုတဲ့ "Negative Thinking" ဆန်တဲ့ ငြင်းဆိုမှုတွေကို မပြောမိစေဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ကိုယ့်ရဲ့ခေါင်းဆောင်က၊ အလုပ်ရှင်က သူတို့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုကိုလုပ်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတဲ့အခါ ရရှိလာတဲ့ ပေးအပ်သောအခွင့်အရေးကို ခေါင်းရှောင်လိုက်တာမျိုး မလုပ်မိပါစေနင့်။ အဲ့ဒီလို ခေါင်းရှောင်တတ်တဲ့ အပြုအမူဟာ ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ အလုပ်ရှင်ရဲ့ အားကိုးရတဲ့ယုံကြည်ရတဲ့ ဝန်ထမ်းစာရင်းထဲမှာ ကိုယ့်ရဲ့နာမည်ပါလာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဒီလိုစကားမျိုးကို မပြောမိစေရန် သတိထားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

(၄) "မခုန်ခင် အရင်ကြည့်၊ မပြောခင်အရင်စဉ်းစား
(Look before you leap, Think before you speak)

လုပ်ငန်းခွင်မှာ အဆိုးမြင်တတ်တဲ့ ပြစ်တင်ပြောဆို တတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးလေးတွေကို ရှောင်ရှားဖို့ အရေး ကြီးပါတယ်။ မိမိအပါအဝင် မည်သူမဆို မိမိအကြောင်း အဆိုးမြင်တာတွေ မဖြစ်နိုင်တဲ့အယူအဆတွေကိုမကြား ချင်ပါဘူး။ "ဒါတွေပဲ ထပ်ခါထပ်ခါပြောနေတယ်။ နားပူနေပြီ။ တို့ကတော့ ဘယ်ဘက်နားကဝင်၊ ညာဘက် နားက ထွက်သွားလိမ့်မယ်။ ပြောချင်တာ ပြောပါစေ တို့မှာနားနှစ်ဖက်ပါနေတာပဲ" လို့ Teamwork ကို ပျက်ပြားစေတဲ့ အပြုအမူတွေရှောင်ကြဉ်ဖို့ အရေးကြီး ပါတယ်။ Meeting အစည်းအဝေးတစ်ခုက ချမှတ်ပေး ထားတဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေ Company ရဲ့ အနာ ဂတ် Visions တွေကို ကိုယ့်ရဲ့ခေါင်းဆောင်က အလုပ် ရှင်တွေက ပြန်လည်မျှဝေတဲ့အခါ အားလုံးပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ဖို့ရန် ညှိနှိုင်းတဲ့အခါမျိုးမှာ ဘာတစ်ခုမှမလုပ် ရသေးဘဲနဲ့ "ဒါကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး" Impos- sible" ဆိုတဲ့ စကားကို လုံးဝမပြောမိစေရန် အရေးကြီး ပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ဆွေးနွေးမှုတွေ အယူအဆတွေ၊ မှတ်ချက် တွေဟာလည်း အားလုံးရှေ့မှာ အဆိုးမြင်သမားတစ် ယောက်ကဲ့သို့ မဖြစ်မိအောင် သတိထားဖို့လိုပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့စကားလုံးရွေးချယ်ပြောဆိုမှုကို လွန်စွာအရေးကြီးပါတယ်။ "Look before you leap , Think before you speak " မခုန်ခင် အရင်ကြည့်၊ မပြောခင်အရင်စဉ်းစား " လို့ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

လုပ်ငန်းခွင်မှာ အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခါမှာ အခက်အခဲတွေကို ပြဿနာလို့ မယူဆလိုက် ပါနဲ့။ တကယ်တော့ ပြဿနာဆိုတာ အတွေ့အကြုံတစ်ခု ရဲ့ဆရာတစ်ပါးပါပဲ။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အဲ့ဒီအခက်အခဲ တွေ ပြဿနာတွေပါလို့ ပြောဆိုနေမည့်အစား "ဘဝနေနည်း

မှာ စိန်ခေါ်မှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေခြင်း ကိုယ့်ရဲ့အသက် မွေးဝမ်းကြောင်းအတွက် မိမိအနာဂတ် တိုးတက်စေဖို့ အောင်မြင်မှုဆီသို့ ကျော်လွှားနေခြင်းဖြစ်တယ် " ဆိုတာ " Positive Thinking " ဖြင့် စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်ရန် လွန်စွာအရေးကြီးပါတယ်။

စာပေချစ်မြတ်နိုးသူများကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်

ရေနံ့သာဇော်ဇော်မြင့်

ရေဘေးသင့်ပြည်သူများအတွက် စိတ်ကောင်းလေးတစ်ခုနှင့် ပိုမိုကောင်းမွန်သောနေရက်များ ဖန်တီးခြင်း

သုံးခွန်

(၁)

မနှစ်က မိုးတွင်းလိုပါပဲ။ ဒီနှစ်မိုးတွင်းလည်း မိုးတော်တော်ကောင်းတယ်။ နေ့တိုင်းအလိုလို မိုးတွေရွာနေတော့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့နေရာအနှံ့မှာ ရေတွေကြီးကြတယ်။ Internet မှာ ကျွန်တော်ဝင်ဖတ်ကြည့်တော့ ၂၀၁၅ ခုနှစ်တုန်းကမြန်မာပြည်ရဲ့ တိုင်းနဲ့ ပြည်နယ် ၁၄ ခုမှာ ၁၂ ခု ရေဘေးသင့်ခဲ့တယ်။ လူ ၁၀၃ ဦး သေဆုံးပြီးတော့ လူဦးရေတစ်သန်းအပေါ်တွင် သက်ရောက်မှုရှိခဲ့တယ်။ လယ်ဧက ခြောက်သိန်းရှစ်သောင်းကျော်ပျက်စီးပြီးတော့ အိမ်ခြေပေါင်းတစ်သောင်းခွဲကျော် လောက်ပျက်စီးတာတွေကလည်းတော်တော်နဲ့မြောစရာကောင်းတယ်။

ဆက်သွယ်ရေးစနစ် ကောင်းမွန်လာတာရယ်၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာတွေကြောင့် မနှစ်ကလောက်တော့ သေဆုံးသူမများတော့ဘူး။ မနှစ်ကလောက်လည်း ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုမများ။ ဒါပေမဲ့ မိုးတွင်းက မကုန်သေးတော့ သိပ်တော့မမျှော်လင့်ရဲသေးဘူးလေ။

ဒီနေ့ သတင်းဖတ်ကြည့်တော့ “မြဝတီမြို့မှာ နှစ်

ပေါင်း၅၀အတွင်း စံချိန်တင်မိုးရွာပြီး ရေကြီးရေလျှံ”ဆိုတဲ့ သတင်းကိုဖတ်လိုက်ရတယ်။ ဧရာဝတီတိုင်းက ကျောက်ကုန်း၊ ညောင်တုန်း၊ ပုသိမ်၊ သာပေါင်းနဲ့ ရေကြည်မြို့တွေ၊ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး ပြည်ခရိုင်ထဲက ကျေးရွာတွေ၊ကရင်ပြည်နယ်က ကျေးရွာတွေနဲ့ မကွေးတိုင်း၊ မန္တလေး၊ ရခိုင်ဘက်တွေစသဖြင့် မြန်မာပြည်အနှံ့မှာ ရေကြီးရေလျှံနေတယ်။ အချို့နေရာတွေမှာ ရေတွေပြန်ကျနေပေမဲ့ အချို့နေရာတွေမှာတော့ ရေမကျသေးတာကို တွေ့ရပြန်တယ်။

တကယ်တမ်း အရေးကြုံလာပြီဆိုတော့လဲ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်သူပြည်သားတွေရဲ့ ကူညီရိုင်းပင်းတတ်တဲ့ စိတ်ကောင်းလေးတွေကို တွေ့ရပြန်တယ်။ မီးပွိုင့်တွေမှာ လူငယ်တွေ အလှူခံစက္ကူပုံးလေးတွေ ကိုင်ပြီး “ရေဘေးသင့် ပြည်သူများအတွက် အလှူခံပါတယ်ခင်ဗျာ” ဆိုတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ ကျွန်တော်တို့ တွေ့နေရတယ်။

အပြင်တစ်ခါထွက်ရင်မီးပွိုင့်ကအနည်းဆုံးခြောက်ခု လောက်မိတယ်။ မီးပွိုင့်တိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်လည်း

မလှူနိုင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မေးကြည့်လို့ သူတို့သွားလှူမဲ့နေရာက ကျွန်တော်မလှူဖူးတဲ့နေရာဆို ကျွန်တော်လှူလိုက်တယ်။ အချို့က ဧရာဝတီ၊ အချို့က ပဲခူးတိုင်း၊ အချို့က မန္တလေး စသဖြင့် ကိုယ်စီကိုယ်စီ ပေါ့ဗျာ။

အချို့အဖွဲ့တွေကျတော့လဲ ရှစ်ဘီးကားကြီးတွေပေါ်မှာ တီးပိုင်းတွေတင်၊ သီချင်းတွေဆိုပြီး အလှူခံနေလိုက်ကြတာ သူတို့ကြည့်ပြီး သင်္ကြန်တောင် ပြေးသတိရတယ်။

ဘယ်လိုပဲအလှူခံခံ သူတို့ရင်ထဲက စိတ်ကောင်းလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်မြင်ရတယ်ဗျ။ ကိုယ့်ရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေထဲက ဖွဲ့ပေးပြီး ခုလိုအလှူခံပေးနေတာ တော်ရုံစေတနာနဲ့ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်လေ။

Foreigner တစ်ယောက်က အလှူခံနေတဲ့လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ဓါတ်ပုံရိုက်နေတယ်။ သည်လိုမျိုး ကျတော့ မြန်မာဖြစ်တာကို ကျွန်တော်ဂုဏ်ယူတယ်။

ကူညီရိုင်းပင်းတတ်ကြတာ ကွန်တော်တို့မြန်မာတွေရဲ့အရိုးခံစိတ်ရင်း တစ်ခုပဲလေ။

(၂)

ရေဘေးသင့်ပြည်သူတွေကို သွားရောက်လှူဒါန်းတဲ့ သတင်းတွေကိုဖတ်ရပေမဲ့ အသိပညာပေး ဆောင်းပါးတွေ ရေးတာမျိုး သိပ်မတွေ့ရတော့ Flooding နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ဖတ်မှတ်သားမိသလောက် knowledge sharing လုပ်ချင်စိတ်လေးတွေ ပေါက်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီဆောင်းပါးကို ရေးခဲ့တာပါ။

ရေကြီးရေလျှံမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသိထားသင့်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးမျိုး ရှိပါတယ်။

(က) မိုးသည်းထန်စွာရွာခင်၊ ရေကြီးရေလျှံမှုများ မဖြစ်ပေါ်ခင် ပြသမည့် လက္ခဏာများ (Symptoms)

(ခ) မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းရခြင်းနှင့် မြစ်ချောင်းများ flooding ဖြစ်စေသော အကြောင်းရင်းများ (Caus-

es)

(ဂ) ရေကြီးရေလျှံလို့ ရေဘေးသင့်လာပြီဆိုရင် လုပ်ဆောင်ရမယ့်အရာများ (Actions and Remedies)

(ဃ) ရေကြီးရေလျှံမှုတွေ လျော့နည်းသွားအောင် ဘယ်လိုကာကွယ်ကြမလဲ (Prevention) တို့ဖြစ်ပါတယ်။

1. "Symptoms"

Symptoms လို့ ကျွန်တော်ရေးလိုက်တော့ ပုရွက်ဆိတ်တွေ အစာစုနေတာကို ပြေးသတိရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ပုရွက်ဆိတ်တွေ တွင်းတွေ ဘာတွေအောင်းပြီး အစာစုနေပြီဆိုရင် မိုးကောင်းတော့မယ်လို့ လူကြီးတွေကပြောတတ်ကြတယ်။ အချို့ကလည်း ဖားအော်တာ၊ တောက်တဲ့အော်တွေကို စံယူကြသေးတယ်။

တိုးတက်နေတဲ့ သည်ခေတ်ကြီးမှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေ တောက်တဲ့တွေ ကြည့်စရာမလိုတော့ပါဘူး။ မုတ်သုံလေအားကောင်းမကောင်း လေဖိအားနည်းရပ်ဝန်းတွေဘယ်မှာဖြစ်ပေါ်လို့ ဘယ်နေရာမှာတော့ ဘယ်လိုမိုးရွာတော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေကို ထုတ်လွှင့်ပေးနေတဲ့မိုးလေဝသနှင့်ဇလဗေဒဦးစီးဌာနရှိပါတယ်။ TV မှာလာတဲ့ မိုးလေဝသသတင်းတွေကို ကြည့်ရှုနိုင်ပါတယ်။ အခြားအချိန်တွေမှာ မကြည့်မိရင်တောင်မှ မိုးတွင်းပိုင်းမှာတော့ ကြည့်ကိုကြည့်သင့်ပါတယ်။ ဖတ်ကိုဖတ်သင့်ပါတယ်။

မိုးဇလအနေနဲ့လည်း အရေးကြီးတဲ့မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းမဲ့သတင်းတွေကို အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ ထုတ်လွှင့်ပေးရပါမယ်။ TV အစီအစဉ်တွေမှာ တင်ဆက်ပေးတာတစ်ခုတည်းတင်မဟုတ်ပဲနဲ့ ဂျာနယ်တွေထဲမှာပါ မိုးလေဝသသတင်း ထည့်ပေးသင့်ပါတယ်။ အရေးပေါ်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ချေရှိတယ်ဆိုရင် ဆက်သွယ်ရေးအော်ပရေတာတွေကနေတစ်ဆင့် ဖုန်းများကို

မိုးလေဝသနဲ့ဆိုင်တဲ့သတင်းတွေ မက်ဆေ့ချ် ပို့ပေးရပါမယ်။

Information နဲ့ Communication သာကောင်းမယ်ဆိုရင် မလိုလားအပ်တဲ့သေဆုံးမှုတွေနဲ့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေကို အများကြီးလျော့ချနိုင်ပါတယ်။

2. "Causes"

အရာရာတိုင်းဟာ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်နေတာပါ။ မိုးရွာလို့ရေကြီးတာပေါ့ကွာဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး လောက်နဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ ရပ်မနေသင့်ပါဘူး။ ဘာကြောင့် မိုးများများရွာတာလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်း၊ ဥပမာ Global warming ကြောင့်ပဲ ဆိုပါတော့။ ဒါဆို ဆက်ပြီးတော့ အဖြေရှာရမယ်။ ဘာကြောင့် Global warming ဖြစ်ရတာလဲ၊ တိကျတဲ့အဖြေတစ်ခုရတဲ့အထိ Detail လိုက်နိုင်ဖို့လိုပါတယ်။

မိုးအများကြီးရွာရင် ရေကြီးပါတယ်။ မြစ်ချောင်းတွေ overflow ဖြစ်ရင်လည်း ရေကြီးပါတယ်။ ကမ်းခြေဧရိယာတွေမှာ Hurricane များနဲ့ လေပြင်းတွေ တိုက်ခတ်ရင်လဲ ရေကြီးပါတယ်။ တာ၊ တမံတွေ Maintenance ညံ့လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ငလျင်လှုပ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျိုးပေါက်ရင်လဲ ရေကြီးရေမြုပ်ပါတယ်။ ဝင်ရိုးစွန်းက ရေခဲတောင်တွေအရည် ပျော်ကျခြင်းဟာလဲ Flooding ဖြစ်စေပါတယ်။

သစ်တောတွေ ပြုန်းတီးလာတာ၊ ကမ္ဘာကြီးပူနွေးလာတာ၊ မြစ်ချောင်းများ တိမ်ကောပျက်စီးလာတာတွေကတော့ အဓိကအကြောင်းရင်းတွေပါ။ အဲဒီ Causes တစ်ခုချင်းစီကို Detail လိုက်နိုင်ဖို့အတွက် Government က Technical Teams တွေ (Research လုပ်ဖို့အဖွဲ့တွေ) ဖွဲ့ပေးဖို့လိုပါတယ်။ အဲ့ Teams တွေမှာ ပညာတတ်လူငယ်တွေ အများကြီးလိုပါတယ်။

Causes ကိုသာ Details သိသွားရင် Prevention

လုပ်ရတာ လွယ်ကူသွားမှာပါ။

3. "Actions and Remedies"

"Part A: ရေဘေးသင့်ပြည်သူများဘက်က လုပ်ရမည့်အချက်များ"

သတင်းမီဒီယာတွေကနေတစ်ဆင့် ကိုယ်နေတဲ့အရပ်မှာ ရေကြီးတော့မယ်လို့ သေချာတဲ့သတင်းရပြီဆိုရင်တော့...

(၁) ကျွန်တော်တို့ Higher ground ကိုရွှေ့ရမယ်။ မြေနိမ့်ပိုင်းမှာ နေတဲ့လူတိုင်း ကုန်းမြင့်တွေဘက်မှာ ပြောင်းပြီးနေရပါမယ်။

(၂) ပြီးရင် Lifejacket နဲ့အခြားရေပေါ်ပေါ်စေနိုင်တဲ့ အသက်ကယ်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ထားရပါမယ်။

(၃) ရေကြီးလို့ ဗိုက်မဆာဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး။ အဲတော့ Dry food တွေနဲ့ အခြားစားနပ်ရိက္ခာလေးတွေ ပြင်ဆင်ထားရပါမယ်။

(၄) ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတွေက ကိုယ့်အိမ်ကို Insurance ကြိုယူထားသင့်ပါတယ် (flood insurance ဒီနိုင်ငံမှာ ရှိလားတော့မသိ)။

(၅) သတင်းကို အဆက်မပြတ် ကြည့်နေရပါမယ်။ မိုးရွာတာမရပ်ဘူး။ ရေကတက်လာဖို့ပဲရှိတော့တယ် ဆိုရင် လုံးဝဆက်မနေသင့်ပါဘူး။

(၆) ရေ level စတက်လာပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာရှိတဲ့ Breaker တွေချမယ်။ (EPC ကလည်း မီးဖြတ်တောက်ပေးရပါမယ်။ ရေကြီးရင် ဓါတ်လိုက်ပြီး သေဆုံးတာမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။)

(၇) ရေသန့်ဘူးတွေ အများကြီးဝယ်ထားရပါမယ်။

(၈) ဆေးဝါးတွေ ဝယ်ထားသင့်ပါတယ်။ စသဖြင့် ပေါ့နော်။

အရေးကြီးဆုံးတစ်ချက်ကတော့ ရေဘေးသင့်ပြည်သူတွေအနေနဲ့ Depression မဝင်ကြဖို့ပါ။ ဒီရေကြီးရေလှုံမှုဟာ ငါတို့ဘဝအတွက် အဆုံးသတ်မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ပြီး စိတ်ဓါတ်ကိုမာကျောအောင် ပြင်ဆင်ထားကြဖို့ပါ။

"Part B: ရေဘေးသင့်ပြည်သူများကို ကူညီသူများ လုပ်ဆောင်သင့်သည့်အချက်များ"

သွားကူညီလှူဒါန်းမယ့် ပရဟိတအဖွဲ့က အင်အားကောင်းသင့်ပါတယ်။ Group သေးသေးလေးတွေတစ်ဖွဲ့ချင်းသွားလှူနေတာထက် အားလုံးပေါင်းပြီး သွားလှူလိုက်တာက အကျိုးကျေးဇူးအများကြီးရှိပါတယ်။အရေးကြီးတာက လှူဖြစ်ဖို့ပါ။

လမ်းဆုံတစ်ခုတည်းမှာတင် အလှူခံနေတာ အဖွဲ့လေးခုမက ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ အဲလိုလူများပြီး ပွဲမစည်မယ့်အစား အဲဒီလေးဖွဲ့ပေါင်းလိုက်ပြီး အလှူခံလိုက်တာက ပိုကောင်းပါတယ်။ သေချာစဉ်းစားကြည့်ကြပါနော်။

နောက်တစ်ချက်က Register and Record။ ဒီမှာ အဲလိုရှိလားတော့မသိဘူး။ အချို့နိုင်ငံတွေမှာ လှူတဲ့အဖွဲ့တိုင်းက Government body ကို ပြောရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘယ်နေရာကိုဘယ်နေ့မှာဘာပစ္စည်းတွေဘယ်လောက်ပမာဏလှူပါမယ် ဆိုတာကိုပေါ့။ Register အရင်လုပ်မယ်။ လှူခဲ့တဲ့ Record တွေလုပ်ပါတယ်။

အဲတော့ ဘာအကျိုးကျေးဇူးတွေရမလဲ။ ရေကြီးတဲ့နေရာ ဘဝ ခုခံဆိုပါတော့။ Register နဲ့ Recordလုပ်ထားတော့ ဘယ်နေရာကတော့ ဘယ်လောက်အလှူခံရထားတယ်။ ဘယ်နေရာကတော့ ခုထိလှူမယ့်လူမရှိသေးဘူးဆိုပြီး သိနိုင်တော့ တကယ်ပိုလိုအပ်တဲ့နေရာကို လှူနိုင်တယ်။ ပထမအဖွဲ့တွေက ဆန်တွေလှူတယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ဖွဲ့က မတူညီတဲ့အရာတစ်ခုခု (ရေသန့်ပူးတွေပဲဖြစ်ဖြစ်) လှူနိုင်တယ်။

ဘယ်အလုပ်ပဲလုပ်လုပ် ပရဟိတအဖွဲ့တွေအနေနဲ့ လှူမဲ့ plan ကိုအရင်ဆွဲသင့်ပါတယ်နော်။ အဲဒီ plan မှာ Date, Time Location, Group members, items to be donated စသဖြင့် ပါရမယ်ပေါ့။

နောက်ပြီးတော့ ရေဘေးသင့်ပြည်သူများကို ပစ္စည်းတွေလှူဒါန်းတာအပြင် ကလေးနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများကို အားပေးခြင်း၊ ဖေးမခြင်းနဲ့ ရေဘေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိပညာပေးစာစောင်တွေ ပြင်ဆင်သွားပြီး ဝေပေးတာတွေလည်း လုပ်ရပါမယ်။

4. "Prevention"

နောက်ဆုံးနဲ့ အရေးအကြီးဆုံး အခန်းပါ။ Prevention မလုပ်ခင် Causes တွေအရင်ရှာဖို့ ထပ်ပြောပါရစေ။

(a)တာတမံတွေအခန်းကဏ္ဍက စပြောရမယ်ဆိုရင် တာတမံနားမှာ နေတဲ့လူတွေဟာ flooding ကိုအထူးဂရုပြုသင့်ပါတယ်။ သူက တမံကျိုးရင် ရွာလုံးပျောက်သွားတာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် တာတမံနားမှာ လူတွေမနေသင့်ပါဘူး။

တာတမံတွေ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု ကိုတော့ အစိုးရက သေချာလုပ်ပေးရပါမယ်။ ဆည်တွေဟာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့အသက်တော့မဟုတ်ပေမဲ့ ခြေချောင်းလက်ချောင်းလေးတွေဆိုရင်လဲ မှားမယ်မထင်ပါဘူး။ အဲ့တော့အစိုးရဘက်က ဆည်တွေကို maintenance ကောင်းကောင်းလုပ်။ ဆည်နားမှာနေတဲ့ ပြည်သူတွေကလည်း ကိုယ့် safety ကိုယ် ယူထားကြပါ။

(b)နောက်တစ်ချက်က မြစ်ချောင်းကဏ္ဍပါ။ မြစ်ချောင်းတွေ တိမ်ကောလာတာတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကာကွယ်ရပါမယ်။ မြစ်ချောင်းထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဌာနတစ်ခုတော့ကျွန်တော်ကြားဖူးပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ထိထိရောက်ရောက်လုပ်နိုင်တဲ့လက္ခဏာ မရှိပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ရေကြောင်းတက္ကသိုလ် မှာဆိုရင် River and Coastal Engineering ဆိုတဲ့ မေဂျာတစ်ခု ရှိပါတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာဆိုရင် အရမ်းနာမည်ကြီးပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်မှာတော့ တက်နေတဲ့ကျောင်းသားက လက်ချိုးရေလို့ ရပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အစိုးရဌာနက အလုပ်မပေးနိုင်တာရယ်၊ လစာမကောင်းတာရယ်ကြောင့်ပါ။ အင်ဂျင်နီယာကျောင်းဆင်းတွေကို အစိုးရက လစာကောင်းကောင်းပေးမယ်။ ပညာတော်သင်တွေလွှတ်မယ်။ မြစ်ချောင်းတွေကို research တွေ လုပ်ခိုင်းမှသာ ကျွန်တော်တို့ မြစ်ချောင်းကြောင့်ဖြစ်တဲ့ flooding ကို troubleshooting and analysis လုပ်နိုင်မှာပါ။

ပြည်သူတွေဘက်ကလဲ ချောင်းထဲကို အရင်လို အမှိုက်တွေ မပစ်ကြနဲ့ပေါ့နော်။

(c) သစ်တောပြုန်းတီးခြင်းကတော့ အဓိကအကျဆုံးပါ။ နှမမြာဖို့အကောင်းဆုံးလို့ပြောရင်လဲ မှားမယ်မထင်ပါဘူး။ တိုးတက်တဲ့နိုင်ငံတွေက သစ်ပင်တွေစိုက်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သစ်ပင်တွေပဲ ခုတ်နေတယ်။

ဒီရေတောတွေမရှိတော့ခြင်းဟာ ဂေဟစနစ်ကို အများကြီး ပျက်စီးနေနိုင်ပါတယ်။ ပြည်သူတွေသစ်ပင်စိုက်ဖို့ကို အစိုးရနဲ့ မီဒီယာက အများကြီး အသိပညာပေးဖို့လိုပါတယ်။

နောက်ပြီး Afforestation ဆိုတဲ့ သစ်တောများဖန်တီးခြင်းကို အစိုးရကလုပ်သင့်ပါတယ်။ အခု တိုးတက်တဲ့နိုင်ငံတွေမှာ သစ်ပင်တွေစိုက်ပြီး သစ်တောတွေပြန်လည်ဖန်တီးနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သစ်ပင်တွေစိုက်ဖို့ လိုအပ်နေပါပြီ။

(d)နောက်ဆုံးအချက်က Global warming and Climate Change ပါ။ စက်ရုံကြီးတွေက ထွက်တဲ့ exhaust တွေမှာပါတဲ့ CO2 နဲ့ အခြားသော greenhouse gases တွေဟာ Global warming ကိုဖြစ်စေပါတယ်။ Global warming ဖြစ်ရင် climate change ပါမယ်။ ရာသီဥတုတွေပြောင်းလဲလာရင် မိုးတွင်းမဟုတ်ပဲ မိုးရွာပြီး ရေကြီးရေလျှံတာတွေ ကြုံနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ပြည်သူတွေအနေနဲ့ Reduce, reuse, recycle လုပ်ရပါမယ်။ ပလတ်စတစ်တွေ သုံးတာတွေလျှော့ချပြီးတော့ ပလတ်စတစ်ကို စည်းကမ်းမဲ့ မပစ်သင့်ပါဘူး။ ချောင်းထဲမြောင်းထဲတွေကို အမှိုက်တွေ မပစ်ကြဘူး။ အရမ်းစုတ်တဲ့အင်ဂျင်တွေနဲ့ ကားတွေကို မမောင်းသင့်ပါဘူး။

နောက်ပြီးတော့ စာသင်ကျောင်းတွေမှာ ကလေးတွေကို Environmental awareness ရှိအောင် ကျောင်းစာတွေထဲမှာ ပြဋ္ဌာန်းသင့်ပါတယ်။

(e)Flooding ဖြစ်လာရင် သွားကူညီကြမယ် ပြီးရင် ပြီးပြီဆိုတဲ့ အဆင့်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဆင်းရဲပြီး ပညာတတ်နည်းပါးနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံထဲမှာ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေကို လျှော့ချနိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ plans and prevention တွေ အားနည်းနေတာ မဆန်းပါဘူး။

တစ်ချိန်က အမှားအယွင်းတွေကြောင့် ဒီကနေ့ သစ်တောတွေပြုန်းပြီး ကျွန်တော်တို့တွေ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေ ကျရောက်ခဲ့ရပါပြီ။

နောက်လာမယ့် Generation တွေကိုရော Flooding ထက်မက ဆိုးရွားတဲ့သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေ ကျရောက်စေတော့မှာလား။ ကျွန်တော်တို့တွေ ဒီအတိုင်း ကြီးရေကြီးလာတာလျင်လျင်လုပ်လာတာတွေကိုလက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား။

ထိုင်ကြည့်မနေပဲ ပြိုင်တူတွန်းချင်ပါတယ်။ ကျွန်

တော်တို့ ပညာတွေတတ်အောင်သင်ပြီး Causes တွေ ကိုရှာမယ်။ လူသားချင်းရိုင်းပင်းကြပြီး စိတ်ကောင်းလေး တစ်ခုမွေးကြမယ်။ Preventive maintenance တွေ လုပ်ကြ မယ်။ Environmental protection တွေကို အတူတကွ လုပ်ကြမယ်ဆိုရင် ... ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့နေ့ရက်တွေကို ဖန်တီးနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်လျက်။

သုံးခွန်

ဤအရာကို ရွေးယူခေါ်သင့်

ခန့်နေ

ခုနစ် ဦးထွန်းခင် သူတူ ဆိုးပေကို ဆူဆဲနေတာ ကြားရတယ်။ ဟဲ့ကောင် နွားတဲ့။ နွားလို အကောင်တဲ့။ ကြားရတာ မိုးကြိုးစိတ်ထဲ မကောင်းလိုက်တာ။ ဪ ငါတို့နွားတွေရဲ့အမည်နာမက လူလူချင်း နာအောင်ပြော ဖို့အတွက် သုံးရတဲ့အဆဲစကားလုံး ဖြစ်နေပါလားလို့ ရင်နာနာနဲ့ တွေးမိတယ်။

သူသာ လူစကားပြောတတ်မယ်ဆိုရင် ဦးထွန်းခင် အပါအဝင်လူတွေအားလုံးကို ဖြစ်နိုင်ရင် "နွား" ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အဆဲစာလုံးအဖြစ် မသုံးပါနဲ့လားဗျာလို့ မိုးကြိုး တောင်းပန်လိုက်ချင်တယ်။ နွားတွေရဲ့ နာမည်ကို အဆဲစာလုံးအဖြစ် ပြောဆိုနေကြတာဟာ ရက်စက်လွန်း ရာ ကျတယ်လို့ မိုးကြိုးမြင်တယ်။ မိုးကြိုးတို့ နွားတွေ ဆိုတာအမိဝမ်းကကျွတ်လို့အရွယ်ရောက်ပြီဆိုကတည်း က လူတွေထားရာနေ၊ လူတွေစေရာသွား၊ လူတွေ ကျွေးရာစား၊ လူတွေခိုင်းသမျှ နေဝင်မိုးချုပ် အလုပ်တွေ

တကုပ်ကုပ်လုပ်ပြီး အကျိုးပဲပြုခဲ့ကြတာပါ။ လူတွေ အကျိုးမဲ့အောင် ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဒါနဲ့များ လူတစ်ယောက်ကိုနှိမ့်ချဖို့ နွားနဲ့နှိုင်း ပြောရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်ဟာ နွားတွေအဖို့ တန်ဖိုးမဲ့လွန်းရာကျမနေဘူး လား။ ဪ ငါတို့တွေရဲ့ပေးဆပ်မှုကို အသိ အမှတ်ပြုမှပြုကြရဲ့လားလို့တွေးရင်း မိုးကြိုးစိတ်ထဲ သူ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားမိတယ်။ မွေးဖွားချိန်က စလို့ ဒီနေ့အထိပဲဆိုပါတော့။

မိုးကြိုး အမိဝမ်းက ကျွတ်ကျွတ်ချင်းမှာ မြေပြောင် ပြောင်ပေါ်ကို ဘုတ်ကနဲကျတယ်။ မြေပေါ်ကိုခြေချ ခွင့်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ မိုးကြိုးမတ်တပ်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ တာပဲ။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ မွေးမွေးပြီး ချင်းနွားသား ပေါက်လေးမှာ လုံလောက်တဲ့ ခွန်အားမရှိသေးဘူးလေ။ ခုမှစထိတွေရတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့လည်း ဟန်ချက်ညီ အောင် မနေတတ်သေးဘူး။ အဲတော့ မတ်တပ်ရပ်တယ်

ဆိုရင်ပဲ ချောနေတဲ့မျက်နှာပြင်တစ်ခုပေါ် ရပ်ရသလို ခြေလေးချောင်းကတစ်ချောင်းနဲ့တစ်ချောင်းဆန့်ကျင်ပြီး ကားထွက်သွားလိုက်၊ ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်မနိုင်ဘဲခွေကျသွား လိုက်နဲ့။ နောက်ဆုံးမောသွားရင် လက်လျှော့ပြီးဝပ်နေရ တော့တယ်။ ဒါပေမယ့်ခဏနေအမောပြေသွားပြီဆိုရင်ပဲ ပြန်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ မိုးကြိုး မတ်တပ်ရပ်နိုင်သွားတယ်။ ရပ်နိုင်သွားပြီဆိုတော့မဖြစ် မနေ နောက်တစ်ဆင့်တက်ရတော့တယ်။ ပြေးတာပေါ့။ မိုးကြိုးတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ပြေးတာက ခုအရွယ်ရောက် ပြီးမှ ပြေးတဲ့ပုံနဲ့မတူဘူး။ ရှေ့ခြေနှစ် ချောင်းနောက်ခြေ နှစ်ချောင်းစုံချချပြီး ခုန်ပေါက်ပြေးတာ။ မိုးကြိုးရဲ့အမွှေး က အနီဖျော့ဖျော့အရောင်လေး။ ဗိုက်သားဘက်က အဖြူရောင်။ ပြီးတော့ ဦးကင်းနှစ်ဘက်မှာလည်း ချိုတွေ မပေါက်သေးဘူး။ နားရွက် ရှည်ရှည်လေးတွေကတ ထောင်ထောင်နဲ့။ မိုးကြိုးပုံသဏ္ဌာန်က သမင်ပေါက်လေး တစ်ကောင်နဲ့ မခြားပဲ။ ပြေးတာကလည်း ခြေစုံချခုန် ပေါက်ပြေးတာဆိုတော့ ပီဘီသမင်ပေါက်လေး တစ် ကောင်အလားပေါ့။ တွေ့သမျှကလေးတိုင်းက မိုးကြိုးကို ချစ်ကြတယ်။ မိုးကြိုးကပြေး ကလေးတွေက နောက် က တစ်အုပ်ကြီးလိုက်အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ တကယ့်ကို ပျော်စရာကြီးပေါ့။ မိုးကြိုးရဲ့ကလေးဘဝဟာ သိပ်ကို ပျော်စရာကောင်းခဲ့တယ်။ ဗိုက်ဆာရင်အမေ့နို့ကိုစို့လိုက်၊

“

နားဖားကြိုးထိုးခံရပြီးတဲ့
နောက်ပိုင်းကာလတွေကတော့
နွားတစ်ကောင်ရဲ့
တကယ့်ဘဝပဲဆိုပါတော့။
လွတ်လပ်မှုဆိုတာ
လုံးဝဆိတ်သုဉ်းသွားတယ်။

”

ပြေးလိုက်လွှားလိုက်၊ ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက်။ ပင်ပန်း သွားရင် အမေ့နားကပ်ဝပ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားလိုက်နဲ့။ ခုမှစထိတွေ့ရတဲ့ သတ္တလောကကြီးထဲမှာ မိုးကြိုးရဲ့ ဘဝဟာ ပျော်ရွှင်စရာတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဘဝ ဟာ သိပ်ပြီးမကြာရှည်လိုက်ဘူး။ မကြာခင်မှာပဲ ခန္ဓာရ လာတယ်ဆိုကတည်းက ဝေဒနာရလာတာပဲဆိုတဲ့သစ္စာ တရားကို လက်တွေ့သိမြင်ခွင့်ရလိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အဲဒီပထမဆုံးဒုက္ခပြီးတဲ့နောက် ဘဝတစ် လျှောက်လုံးမှာ ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ဒုက္ခတွေကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှရှောင် တိမ်းမလွတ်တော့လို့ပါပဲ။

အဲဒီနေ့က မိုးကြိုး အမေ့နားမှာ အေးအေးလူလူ ဝပ်နေတယ်။ ဝပ်နေတဲ့မိုးကြိုးဆီကို သူ့သခင်ဦးထွန်းခင် အပါအဝင် လူလေးငါးယောက် လျှောက်လာတယ်။

ပြီးတော့ မိုးကြိုးတင်ပါးကို ကြိမ်လုံးနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ရိုက်ပြီး နှိုးတယ်။ မိုးကြိုးလည်း လန့်ပြီးပြေးမလို့အလုပ် မှာ လူတစ်ယောက်က မိုးကြိုးလည်ပင်းကို ဆွဲဖက်ထား လိုက်တယ်။ မိုးကြိုးပြေးလို့မရတော့ဘူး။ နောက်ဆုံး သူတို့ဆွဲခေါ်တဲ့နေရာ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ပါသွား တယ်။

မိုးကြိုးကို တိုင်တစ်တိုင်မှာကပ်ပြီး ကြိုးတွေနဲ့ အထပ်ထပ် တုပ်နှောင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လူတစ် ယောက်က လည်ပင်းကိုဖက်ထားတယ်။ သူတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ မိုးကြိုးနားမလည်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရုန်းလည်းမရုန်းမိဘူး။ မကြာခင်မှာပဲ လူတစ်ယောက်က မဲနက်ပြောင်ချောနေတဲ့ သစ်သားစူး ချွန်တစ်ချောင်းကို ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မိုးကြိုးခေါင်းနားကိုလျှောက် လာတယ်။ မိုးကြိုးမော့ ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ အဲဒီလူက မပြောမဆိုနဲ့လက်ထဲက သစ်သားချွန်နဲ့ မိုးကြိုးနားခေါင်း ပေါက်ထဲကို ထိုးလိုက်တယ်။ နာကျင်ခြင်းနဲ့ အတူမိုးကြိုး လန့်ဖျတ်သွားပြီး ဆတ်ကနဲရုန်းလိုက်တယ်။ ရုတ်တ ရက်ဆိုတော့ မိုးကြိုးကို ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့လက်တွေလွတ် ထွက်သွားတယ်။ မကြာပါဘူး။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ မိုးကြိုးလည်ပင်းကိုဖက်ပြီး ပြန်ချုပ်လိုက်ကြတယ်။ ပြီး တော့ စူးချွန်နဲ့လူက မိုးကြိုးဆီကို လျှောက်လာပြန်တယ်။ သူတို့ ဘာလို့ချင်တာလဲ၊ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ။ အပြေးအလွှားစဉ်းစားပေမယ့် အဖြေမရဘူး။ သေချာတာ ကတော့ မိုးကြိုးနာခေါင်းထဲကို စူးချွန်ကြီးနဲ့ ထပ်ထိုးကြ ဦးမယ်။ စူးချွန်က နာခေါင်းပေါက်နား ရောက်လာပြီ။ မိုးကြိုးအားကုန်ရုန်းတယ်။ မလွတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်ဝိုင်း ဖက်ထားတဲ့လည်ပင်းက တုတ်တုတ်မှမရွေ့ဘူး။ ရှေ့ လည်းတိုးမရ၊ နောက်လည်းဆုတ်မရ၊ ဘေးဘယ်ညာ လည်းရွေ့မရဘဲ ပိတ်မိနေတာမျိုးမိုးကြိုး မခံစားဖူးဘူး။

မိုးကြိုးတော်တော်တုန်လှုပ်နေမိပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ စူးချွန်က မိုးကြိုးရဲ့နာခေါင်းပေါက်ထဲကို စွပ်ကနဲထိုး ဖောက်သွားတယ်။ စူးချွန်နဲ့ အသားနုစထိတွေ့တဲ့အသံ၊

စူးချွန်ရဲ့တိုးအားကို တဒင်္ဂတင်းခံနေတဲ့အပေါ်ယံလွှာရဲ့ ကန်အား၊ အဲဒီအားကိုဆန့်ကျင်ပြီး အသားစိုက်ထဲတစ် ဆုံး စိုက်ဝင်သွားတဲ့စူးချွန်။ "ဖောက်" ဆိုတဲ့အသံကို တောင် ကြားလိုက်ရသလိုပဲ။ နာလွန်းလို့ မိုးကြိုးစိတ် ထဲမှာ နာခေါင်းကိုထိုးလိုက်တာလိုတောင် သတိမရ တော့ဘူး။ မြီးညောင့်ရိုးကို ထိုးလိုက်သလို ခံစားလိုက် ရတယ်။ မိုးကြိုး အားကုန်ရုန်းပစ်လိုက်တယ်။ နာကျင် လွန်းတဲ့ခံစားချက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အားနဲ့ရုန်းလို့ လားမသိဘူး။ ချုပ်ထားတဲ့လက်တွေ လွတ်ထွက်သွား တယ်။ တိုင်နဲ့ကပ်ချည်ထားတဲ့ကိုယ်လုံးက ကြိုးတွေက တော့ ခိုင်မြဲလှတာမို့ ထွက်ပြေးမရဘူး။ မိုးကြိုးအတော် ကို မောဟိုက်နေတယ်။ အသက်ကို အငမ်းမရှူနေမိ တယ်။

အမောပြေသွားတော့မှ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်သတိမူ နိုင်တော့တယ်။ မိုးကြိုးရဲ့နာခေါင်းက စူးချွန်နဲ့ထိုးခံထား ရလို့ သွေးတွေတစက်စက်ထွက်နေတယ်။ စူးချွန်က နာခေါင်းပေါက်နှစ်ပေါက်ကြားမှာ ကန့်ထားတဲ့နံရံသား လေးကို ထိုးဖောက်လိုက်တာပါ။ နာခေါင်းပေါက်နှစ်ခုကို ဆက်လိုက်တယ်ပဲဆိုပါတော့။ မိုးကြိုးလည်း ခုမှပဲအား လုံးကို ဇာတ်ရည်လည်သွားတော့တယ်။ သူ့ကို နာဖား ကြိုးထိုးဖို့ ကြိုးစားနေကြတာကိုး။ အရင်တုန်းက အမေ့ နာခေါင်းမှာ ကြိုးကြီးတစ်ချောင်းရှိနေတာ သူနားမလည် ခဲ့ဘူး။ သူ့မှာ ဘာလို့မရှိလဲဆိုတာလည်း သူစဉ်းစားမရ ခဲ့ဘူး။ ကလေးဆိုတော့ သူလည်း ကြာကြာမတွေ့အား ခဲ့ဘူး။ ခုတော့ မိုးကြိုးသိခဲ့ရပြီ။ သိခဲ့ရတာနဲ့ မကာမိ အောင်လည်း အိပ်မက်တောင်မမက်ဖူးလောက် အောင် ဆိုးရွားလှတဲ့နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရပြီ။

နာကျင်မှုက ဒါနဲ့တင်ပြီးမသွားသေးဘူး။ မိုးကြိုး ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားတော့ ဦးထွန်းခင်က ကြိုးတစ် ချောင်းယူလာတယ်။ မိုးကြိုးအမေ့ရဲ့နာခေါင်းမှာ ထိုး ထားတဲ့ကြိုးမျိုးပေါ့။ ကြိုးကထန်းလက်ကရတဲ့ လျှော်နဲ့ ကျစ်ထားတဲ့နှစ်လွန်းတင်ကြိုး။ အလိမ်အလိမ်နဲ့ မိုးကြိုး

ကိုချုပ်လိုက်ကြပြန်တယ်။ ပင်ပန်းသွားတဲ့ မိုးကြိုးလည်း ရုန်းဖို့ မကြိုးစားမိတော့ဘူး။ ဦးထွန်းခင်က လက်ထဲက ကြိုးကို ခုနကဖောက်ထားတဲ့ အပေါက်ထဲထိုးထည့်လိုက် တယ်။ ကြိုးလွန်းအလိမ်တွေက လောလောလတ်လတ် ဖြစ်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာအပေါက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်တိုက် ပြီးဝင်သွားတယ်။ မိုးကြိုးဆတ်ကနဲရုန်းလိုက်မိပြန်တယ်။ နာကျင်တဲ့ဝေဒနာကို အကြိမ်ကြိမ်ခံစားနေရတော့ မတ် မတ်ရပ်နေဖို့တောင် အင်အားမရှိတော့ဘူး။ ဒူးတွေ ခွေ ကျချင်လာတယ်။

ဦးထွန်းခင်က နာဖူးကြိုးကို လည်ပင်းကကြိုးနဲ့ တွဲချည်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မိုးကြိုးအနားက ခွာသွား ကြတယ်။ ဒီနေ့အဖို့ နောက်ထပ်နာကျင်စရာကိစ္စ မရှိ တော့ဘူးဆိုတဲ့အသိက အဆိုးထဲက အကောင်းလို မိုးကြိုးကိုစိတ်သက်သာရာရစေတယ်။ အဲဒီအသိကြောင့် အားလျှော့လိုက်လို့ထင်တယ်။ သူ့ကို နာဖူးကြိုးထိုးတဲ့ အုပ်စုထွက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ မိုးကြိုးလည်း အားပြတ် သွားသလို မြေပေါ်ကို ဝပ်ဆင်းချလိုက်တော့တယ်။ အဲဒီ တစ်နေ့လုံး မိုးကြိုးအစားလည်း စားချင်စိတ်မရှိဘူး။ အိပ် လည်းအိပ်မရဘူး။ နာခေါင်းကို စူးနဲ့အထိုးခံရတုန်းက နာလွန်းလို့ကျတဲ့ မျက်ရည်စီးကြောင်းမစိမခြောက်လေး နဲ့ ခွေခွေလေးမိုန်းနေမိတော့တယ်။

နာဖူးကြိုးထိုးခံရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကာလတွေက တော့နွားတစ်ကောင်ရဲ့ တကယ့်ဘဝပဲဆိုပါတော့။ လွတ် လပ်မှုဆိုတာ လုံးဝဆိတ်သုဉ်းသွားတယ်။ ဝပ်ချင်တဲ့နေ ရာလည်း ဝပ်လို့မရတော့ဘူး။ သွားချင်တဲ့နေရာလည်း သွားလို့မရတော့ဘူး။ စားချင်တဲ့ မြက်စိမ်းစိမ်းတွေလည်း လက်တစ်ကမ်းမှာ မြင်နေရတာတောင်သွားစားလို့ မရ တော့ဘူး။ သူ့နာခေါင်းပေါက်မှာ ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ဖြစ် သွားပြီလေ။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဒီကြိုးလေးတစ်ချောင်း နဲ့ချုပ်ကိုင်လိုက်ကြပြီ။ ဒီကြိုးလေးတစ်ချောင်းနဲ့ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးကို ထိန်းချုပ်ကြတော့မယ်။

နာဖူးကြိုးထိုးခြင်းကိုအလူးအလိမ့်ခံရပြီးတဲ့နောက်

နွားတစ်ကောင်ဘဝမှာ ဒီထက်ဆိုးရွားတဲ့ဝေဒနာမျိုးမရှိ လောက်တော့ဘူးလို့ မိုးကြိုးထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးကြိုးအထင် လွဲချော်ခဲ့ပါတယ်။ နာဖူးကြိုးထိုးခြင်းလိုပဲ အခံရဆိုးလွန်းတဲ့ နောက်ထပ်ဒုက္ခတစ်ခုကို မိုးကြိုး ထပ်မံကြုံတွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။ အဲဒါကတော့နွားသိုးလို့ ခေါ်တဲ့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာပေါ့။ နွားကလေး ကနေ နွားသိုးဖြစ်တဲ့ အရွယ်ရောက်စနွားတစ်ကောင်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ မိုးကြိုးလည်း ထက်သန်တက်ကြွနေခဲ့ တယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်နွားမလေးတွေမြင်ရင်ကပ်ချင် တယ်။ ရောနှောထိတွေ့နေချင်တယ်။ နွားဖားကြိုးထိုး ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ လူတွေကိုလည်း အာခံချင်လာတယ်။ ကြိုးကိုဆွဲခေါ်ရင်လည်းမလိုက်ဘဲ ပေကပ်ကပ်လုပ်ချင် လုပ်နေတတ်သလို နောက်က ကြိမ်နဲ့ရိုက်မောင်းရင် လည်း ကန့်လန့်တိုက်ပြီး လိုက်မမီအောင် ဒုန်းစိုင်းပြေး ပစ်တာမျိုးတွေ လုပ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ နွားသိုးတစ် ကောင်ကို ထိန်းချုပ်တဲ့နည်းနဲ့ လူတွေကမိတ်ဆက်ပေး ခဲ့ပြန်တယ်ဆိုပါတော့။

ဦးထွန်းခင်နဲ့ သူမမြင်ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက် ရောက် လာကြပြန်တယ်။ ပြီးတော့ မိုးကြိုးရဲ့ ခြေနှစ်ချောင်း၊ လက် နှစ်ချောင်းကို ကြိုးနဲ့ပူးချည်လိုက်တယ်။ မိုးကြိုးလည်း အေးအေးလူလူပဲ ဆက်ဝပ်နေပါတယ်။ နာဖူးကြိုးထိုးတဲ့ ဒုက္ခကိုခံစားရပြီးတဲ့နောက် ဘာတစ်ခုမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ထပ်မံကြုံခဲ့ရတော့ ကြောက်လန့်ဖို့လည်း သတိမရဘူး။ သူတို့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲဆိုတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ပဲ စိတ် အေးလက်အေးကြည့်နေမိတယ်။ ခြေလက်တွေကို ကြိုး တုပ်ပြီးတော့ ဦးထွန်းခင်နဲ့ပါလာတဲ့လူက မိုးကြိုးရဲ့အဖို အင်္ဂါကပေးစေ့နှစ်လုံးကို သစ်သားချောင်းနှစ်ချောင်းနဲ့ ညှပ်လိုက်တယ်။ သစ်သားချောင်း နှစ်ခုကြားကနေ ပေး စေ့နှစ်လုံးက ပြူထွက်နေတယ်။ မိုးကြိုးစပြီး လှုပ်ရှားမိ ပေမယ့် ခြေလက်တွေကို ကြိုးတုပ်ထားလို့ထမရဘူး။

သူကြည့်နေတုန်းမှာပဲ လူစိမ်းက သစ်သားချောင်း နှစ်ခုကြားကပေးစေ့ကို တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ခပ်ဆတ်

ဆတ်ရှိက်လိုက်တယ်။ မိုးကြိုးစိတ်ထဲ အသူတရာနက်တဲ့ တွင်းကြီးတစ်ခုထဲ ခုန်ချလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ နာကျင်လွန်းလို့ ရင်ထဲလုပ်ကနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ဝေဒနာနဲ့ အတူ မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားလို့လေ။ လန့်ဖျတ်ပြီး မိုးကြိုးထဲခုန်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် မရဘူး။ ခြေလက်တွေကို ကြိုးတုပ်ထားလို့ မိုးကြိုးခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မြေပေါ်မှာပဲ တရွတ်တိုက်လည်နေတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ပေးစေ့ကိုတုတ်နဲ့ရှိက်လိုက်၊ မိုးကြိုးက ရုန်းကန်လိုက်၊ ပြန်ငြိမ်သွားလိုက်၊ ထပ်ရှိက်လိုက်နဲ့။ နောက်ဆုံး ခဏခဏရှိက်ပါများတော့ နာကျင်ပေမယ့် မိုးကြိုးလည်း မရုန်းနိုင်တော့ဘူး။ နာကျင်တဲ့ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ပြီး ခံနေရတော့တယ်။ အချက်တော်တော် များအောင်ရှိက်ပြီးမှ ဦးထွန်းခင်တို့ ထွက်သွားကြတယ်။ မိုးကြိုးလည်း နာဖူးကြိုးထိုးခံရတုန်းကလိုပဲ ကိုယ်လက် မအီမသာနဲ့ မှိန်းပြီးကျန်ခဲ့တယ်။

နောက်မှသိရတာ အဲဒါသင်းကွပ်တာတဲ့။ အဖိုသတ္တ ဝါတစ်ကောင်ရဲ့ ထက်သန်နိုးကြားမှုတွေကို ဖျက်ဆီးပစ် ခြင်းဆိုပါတော့။ လူတွေမှာဆိုရင်တော့ လူညွန့်တုံး တယ်ပေါ့။ အဲလိုသင်းကွပ်ပြီးနောက်ပိုင်း မိုးကြိုးမှာ အရင်တုန်းကလို ကိုယ်စိတ်ထက်သန်မှုတွေ လုံးဝမရှိ တော့ဘူး။ လူတွေကိုလည်း မဆန့်ကျင်ချင်တော့ဘူး။ ရန်လိုတိုက်ခိုင်းချင်စိတ်တွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ မသတ္တ ဝါတွေနားကို ကပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေလည်း ကုန်ခမ်းသွား တယ်။ တပ်မက်မှုဆိုလို့ မိုက်ဆာတဲ့အခါ အစာစားချင် တာ တစ်ခုလောက်ပဲရှိတော့တယ်။ တခြားဘာကိုမှ ပြင်းပြင်းပြပြ မတောင့်တတော့ဘူး။ ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒတစ်ခု ခုရှိမနေတော့တဲ့ ဘဝဟာ အသက်ရှင်နေရုံသက်သက်ပဲ။ မိုးကြိုးအတွက် လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားတယ်။ လူတွေဆွဲ ခေါ်ရင် လိုက်တယ်။ လူတွေရှိက်မောင်းရင် သွားတယ်။ လူတွေက ကျွေးရင်စားတယ်။ လူတွေခိုင်းမှပဲ လှုပ်ရှား ဖြစ်တော့တယ်။ လူတွေတစ်ခုခုမခိုင်းဘူးဆိုရင် သူ့ကို ချည်ထားတဲ့နေရာလေးမှာ စားမြုံ့ပြန်ရင်း ဝပ်ချည်းနေ

တော့တယ်။

နောက်ပိုင်းဘဝတွေကတော့ နာဖူးကြိုးထိုးတာ၊ သင်းကွပ်တာလို ပြင်းထန်ဆိုးရွားတဲ့ဒုက္ခတွေ မရှိတော့ ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူတွေခိုင်းသမျှ ပင်ပန်းပန်းအလုပ် တွေကိုတော့ နားရက်မရှိလုပ်နေရတော့တယ်။ အဲဒီ နှစ်ခုက ကွာခြားသလား၊ တူတူပဲလားဆိုတာ မိုးကြိုး မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ မိုးကြိုးမှမဟုတ်ဘူးဘယ်နှားမှလည်း စဉ်းစားနိုင်မယ်မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့လူတွေ ခိုင်းတဲ့နေ့စဉ်အလုပ်တွေကလည်း ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းလို့ ပါပဲ။ နာဖူးကြိုးထိုးတာ၊ သင်းကွပ်တာတို့လိုမခံနိုင်လို့ ရုတ်တရက် ထရုန်းတာမျိုးမဖြစ်ပေမယ့် နိစ္စဥပဒေအလုပ် တွေကလည်း မသက်သာလှဘူး။

မိုးကြိုးတို့မှာ မနက်ဝေလီဝေလင်း အမှောင်ထုမကွဲ ခင်ကတည်းကလယ်ကွင်းထဲဆင်းကြရတယ်။ လယ်ထွန် ရတာပေါ့။ နေခြစ်ခြစ်တောက်ပူတဲ့နေ့၊ မိုးသည်းသည်း မဲမဲရွာတဲ့နေ့ဘယ်နေ့မှာမှမနားရဘူး။ နေပူပေမယ့်လည်း ကျောကော့ခံရတယ်။ မိုးရွာပေမယ့်လည်း အံကြိတ်ပြီးအ ချမ်းဒဏ်ကိုအန်တုရတယ်။ နေပူလွန်းလို့ အရိပ်လေးမှာ နားနေချင်လည်း မရဘူး။ မိုးရွာပြီး ချမ်းအေးလွန်းလို့ အကာအကွယ်လေး အောက်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေးနေ ချင်လို့လည်းမဖြစ်ဘူး။ နေပူပူအောက်မှာ ထွန်သွားတွေ မြေကြီးထဲ စိုက်ဝင်နေတဲ့ထွန်ကိုရွှေ့အောင် အားကုန် ရုန်း ဆွဲရတယ်။ မိုးထဲမှာဆိုရင်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့လေ။ ပြစ်ခဲနေတဲ့နွံထဲ ထွန်သွားတွေနှစ်နေတဲ့ ထွန်ကိုဆွဲရတဲ့ အပြင်ခြေထောက်တွေကလည်း အဲဒီနွံတွေထဲမှာအနှုတ် အသိမ်းလုပ်လှမ်းရတယ်။ ပိုပင်ပန်းတာပေါ့။ လှည်းဆွဲရ တဲ့အလုပ်ကတော့ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်မရှိလည်းလုပ် နေရတဲ့အလုပ်ပေါ့။ လူတွေသွားချင်တဲ့နေရာ လှည်းနဲ့ သွားတယ်။ လူတွေသယ်ပို့ချင်တဲ့ပစ္စည်းလှည်းနဲ့ပို့တယ်။ ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းလို့ ဘယ်ဟာ က ပိုဆိုးတယ်ဆိုတာတောင် ပြောမပြတတ်ပေမယ့် လှည်းဆွဲရတဲ့ ဒုက္ခကိုလည်း မိုးကြိုး ပြောပြချင်

သေးတယ်။ ဘာမှတင်မထားတဲ့ လှည်းအလွတ်တစ်စီး
တောင်မှ တအားလေးလံတဲ့အထဲမှာ လူတွေက ကုန်
ပစ္စည်းတွေကို အမိုအမောက်တင်ကြတယ်လေ။ တခါ
တလေတင်ထားတဲ့ကုန်တွေရဲ့အမြင့်ကအတော်အတန်
သစ်ပင်တစ်ပင်အမြင့်လောက် တောင်ရှိတယ်။ အဲ့
လောက်လေးလံတဲ့ဝန်ကို နွားနှစ်ကောင်မှာ ပုခုံးထမ်း
သယ်ရရှာတယ်။လေးလံလှတဲ့ဝန်တွေကြောင့်ထမ်းထား
ရဲတဲ့ လှမ်းထမ်းပိုးက မိုးကြိုးတို့ပုခုံးကို အချိန်တိုင်းမှာ
ပွတ်ချေနေတယ်။မိုးကြိုးတို့ပုခုံးတွေမှာ အရေခွံတွေလန်
ပြီး နီရဲစုတ်ပြတ်နေတော့တယ်။ အပေါ်ကထမ်းထားရ
တဲ့ပုခုံးက လေးလံနာကျင်လှသလို အောက်ကလျှောက်
နေရတဲ့ ခြေထောက်တွေကလည်း မသက်သာပါဘူး။
မိုးကြိုးတို့လျှောက်နေရတဲ့ လှည်းလမ်းကြောင်းဆိုတာ
တွေက နွားလှည်းတွေနီစွမူဝ သွားလာနေကြတာလေ။
သံပြားပတ်ထားတဲ့ လှည်းဘီးတွေရဲ့ဒဏ်ကို နေ့တိုင်း
ခံနေရတဲ့လမ်းတွေက ကြာတော့ မြောင်းလေးတွေလိုဖြစ်
ပြီ။အဲဒီမြောင်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မိုးကြိုးတို့ခက်ခက်
ခဲခဲသွားရတယ်။ ခြေတစ်ချောင်းစာပဲကျယ်တဲ့ မြောင်း

လေးထဲမှာခြေထောက်လေးချောင်းကတစ်ချောင်းနဲ့တစ်
ချောင်းမလွတ်ဘူး။ လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း ခြေချင်း
ရိုက်နေတော့တယ်။ ဒီကြားထဲ လှည်းမောင်းတဲ့သူက
အလျင်လိုပြီး ကြိမ်တို့လိုက်ပြီဆိုရင် ပိုဆိုးတာပေါ့။
ခြေချင်းခတ်ပြီး ဟပ်ထိုးလဲမတတ် မြန်မြန်လျှောက်ပေး
ရပြန်တယ်။ ချောင်း၊ မြောင်းတွေ တက်ရတာကတော့
အခက်အခဲဆုံးပဲ။ နွားတစ်ကောင်အဖို့ မတ်စောက်နေ
တဲ့ကုန်းစောင်းကို ဒီအတိုင်းတက်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူး
လေ။ လူတွေနဲ့ တခြားသတ္တဝါတွေလို ကုပ်တွယ်စရာ
လက်ချောင်းမပါဘဲ လှုပ်ရှားလို့မရတဲ့ခွာလေး တစ်ခုပဲ
ပါတဲ့ နွားတွေအတွက် နိမ့်ရာကနေမြင့်ရာ ကိုတက်ဖို့က
ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းတယ်။ဒီကြားထဲပုခုံးပေါ်မှာထမ်းထား
ရတဲ့လှည်းရဲ့ဝန်က ပြန်ပြန်ဆွဲချနေတော့ ခြေကန်ဆွဲခဲ့
ရတဲ့ခွာတွေက နာလိုက်တာမပြေပါနဲ့တော့။ ခြေထောက်
ကနေ ပြုတ်ထွက်သွားမလားတောင်ထင်ရတယ်။

ကုန်တင်လှည်းတွေ ဆွဲနေရင်းအားပြတ်လဲတဲ့အခါ
တွေလည်းရှိတယ်။ မိုးကြိုးလည်းတစ်ခါ အားပြတ်လဲကျ
ဖူးတယ်။ အဲ့တုန်းက ဆောင်းရာသီကြီးပေါ့။ သစ်ပင်

“

ဒါပေမယ့် အဲဒီတစ်ခုတည်းသော
တပ်မက်မှုဖြစ်တဲ့ အစားအစာကို
မိုးကြိုး ကောင်းကောင်းလေး
စားချင်မိတယ်။ မိုးကြိုးတို့
နေ့တိုင်းစားနေရတာကတော့
ကောက်ရိုးခြောက်ပေါ့လေ။

”

တစ်ပင်အမြင့်လောက်ရှိတဲ့ ကောက်လှိုင်းထုံးတွေ တင်
ထားတဲ့လှည်းကြီးကို မိုးကြိုးနဲ့ ငည့်နဲ့ ဆွဲကြရတယ်။
အလုပ်ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်ကြောင့်လားမသိဘူး။ အဲလိုလှည်း
မျိုး သုံးလေးခေါက်သယ်အပြီး နောက်တစ်ခေါက်မှာ

မိုးကြိုး မဟန်နိုင်ဘဲ လဲကျသွားတယ်။ မိုးကြိုးအား ကုန်
ထုတ်ပြီးထပေမယ့် ဘယ်လိုမှမရဘူး။ ဒူးကွေးမှာရှိတဲ့
ကြွက်သားတွေကို ဓါးနဲ့ဖြတ်ချခံထားရသလိုကို ညှစ်
ထုတ်လိုက်တဲ့အားတွေက ခြေထောက်တွေဆီကို မ
ရောက်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မိုးကြိုး လက်
လျော့လိုက်ရတော့တယ်။

မိုးကြိုး လက်လျော့ပေမယ့် မိုးကြိုးတို့ လှည်းကို
မောင်းလာတဲ့ ဆိုးပေက လက်မလျော့ဘူး။ လှည်းပေါ်
ကဆင်းလာပြီးမိုးကြိုးတင်ပါးကို ကြိမ်နဲ့တစ်ရွှမ်းရွှမ်းရိုက်
ပြီးနှိုးတော့တာပဲ။ အကြိမ်ကြိမ်ရုန်းထပြီးမရလို့ လက်
လျော့ပြီးဝပ်နေရပေမယ့် ဆိုးပေကအဆက်မပြတ်ရိုက်
နေတော့ နာကျင်လွန်းလို့ အားစိုက်ပြီး ထပြန်တယ်။
နာကျင်လွန်းတဲ့ဝေဒနာရဲ့ စေ့ဆော်မှုကြောင့်ပဲ မိုးကြိုး
ပြန်ရပ်နိုင်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့်ခဏပါပဲ။ မိုးကြိုးပြန်
လဲကျသွားတယ်။ ဆိုးပေလည်းထပ်ပြီး ရိုက်ပြန်တယ်။
ဒါပေမယ့် မိုးကြိုး မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကြိမ်နဲ့ တရွှမ်း
ရွှမ်းရိုက်တဲ့ဒဏ်ကို ငူငူကြီး ပေခံနေရတော့တယ်။

မိုးကြိုးအတွက် ခံရအခက်ဆုံးကတော့ ဖျားနာတဲ့
ရက်တွေပါပဲ။ လူတွေလိုပဲ မိုးကြိုးတို့ တိရစ္ဆာန်တွေဆို
လည်း သွေးနဲ့ကိုယ်၊ သားနဲ့ကိုယ်မဟုတ်လား။ဖျားတယ်
နာတယ်ဆိုတာရှိတာပေါ့။ အဲလိုနေ့တွေဆို မိုးကြိုး

အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး။ မိုးကြိုးက ပျင်းတဲ့နွားတစ်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ပုံမှန်နေ့တွေဆိုဘယ်လောက် လုပ်ရလုပ်ရ တမင်ပေကပ်နေတယ်ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖျားတဲ့နေ့ဆိုရင်တော့ အလုပ်မလုပ်ချင်တာ အမှန်ပဲ။ ကိုယ်လက်တွေ နာကျင်ကိုက်ခဲနေတဲ့အချိန် လေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးမိန်းနေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေက မိုးကြိုးဖျားနေတာ မသိကြဘူးလေ။ အင်း ပြောသာပြောတာပါ။ မိုးကြိုး ဖျားနေမှန်းသိလည်း သူတို့ကခိုင်းတာပါပဲ။ မိုးကြိုးမှာ တစ်ကိုယ်လုံးနာကျင်ကိုက်ခဲနေတဲ့ကြားက များပြားလေးလံလှတဲ့ဝန်တွေကို တစ်နေ့ ကုန်ထမ်းပိုးရပြန်တယ်။ အဖျားရောဂါလည်း ဒီလိုနဲ့ပဲ ပျောက်ခဲ့ရပြန်တယ်။

သင်းကွပ်ပြီးတဲ့နောက် မိုးကြိုးဘဝမှာ အစာစားဖို့ တစ်ခုကလွဲလို့ ဘာတပ်မက်မှုမှ ပြင်းပြင်းပြပြမရှိတော့ဘူးလို့ပြောခဲ့တာ မှတ်မိမယ်ထင်တယ်။ အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရလုပ်ရ မိုးကြိုးမပြီးပြီဘူးလေ။ နွားတစ်ကောင် ဘဝရောက်လာမှတော့ ဒါတွေက ရှောင်လွှဲလို့မရနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ အတိတ်ကံဆိုတာကို ရှောင်လွှဲလို့မရမှန်း မိုးကြိုး သိပါတယ်။

တောထဲတောင်ထဲသွား တဲ့အခါ မြက်စိမ်းစိမ်းစိုစိုလေးတွေများတွေရင် မိုးကြိုး တို့မှာ ခေါင်းမဖော်တမ်းကို

စားကြတော့တာပဲ။ တစ်ခါ တစ်လေတော့ ဦးထွန်းခင်က မိုးကြိုးတို့အကြိုက်နှမ်းဖတ်၊ ပဲဖတ်၊ ဖွဲနု၊ ဆန်ကွဲလေးတွေ ကျွေးတတ်တယ်။ အဲဒါတွေ ကတော့ ရှားရှားပါးပါးစားရတဲ့ အစားအစာတွေပေါ့။အဲဒါ တွေ စားရတဲ့အခိုက်အတန့်ဆို မိုးကြိုးတို့မှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲလှချေရဲ့ဆိုတဲ့ဒုက္ခတွေကိုတောင် သင်ပုန်းချေပြီး နွားဘဝဆင်းရဲဘုံမှာ ပျော်မွေ့နေကြပြန်တော့တယ်။

ဪ ဒါကြောင့်လည်း နွားလိုခေါ်တာပါလားလို့ မိုးကြိုးသံဝေဂရမိတယ်။ ဦးထွန်းခင် သူတူဆိုးပေကို ဆဲတာကြားလို့ မိုးကြိုးမခံချင်ဖြစ်ပြီး တွေးမိတွေးရာ သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်း ပြန်တွေးမိလိုက်တာ။ စေ့စေ့တွေးကြည့်တော့မှ သူတို့နွားတွေဘဝဆိုတာ တကယ်ကိုနံ့ချာလှပါလားဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

ခုနက ဦးထွန်းခင် ဆိုးပေကို ဆဲလိုက်တယ်။ နွား တဲ့။ နွားလိုအကောင်တဲ့။ ဆိုးပေမျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ပြန်ကြည့်လိုက်တာကို မိုးကြိုးမျက်စိထဲ ခုမှပြန်ပေါ်လာတယ်။ ဪ ဆိုးပေ တော်တော်စိတ်ဆိုးသွားတယ်ထင်ပါရဲ့။

ခန့်နေ

ဒီနေ့က ကျွန်မမိဘတွေရဲ့ (၃၅)နှစ်ပြည့် မင်္ဂလာနှစ် ပတ်လည်နေ့ဆို ကျွန်မတို့မိသားစုတွေတူတူ ထမင်းစု စားကြတယ်။

ဖေဖေနဲ့မေမေက စားပွဲရဲ့ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ။ ကျွန်မ ရယ်၊ ကျွန်မခင်ပွန်းရယ်၊ သားလေးရယ်ကဒီဘက်ခြမ်းမှာ ထိုင်နေတယ်။ ဒီနေ့ညစာကို ကျွန်မချက်ကျွေးမယ်။ မေမေတို့နားပါပြောတာတောင် မေမေကလက်မခံပဲ သူ ချက်မယ်တဲ့။ သမီးတို့ကို ချက်မကျွေးရတာကြာပြီဆိုပြီး အတင်းထိုင်နေခိုင်းတယ်။

ထိုင်နေရင်းနဲ့ မေမေနဲ့ဖေဖေတို့ကို ထိုင်ကြည့်နေမိ တယ်။ နှစ်ယောက်လုံးက အသက် ၆၀ ကျော်ဆိုပေမယ့် စိတ်ပျိုကိုယ်နဲ့ပဲ။ အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ ကြလို့လဲပါမယ်။

ကျွန်မအသက် ၂၈ နှစ်အတွင်းမှာ မိဘတွေစကား အကြီးအကျယ်များပြီး ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မှတ်မိရသ လောက်တော့ မတွေ့ဖူးဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ မေမေ က ဖေဖေ သူမကြိုက်တာလုပ်လို့ နည်းနည်းဟိုပြောဒီပြောပဲ တွေ့ဖူးတယ်။

အခုလည်း မေမေက ဘာစားချင်လည်းမေးတော့ မေမေ့ရဲ့ထမင်းကြော်လေးပဲ စားချင်တယ်လို့ ဖြေလိုက် တယ်။ မေမေ ထမင်းကြော်ရင် အရမ်းစားကောင်းတယ်။ ဆိုင်မှာကြော်တာတွေနဲ့မတူဘူး။ အိုးကပ်နဲ့ သင်းသင်း လေးနဲ့ အရမ်းမွှေးပြီး စားကောင်းတယ်။ ငယ်ငယ်က မေမေထမင်းကြော်ထားပြီဆို ကျောင်းက ပြန်လာလို့ အိမ်ဝရောက်တာနဲ့သိလိုက်ပြီ။ အနံ့ကအိမ်ဝကတည်းက ဆီးကြိုနေပြီလေ။

ပျော်ရွှင်တဲ့မိသားစု

ARTICLE

နွေဦးမေ

အခု မေမေကတော့ပြောပါတယ် တခြားပိုကောင်း
မဲ့ဟာ ချက်ကျွေးချင်တာတဲ့။ ဒါပေမဲ့လည်း မစားရတာ
နည်းနည်းကြာပြီမို့ မေမေလက်ရာအိမ်ထမ်းကြော်လေး
ကိုလွမ်းလို့ တောင်းဆိုမိလိုက်တယ်။

ထုံးစံအတိုင်းပဲ အရင်ကတည်းက ဖေဖေကမေမေ
ဟင်းချက်ပြီဆို အားရင်အားသလို ဘေးကနေ ထည့်
ချက်ဖို့လိုတဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ပြင်ဆင်ပေးလေ့ရှိ
တယ်။ ဖေဖေကဟင်းချက်သိပ်မကောင်းပေမဲ့ မေမေ
ချက်ပြီဆိုရင်တော့ အကူအညီမတောင်းပဲနဲ့ ကူပေးလေ့
ရှိတယ်။ အဲ့လိုတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အလိုက်သိ
လို့လည်း အမှတ်တွေပေးပြီး ရန်မဖြစ်ကြတာထင်ပါရဲ့။

ထမ်းကြော်ဆိုမှငယ်ငယ်ကအဖြစ်အပျက်လေးကို
သတိရမိသေးတယ်။ ကျွန်မခလနစ်လောက်ကထင်တယ်။
တစ်ရက် မေမေညစာကို ထမ်းကြော်တဲ့တစ်နေ့ပေါ့။
အဲ့နေ့က မေမေက အိမ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ တစ်နေ့လုံးအပြင်
ထွက်လုပ်ပြီး ပင်ပန်းနေတဲ့တစ်နေ့ပေါ့။ ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မ
ထမ်းစားပွဲမှာစောင့်နေတုန်း မေမေက ဖေဖေရှေ့မှာ

ထမ်းကြော် ပန်းကန်လာချတယ်။ ထူးဆန်းတာက
အဲ့ထမ်းကြော်က တော်တော်ကိုတူးနေတာ။ တစ်ခါမှ
မေမေထမ်းကြော်တာ ဒီလို တူးနဲ့ထွက်ပြီး ဖြစ်သွားတာ
တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။

ဖေဖေလည်း သတိထားမိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဖြစ်
သလိုပဲ ထမ်းကြော်ကိုခါတိုင်းလိုပဲ မြိုင်ရည်ရှက်ရည်
ယူစားပြီး ကျွန်မရဲ့တစ်နေ့တာဘယ်လိုနေလည်းလို့မေး
တယ်။ ဘာပြန်ဖြေလိုက်လည်းတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။
ဒါပေမယ့် ခဏနေလည်းကျရော မေမေက ဖေဖေကို
သူဒီနေ့ထမ်းကြော်တာ တူးသွားတဲ့အတွက်တောင်းပန်
ပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဖေဖေပြန်ပြောလိုက်တာကို
ကျွန်မအခုထိသတိရသေးတယ်။

“မေရယ်...ထမ်းကြော်ကိုကိုယ်ကြိုက်တာပေါ့”တဲ့
ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်တာက ဖေဖေနောက်ပြီးများ
ပြောလိုက်သလားပေါ့။ တူးနဲ့ကို ဘေးကထိုင်နေတဲ့
ကျွန်မတောင်အနံ့ရသေးတာကို။

ဒါနဲ့ အိပ်ခါနီးလည်းကျရော မေမေ အခန်းထဲမဝင်
လာခင် ဖေဖေကိုမေးကြည့်တယ်။ ဖေဖေ ခုနက ထမ်း
ကြော်က တကယ်စားကောင်းလို့လားပေါ့။ ကျွန်မရဲ့
အမေးကို ဖေဖေကပြုံးပြီး ကျွန်မခေါင်းလေးကို ပွတ်ပြီး
ပြန်ဖြေတယ်။

“သမီး ... ဒီနေ့သမီးမေမေက အရမ်းအလုပ်ရှုပ်ပြီး
သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်။ ထမ်းကြော်တူးနေလို့ ဘယ်သူမှ
မထိခိုက်သွားဘူးလေ။ အခုဖေဖေစားပြီး ဘာမှမဖြစ်ဘူး
မလား။ ထမ်းကြော်က ဘာမှမထိခိုက်နိုင်ပေမဲ့ ဘာက
ထိခိုက်စေနိုင်လည်း သမီးသိလား၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကား
လုံးတွေလေ။ ဖေဖေသာတစ်ခုခုမကောင်းဘူးပြောလိုက်
ရင်စကားကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်။
မေမေကအမြဲတမ်းဖေဖေတို့အတွက် အရမ်းစားကောင်း
တဲ့ဟင်းတွေချက်ကျွေးနေတာ၊ အဲ့ဒါကိုဒီလိုတခါတလေ
ဖြစ်သွားတာကို ဖေဖေတို့နားလည်ပေးရမယ်”

ဖေဖေကဆက်ပြောတယ် “သမီးသိလားဘဝမှာ

“သမီးသိလားဘဝမှာ
ပြည့်စုံတဲ့အရာဆိုတာ
ခက်ရှားရှားရယ်၊ မပြည့်စုံတဲ့သူတွေ၊
အရာတွေချည်းပဲ။
ဖေဖေဆိုရင်လည်း အရာရာ
တော်နေကောင်းနေတာ မဟုတ်
ဘူး။ မွေးနေ့တွေ၊ ရက်စွဲတွေကို
တခြားသူတွေလိုမေ့တတ်တာပဲ။”

ပြည့်စုံတဲ့အရာဆိုတာ ခက်ရှားရှားရယ်၊ မပြည့်စုံတဲ့သူ တွေ၊ အရာတွေချည်းပဲ။ ဖေဖေဆိုရင်လည်း အရာရာ တော်နေ ကောင်းနေတာမဟုတ်ဘူး။ မွေးနေ့တွေ၊ ရက်စွဲတွေကိုတခြားသူတွေလိုမေ့တတ်တာပဲ။”

“ဖေဖေ နှစ်တွေကြာလာလေလေ သိလာလေလေ က မိသားစုတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ချစ်ခင်ရတဲ့သူတွေ ဘယ်သူတွေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတဲ့အဆက်အသံမြဲဖို့ဆို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အားနည်းချက်၊ အားသာ ချက်တွေကို လက်ခံပြီးမတူညီမှုတွေကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံနိုင်မှသာ သာယာကျန်းမာတဲ့ဆက်ဆံရေးမျိုးကို သမီးပိုင်ဆိုင်နိုင်လိမ့်မယ်”

ဘဝဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ရင် တိုတိုလေးပါ။ အခု ကျွန်မတို့အသက်အရွယ် ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်နေနေ ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် ငါဖြတ်သန်းခဲ့တာခဏလေးပါလားလို့ တွေးမိလိမ့်မယ်။ အပြုအမူ၊ စကားတွေကြောင့် မပျက် သင့်တဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေကိုဆုံးရှုံးရတာနဲ့ ကြုံကောင်းကြုံ ဖူးပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းတဲ့သူကို မနာကျင် မိစေနဲ့။ ကိုယ့် အပေါ်မကောင်းတဲ့သူတွေဆိုလည်း မုဒိ တာပွားပြီး ခွင့်လွှတ်လက်လွှတ်လိုက်ပါ။

အားလုံး ပျော်ရွှင်တဲ့ဘဝလေးကို ကိုယ်ချစ်ခင်ရတဲ့ သူတွေနဲ့သာသာယာယာဖြတ်သန်းနိုင်ကြပါစေ။

နွေဦးမေ

သူငယ်ချင်း

သို့

ပေးစာ

မောင်သန့်စင်(ပညာရေး)

သူငယ်ချင်း ငါစိတ်ဓာတ်ကျတဲ့အခါတိုင်း စာအုပ်တွေပိုလိုဖတ်ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ နှလုံးသားရင့်ကျက်မှု (emotional maturity) ရှိအောင် ကြိုးစားပြီး နေတတ်လာတယ်။ စာတွေလည်း ရေးဖြစ်လာတယ်။ ငါ့လို စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့အချိန် ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ဖတ်ဖို့ပေါ့။

တကယ်တော့ ငါတို့စိတ်ထဲကခံစားမှုတွေကို ငါတို့အတွေးတွေက ဖန်တီးလိုက်တာပဲ သူငယ်ချင်း။ သင်္ချာမှာ ပုံသေနည်းတွေရှိပေမယ့် ဘဝမှာ ပုံသေနည်းမရှိဘူး သူငယ်ချင်း။ စဉ်းစားကြည့်တော့ ဒုက္ခဆိုတာ ငါတို့သွားတဲ့လမ်းကို မီးမောင်းထိုးပြနေတာပဲ။ အစတော့ ငါလည်း မီးလုံးကြီးတစ်လုံး အနောက်က လိုက်နေတယ်ဆိုပြီး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ကိုယ်သွားရာလမ်းကို မီးမောင်းထိုးပြနေတယ်ဆိုတာ နောက်မှသိခဲ့ရတယ်။

သူငယ်ချင်း ငါတို့ဆုံးရှုံးမှုတွေ ကြုံလာတိုင်းဝမ်းနည်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဆုံးရှုံးမှုကိုကြောက်နေရင် အဲ့ဒါကြောက်နေတဲ့အရာက ကိုယ့်ကိုအနိုင်ယူသွားတတ်တယ်။ ဆုံးရှုံးမှုကနေ ငါတို့သင်ခန်းစာယူလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပေါ့။

အခက်အခဲဆိုတဲ့အတိုင်း အခက်ထဲမှာ ငါတို့ခဲကြ

ရမယ်။ အခက်အခဲကို ငါတို့ကတန်ဖိုးရှိအောင် အသုံးပြုကြရမယ်။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန် အခက်အခဲဒုက္ခဆိုတာ ကြုံတွေ့လာကြရမှာ မေ့တာပဲ သူငယ်ချင်း။

ဒီတော့ ငါတို့ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ဒုက္ခကို ရှောင်နေလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒုက္ခကိုရှောင်နေတဲ့သူဟာ တကယ်အရည်အချင်းပြည့်ဝတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်သင့်တာကို လုပ်ရမယ်။ လုပ်သင့်တာကိုလုပ်လို့ ဒုက္ခတွေ့ရင်တောင် ဒုက္ခခံပြီး ဆက်လုပ်ကြရမယ်။ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိချင်သလား။ ဒါဆို ဒုက္ခရောက်နေချိန် သူဘာလုပ်လဲဆိုတာသာ သေချာကြည့်လိုက်ပါတဲ့။ မင်းကရော ဒုက္ခရောက်ချိန် ဘာလုပ်နေမှာလဲ။

စိတ်ထောင်ကျနေတာ ပိုဆိုးတာပဲ သူငယ်ချင်း။ အဲ့ဒီအတွေးတွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေရတာတွေပေါ့။ Our Life is what our thoughts make it(ဘဝကိုအတွေးကဖန်တီးသည်တဲ့ကွ) လကွယ်မရှိရင် လပြည့်ညဟာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း။ အခက်အခဲမရှိခဲ့တဲ့ဘဝဆိုတာ ဆားမပါတဲ့ဟင်း တစ်ခွက်လို အရသာပြည့်ဝမှုပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

ငါတို့ရဲ့ဘဝမှာ လပြည့်ညတွေ ကြုံရဦးမယ်ဆိုတာ

သိထားရမယ်။ ဒါကြောင့် ကံဆိုးသလား ကံကောင်းသလားဆိုတာ ငါတို့မပြောနိုင်သေးဘူး။

ဒါပေမယ့် ကံယုံပြီး ဆူးပုံမနင်းမိပါစေနဲ့။ ကံကိုတော့ ယုံပါ။ ဒါပေမယ့် ဆူးပုံ ကိုတော့ ဖယ်ရှားလိုက်ပါ သူငယ်ချင်း။

ဘဝဆိုတာ သင်္ချာပုံသေနည်းတစ်ခု မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒုက္ခရောက်လို့ ပျင်းမနေနဲ့။ ပျင်းရင် ဖျင်းသွားမယ်။ ဖျင်းရင် အ သွားမယ်။ အ သွားတော့ သုံးမရတော့ဘူးပေါ့။ ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဘဝထဲကသင်ခန်းစာယူပြီး လောကဓံ လံကစောကို ရဲဝံ့စွာရင်ဆိုင်လိုက်ကြရအောင်လေ။ နောက်ထပ် ပြောချင်ပါသေးတယ် သူငယ်ချင်းရေ။

သူငယ်ချင်းရေ...

မင်းက လောကကြီးက မာယာများပါတယ်လို့ ပြောတော့ ငါစဉ်းစားမိတယ်ကွ။ တကယ်တော့ကွာ လောကကြီးက မာယာမများပါဘူး သူငယ်ချင်း။ အဲ့ဒီလောကကြီးထဲမှာနေထိုင်နေတဲ့ မင်းတို့ငါတို့လူတွေကသာ မာယာများကြတာ။ လောကကြီးဆိုတာက အဖြူထည်သက်သက်ပဲ။ မင်းတို့ငါတို့ အရောင်ဆိုးတဲ့အတိုင်း ဖြစ်တည်လာမှာပဲလေ။

ဒီတော့ကွာ။ မင်းက ငြိမ်းချမ်းခြင်းသင်္ကေတ အဝါရောင်ဆိုးမလား။ ရတယ်နော်။ လူတွေပဲ ဖန်တီးတာလေ။ ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ် သူငယ်ချင်း။ လူတွေက ကိုယ်ဘာသာကိုယ် သက်တောင့်သက်သာ နေနိုင်ရဲ့သားနဲ့ ကိုယ့်ဒုက္ခကို ရှာနေကြတာတဲ့ကွ။ ဒီတော့ မင်းလည်း ကိုယ့်ဒုက္ခကို မရှာမိအောင် ကြိုးစားပေါ့။

မင်းက မင်းပိုင်တဲ့လောကလေးကို မင်းလှပအောင် ဆေးခြယ်နိုင်တယ် သူငယ်ချင်း။ ကိုယ်ပိုင်တဲ့လောကလေးကို ဆေးခြယ်တဲ့အခါ တခြားသူကို ထိခိုက်စေမယ့် အရာတွေကို မပါစေနဲ့ပေါ့။ ဒါမှ မင်းပိုင်လောကလေးဟာ သာယာလှပပြီး ရိုးသားပျော်ရွှင်နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်တည်

လာမှာနော်။ နောက်တစ်ခုက။ လောကကြီးကမတရားဘူးလို့ ပြောတတ်တဲ့လူတွေအနားကို မင်းရောက်နေတဲ့ အခါ တကယ်ပဲ လောကကြီးက မတရားဘူးလားဆိုတာ သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါ သူငယ်ချင်း။ ရွှေလင်ပန်းနဲ့ အချင်းဆေးတဲ့သူလည်း လူပဲ။ အိုးဖိုစနောင်နဲ့ အချင်းဆေးလည်း လူပဲ။ မင်းက ချမ်းသာကြွယ်ဝချင်တယ်ဆိုပါတော့။

မင်းသိထားရမှာက ကမ္ဘာသန်းကြွယ်သူဌေးတွေ ဟာငယ်ငယ်တုန်းကမင်းတို့ငါတို့လိုတောင်သက်တောင့်သက်သာနေခဲ့ရကြတဲ့ သူတွေမဟုတ်ဘူး။ စတိဂျော၊ ဂျော့ဗ်ဝါရှင်တန်ကာဗာ၊ ဘီလ်ဂိတ် အစရှိတဲ့ သူတွေပဲ။ ငါတို့မြန်မာနိုင်ငံမှာဆို ပခုက္ကူ ဦးအုန်းဖေဆိုတာမျိုးပေါ့။ သူသေလွန်တော့တောင် ပခုက္ကူဦးအုန်းဖေဆု ဆိုပြီး သိန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာ လှူဒါန်းသွားသေးတယ်။

ဒီတော့ သူငယ်ချင်း မင်းဖြစ်ချင်တာရှိရင်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ပါ။ မဆုတ်မနစ် ဖွဲ့နွဲ့ကြိုးစားပါ။ ကိုယ်အလုပ်တဲ့ အလုပ်ကိုလည်း ချစ်ရမယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး မလုပ်ပဲ နေရင်တော့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။ ကိုယ်အလုပ်တဲ့ အလုပ်ကိုချစ်မှသာ စစ်မှန်သော အောင်မြင်မှုကိုရရှိမယ် သူငယ်ချင်း။

မင်းကြိုးစားရင်း အခက်အခဲဆိုတာ တွေ့လာမယ်။ အခက်အခဲတွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ မင်းပျော်လိုက်တော့။ အောင်မြင်မှုလမ်းစကို မင်းရှာတွေ့ပြီပေါ့။ လူဖြစ်လာကတည်းက အခက်အခဲ၊ ဒုက္ခဆိုတာ ချုံမြိန်မှုတစ်ခုလို မှတ်ယူထားရမယ်။

အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်မှသာ မင်းအကောင်းဆုံးကိုရမှာနော်။ လောကကြီးက မာယာများတယ်။ မတရားဘူးပြောနေမယ့်အစား အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ထားစမ်းပါ သူငယ်ချင်း။ အကယ်၍ မင်းအနာဂတ်မှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိရင် မင်းပစ္စုပ္ပန်မှာအား မရှိနိုင်ဘူး။

မဖြစ်မနေ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါ။

အဲ့ဒါ အောင်မြင်မှုရဲ့ အဓိကသော့ချက်ပဲ။ လောကကြီးမှာ စိတ်ချရတဲ့အခြေအနေဆိုတာ မရှိဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နှလုံးသွင်းပါ။ အမြဲတမ်း နီးကြားတက်ကြွစွာ နေထိုင်ပါ သူငယ်ချင်း။

ပြီးတော့ မင်းလျှောက်တဲ့လမ်းခရီးမှာ သဘောထား မှန်အောင်ထားပါ။ သဘောထားမှန်အောင် ထားနိုင်တာ ကိုကမင်းရဲ့ စွမ်းရည်တစ်မျိုးပဲ။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာထားပါ။ တာဝန်ကျေရုံသာ မလုပ်ပါနဲ့။ ကလွဲစားမချေပါနဲ့။ တစ်မျိုး တော့ရှိတယ်။ သဘောထားမမှန်တဲ့သူတွေနဲ့ မင်းတွေ့ရ တဲ့အခါ ငြင်းခုံမနေပါနဲ့။

လောကဆိုတဲ့ ပြင်ကျယ်ကြီးမှာ စွန့်စားခန်းဆိုတာ ရှိတယ်။ စွန့်စားခန်းရှိမှ ဘဝကပြည့်စုံမယ် သူငယ်ချင်း။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်ပါ။ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရှိပါ။ နီးကြားတက်ကြွပါ။ အသိအမြင် ရှင်းရှင်ထားပါ။ အဓိက

ကတော့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာကို မြတ်နိုးတန်ဖိုး ထားပါ။

မေတ္တာ၊ ကရုဏာမှ မထားတတ်၊ မရှိခဲ့ရင် ဘယ် လောက်ပညာတတ်တတ်လူမပီသသေးဘူးသူငယ်ချင်း။ အထူးသဖြင့် အကောင်းမြင်စိတ်နဲ့ကြိုးစား ရိုးသားပါ သူ ငယ်ချင်း။ အားအင်အပြည့်နဲ့ စိတ်ကောင်းထား၊ အများ အကျိုး၊ ရွက်သယ်ပိုးလို့ လောကကြီးကို အလှဆင်ကြရ အောင် သူငယ်ချင်း။ လာစမ်းပါကွာ နှလုံးသွေးချင်း ကပ် ထားကြတာပေါ့။ ။

မောင်သန့်ဇင်(ပညာရေး)

လူတွေ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ရေးပန်းအစားဆုံးစကား တစ်ခွန်းပြောပါဆိုလျှင် “အချစ်” လို့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ဖြေမိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် လျှောက်ပြောနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရာစုနှစ်တွေဘယ်လိုပြောင်းပြောင်းအချိန်ထိ မပြောင်းလဲပဲ တည်တံ့ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့စကားက “အချစ်” ပင်ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်ပင် ဒီ “အချစ်” ဆိုသည့်စကား ဘာကြောင့်များ ယခုချိန်ထိ တည်တံ့နေခြင်းကို ကျွန်တော်စူးစမ်းမိသည်။ ရှာဖွေမိသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဤသို့လေ့လာမိခဲ့ပါသည်။

အချစ်ဆိုသည်မှာ ဘယ်တော့မှ ဖြောင့်တန်းတည့်မတ်ခြင်းမရှိသောစိတ်ခံစားမှုတစ်မျိုးပြီးချစ်ခြင်းကိုခွဲခြမ်း

စိတ်ဖြာကြည့်မည်ဆိုလျှင် တစ်မျိုးတည်းတွေ့ရမည် မဟုတ်ပေ။ လူတစ်ချို့ကပြောကြသည်။ ရိုးရိုးလေးပါပဲ “ငါမင်းကိုချစ်တယ်” တဲ့၊ တသမတ်တည်း ရိုးရိုးလေး ထင်ရပေမယ့်၊ ခံစားသူရဲ့ ခံစားမှုအတွေ့အကြုံတွေရော နှောချက်တွေကြောင့် အချစ်ဆိုတာ မတူညီတဲ့အရသာ ၄ မျိုးကွဲထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဂရိစာပေပညာရှင်များ ပြောခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

Romantic Love (စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သော အချစ်)

လူတိုင်း အချစ်နှင့် ကြုံတွေ့လာလျှင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ (သို့) ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့သူထံဆီမှ romantic ဆန်ဆန်

ARTICLE

လူလိန်

အချစ်ဆိုသောအရာအား ဆန်းစစ်လေ့လာခြင်း

ကမ်းလှမ်းလာမှုမျိုးကို မျှော်လင့်တတ်ကြသည်။ မိတ်ဆွေတို့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးချင်ပါသည်။

Romantic Love ဆိုတာဘာလည်း ?

သေချာကောသိကြရဲ့လားဗျ။ ကျွန်တော်ကသေချာမသိလို့ မေးခြင်းဖြစ်သည်။ Romantic Love ဆိုတာ လူနှစ်ဦး ပန်းခင်းမွေ့ယာပေါ်အိပ်ပြီး၊ ကာလရှည်ကမ္ဘာပတ်ပြီး picnic ထွက်သည့်အရာသာမျိုး၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံး ရုပ်ရည်ပြေပြစ်ချောမောပြီး၊ စီးပွားရေးအတွက် ပူစရာ

မလိုပဲ သက်တောင့်သက်သာနေထိုင်နိုင်သည့် အနေအထားမျိုးကို ဆိုလိုသည်။ ဒါမျိုးက လူ ၁ သန်းမှာ တစ်ယောက်သာ တွေ့ကြုံနိုင်လောက်တဲ့ အခြေအနေအမျိုးပင်။

အခုလက်ရှိ ကမ္ဘာ့ လူဦးရေ သန်း ၆၅၀၀ ကျော်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလို Romantic love မျိုး ပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့သူ ၆၅၀၀ သာရှိပါလိမ့်မယ်။ မိတ်ဆွေ အထင်မကြီးပါနှင့်။ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်မပါပါ။

များသောအားဖြင့် လူအများစုက romantic love ကို ရှာဖွေကြည့်ကြသည်။ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်ပါကောင်းပါနိုင်ပါသည်။ အစပိုင်းမှာတော့ အားလုံးက romantic ဆိုတဲ့အရသာကို ခံစားမိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ romantic ဆိုတဲ့အရသာ ပျောက်သွားပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငြင်းခုံ အပြစ်တင်ရင်းနဲ့ romance ဟာ sad ဆိုတဲ့ အသွင် ပြင်ကို ကူးပြောင်းသွားတာကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ နောက်ပြီး တစ်ခါတစ်လေ လူတွေက romantic love နဲ့ sex ကို သေချာကွဲပြားမှုမရှိသေးပေ။ sex ကြောင့်သာယာမှုကို romantic love လို့ ခံယူထားတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော် ဒီလိုပြောလို့ romantic love နဲ့ sex က ဒွန်တွဲနေတယ် လို့ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ ခွဲခြားမြင်စေလိုချင်ဖြစ်သည်။

Sexual Love (ရမ္မက်ပြင်းသော အချစ်)

ကောင်မလေး (သို့) ကောင်လေးတစ်ယောက် မြင်မြင်ချင်းနှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်သွားမိပြီဆိုပါစို့။ သင့်ရဲ့ နှလုံးခုန်သံဟာ တော်တော်လေးကို လှုပ်ရှားမိနေလိမ့် မည်။ သင့်ရဲ့အသက်ရှူသံတွေကလည်း ပုံမှန်ဟုတ်လိမ့် မည်မဟုတ်ပေ။ ဒါကို love at first sightလို့ ခေါ်နိုင် မလား? သင်တို့ချစ်သူနှစ်ဦး သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့ အချိန်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်စိတ်ဒီဂရီတွေ က လိုသာထက်ပိုပြီး sexual ဘက်ကိုအသားပေးချင်တဲ့ စိတ်ကပိုများနေတဲ့အခါ ဒါကကော သင့်အနေနဲ့ ဒါကို ဘဝလက်တွဲဖော် (သို့) နောက်ဆုံးအချစ်ပဲလို့ ထင်နေ သလား? အမှန်တော့ ဒါတွေက ရေတိုအချိန်မှာ ဖြစ် ကောင်းဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်။

အချိန်အနည်းငယ်ယူပြီး ကိုယ်ချစ်တဲ့လူရဲ့အမှုအ ကျင့် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ဘယ်လိုလွှမ်းမိုး နေသလဲဆိုတာလေ့လာကြည့်ရင်း။ ကိုယ့်ချစ်သူဘယ်လို

လူ၊ ငါတို့ချစ်ခြင်းဟာ ဘယ်လိုအချစ်မျိုးလည်းဆိုတာ သံသယကင်းစွာ သင်မြင်ရပါလိမ့်မည်။ ဒါကနှစ်ယောက် လုံးက relation together is sex ဆိုတာကို နှစ် ယောက်သား ခုံမှင်နေလို့ပင်။ ဒါတွေက ရမ္မက်၊ ရာဂတွေ ပင်။ ဒါကိုသင်တို့တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး သင်လည်း သူ့အပေါ် အရမ်းချစ်သည်၊ သူလည်းသင့်အပေါ်အရမ်းချစ်သည်လို့ ရူးမိုက်စွာမယုံကြည်လိုက်ကြပါနှင့်၊ သင်တို့နှစ်ယောက် လုံး (သို့) တစ်ယောက်က အချစ်စိတ် ကုန်ခမ်းသွားသည့် တစ်နေ့ သင်တို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိန်းချုပ် မထားနိုင်တော့ပဲ အရမ်းချစ်ကြပါသည်ဆိုသော သင်တို့ နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်မရှိပဲ တစ်ယောက် နေနိုင် သွားမည်။

အကယ်၍များ သင့်အနေဖြင့် ချစ်တဲ့သူနှင့်အတူ နေဖူးပြီး ကွဲကွာသွားသည့်အခါ ဘာခံစားချက်မျှ ရေးရေး လေးမျှ မရှိတော့လျှင် သင့်ကိုသင်ပြန်သုံးသပ်ပါ။ ဒါက သင်သည် Sexual Love ကိုခုံမင်ခဲ့မိသည်ဆိုခြင်းပင်။ ဟုတ်လည်းမဟုတ်ပဲနဲ့လို့ သင့်ပါးစပ်က ကျွန်တော့်အား ပြောချင် ပြောနေလိမ့်မည်။ သို့သော် သင့်စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီးနေသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်နေနိုင်ပါသည်။

Obsessive Love (ခပ်ကြောင်ကြောင် အချစ်)

သင်ကောင်မလေး တစ်ယောက်အား ခပ်ကြောင် ကြောင် ရူးသွပ်စွာချစ်ဖူးပါသလား?

ချစ်ဖူးခဲ့သည်ဆိုလျှင် သင်သည် obsessive love အချစ်သမားဖြစ်ခဲ့သည်လို့ ပြောလို့ရပေသည်။ ob- sessive love သမားများသည် သူ ဦးတည်ချက်ထား သောသူများသို့ ချည်းကပ်ရာတွင် သာမန်လူထက်ပိုကဲ ပိုဆန်းစွာ ချည်းကပ်တတ်ကြပြီး တစ်ဘက်လူအချစ်ကို မရရင် ရူးတော့မလိုသေတော့မလိုလုပ်ပြပြီး တစ်ဖက် သားအချစ်ကိုသိမ်းသွင်းတတ်ကြသည်။ ဥပမာ - အိပ်ခန်း

နံရံအပြည့်ချစ်တဲ့လူ၏ အလှူငါတ်ပုံများကပ်ထားခြင်း အပြင်၊ နေ့ရောညပါ ၂ နာရီခြားတစ်ခါ ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြင့် အချစ်ကြီးသမား တစ်ယောက်နယ် လုပ်ပြတတ်သေး သည်။ ဒါပေမယ့် အချို့ obsessive love သမားများသည် တစ်ဖက်သတ်၊ အိုပုန်းအချစ်သမားအဖြစ်လည်း နေ တတ်ကြသည်။

သူတို့သည် သူတို့ချစ်တဲ့သူနားထံ အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြပြီး ကပ်နေတတ်ကြသည်။ တစ်ဘက်လူမှသာ တုန့်ပြမှုမှမရှိ၊ ချစ်ဟန်မပြလည်း ဂရုမစိုက်။ သူတို့ အတွက် ပြန်ချစ်ချစ်၊ မချစ်ချစ် ချစ်တဲ့သူနားနေရဖို့သည် သူတို့အတွက်ပျော်ရွှင်မှုပဲဆိုတာကိုလက်ကိုင်ထားသည့် ခပ်ကြောင်ကြောင်အချစ်သမားများပင်။ နောက်ဆုံး ob- sessive love သမားအများစု၏ဇာတ်သိမ်းကတစ်ဘက် လူ၏ငြင်းပယ်ချက်ကိုခံရပြီး အသည်းကွဲခြင်းကို ခံစားရ ခြင်းပင်။ ဒါကြောင့် obsessive love (ခပ်ကြောင်ကြောင် အချစ်သမား) များသည် စချစ်ကတည်းက နာကျင်မှုနှင့် စပြီးဇာတ်သိမ်းတွင်လည်း နာကျင်မှုဖြင့်သာ အဆုံးသတ် ကြပေသည်။

မိတ်ဆွေ ... သင်သည်လည်း စချစ်ကတည်းက အချစ်ကြောင့် နာကျင်သည့်ဝေဒနာခံစားနေရပြီဆိုလျှင် သင်သည်လည်း obsessive ဆိုတဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် အချစ်သမားဖြစ်ဖို့ လမ်းဝသို့ရောက်နေပြီကို သတိထား သင့်ပေသည်။

Platonic Love (အဖြူရောင်အချစ်)

တော်တော်များများ Platonic Love ဆိုသည့် အ ကြောင်းကို ကြားဖူးကြမည်ဟုထင်သည်။ Platonic Love သည် မိဘကသားသမီးကို ချစ်သလိုအချစ်မျိုး၊ ညီအကို မောင်နှမအချစ်မျိုး၊ သူငယ်ချင်းအချစ်မျိုးပင်။ မြန်မာတွေခံယူထားသော ၅၂၈ ချစ်ခြင်းနှင့် အလားတူ

သည်။ Platonic Love တွင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် လိင်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ရောနှောမှုများမပါသော အဖြူရောင်သက်သက် ပင်ဖြစ်ပြီး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် လေးနက်သော ဂရုစိုက်မှုတွေပါသည်။ Platonic Love သည်ဘဝအတွက် လုံခြုံမှုတွေပါသည်။

သင်တို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသက်ကြီး သည်အထိ နားလည်မှုများစွာဖြင့် သေဆုံးသည်အထိ လက်တွဲသွားနိုင်သည်။ ဘဝရဲ့ဒဏ်ချက်တွေကိုအတူတူ မျှဝေခံစားမည်၊ ရယ်စရာရှိရယ်မည်၊ ငိုစရာရှိလည်း အတူတူငိုနိုင်မည့် အချစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး တော်တော်များများ platonic love ကိုသဘောကျကြ သည်။ သို့သော် သဘောသာကျ၍ လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ အလွန်ပင် အားနည်းပါသည်။ ယောက်ျားလေးတော် တော်များများမှာတော့ Platonic Love အားလက်ခံသူ၊ လိုက်နာနိုင်သူ ဘဝ သန်းမှာ တစ်ယောက်သာ ရှိပေလိမ့် မည်။ မိတ်ဆွေ ထို ဘဝ သန်းထဲက တစ်ယောက်တွင် လည်း ကျွန်တော်မပါပေ။

1500 Love (သမီးရည်းစားအချစ်)

လူအများစုသည် ၁၅၀၀ အချစ် ဘယ်ကဆင်းသက် လာသည်ကို သေချာစွာမသိပဲ တစ်ယောက်က ၁၅၀၀ အချစ်လို့ဆိုလိုက်သည်နှင့် ၁၅၀၀အချစ် လိုက်ပြောချင် သူက များနေသည်။ ကျွန်တော် ၁၅၀၀ အချစ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို ပြောပြပါမည်။

ကျွန်တော်အရင်က ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် ညဆိုင်း အလုပ်လုပ်ပြီး section ၂ ခုအားတွဲကိုင်ရသည်။ Sec- tion တစ်ပိုင်းသည် ညနေ ၆ နာရီကတည်းကစပြီး၊ reception ပိုင်းကိုတော့ ည ၁၀ နာရီမှာ စတာဝန်ယူရ ပါသည်။ ဖြစ်ပုံက ကျွန်တော့်ရှေ့ပိုင်းတွင် တာဝန်ယူနေ သည့် receptionist မမက နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်

နှင့် စကားလက်စုံကျနေသည်။ ထိုမမက သူမ၏အချစ်ကို ထင်မြင်သည့်အကြောင်းများကို ဝေဝေဆာဆာကြီး ပြောပြနေသည်။ ထိုနိုင်ငံခြားသားကလည်း စာရေးဆရာလို့ တော့ သူ့ကိုယ်သူတော့ပြောသည်။ ဒါကြောင့် receptionist မမက ဟိုဖြူဖြူနိုင်ငံခြားသားစာရေးဆရာအား စာမူပေးနေပုံရသည်။ နောက်သူတို့ပြောနေတာ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားပြီး အနားမှာသွားနားထောင်နေလိုက်သည်။ သိပ်မကြာပါ receptionist မမ အမေးကြောင့် ဟိုစာရေးဆရာ အတော်အကြပ်ရှိက်သွားပုံရသည်။ receptionist မမ မေးလိုက်သည်က။

“ရှင် ၁၅၀၀ အချစ်ကို ဘယ်လိုမြင်တုန်း”

“ဗျာ”

“၁၅၀၀ အချစ်လေ”

“၁၅၀၀ အချစ်ဝတ္ထုတိုလား Shakespeare ရေးတာကိုပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ”

သူတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုင်ပတ်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြားထဲကမနေတာတော့ပဲ ဝင်ပြောလိုက်ရတော့သည်။

ကိုကိုနိုင်ငံခြားသားကြီးခင်ဗျာ ... Romantic Love, Sexual Love, Obsessive Love & Platonic Love ကို သိလားလို့မေးလိုက်သည်။ ကိုကို နိုင်ငံခြားသားကြီးကလည်း “YES” ဆိုပြီးတစ်လုံးတည်း ပြန်ဖြေသည်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဆက်ရှင်းရတော့သည်။ 1500 love ဆိုတာ ကျွန်တော့်တို့ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာက သတ်မှတ်ထားသည့် အချစ်တစ်မျိုးပါလို့။ Romantic Love, Sexual Love နဲ့ Obsessive Love သုံးခုရောထားတဲ့ ချစ်ခြင်းမျိုးလို့ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဟိုအဖြူကောင်ကလည်း ဟုတ်လားဆိုပြီး သူ့စာအုပ်ထဲမှာ ချက်ခြင်းထုတ်မှတ်တော့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ၁၅၀၀ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်ကဆင်းသက်လာမှန်း မသိတဲ့ အချစ်ဆရာမကြီး receptionist မမကိုတော့

အလေးတစ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော် အကျင့်ပါနေလို့ပါ။

မိတ်ဆွေ သမီးရည်းစား အချစ်ကို “၁၅၀၀ အချစ်” ၊

ပူလောင်ပြင်းပြတဲ့အချစ်လို့ ပြောကြသည်။

၁၅၀၀ အချစ်က ကိလေသာဆယ်ပါးကို အခြေခံသည်။ အဲဒီကိလေသာစိတ် (၁၀) ပါးကတော့ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁။ လောဘ (တပ်မက်ခြင်း)

၂။ ဒေါသ (ကြမ်းတမ်းခြင်း)

၃။ မောဟ (တွေဝေခြင်း)

၄။ မာန (ထောင်လွှားခြင်း)

၅။ ဒိဋ္ဌိ (မှားသော နှလုံးသွင်းခြင်း၊ အယူရှိခြင်း)

၆။ ဝိစိကိစ္ဆာ (အာရုံကို မဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်း)

၇။ ထိန (စိတ်၏ မခန့်ခြင်း)

၈။ ဥဒစ္စ (စိတ်၏ မငြိမ်သက်ခြင်း၊ ပျံ့လွင့်ခြင်း)

၉။ အဟိရိက (ကာယဒုစရိုက် ပြုရခြင်း၌ မရှက်ခြင်း)

၁၀။ အနောတ္တပ္ပ (ကာယဒုစရိုက်ပြုရခြင်း၌ မလန့်ခြင်း)

ထိုကိလေသာ (၁၀) ပါးကို ရုပ်စုစုပေါင်းနဲ့ မြှောက်ရသည်။ ရုပ်စုစုပေါင်းဆိုတာက -

- လက္ခဏာရုပ် (၄) ခု

- နိပ္ပန္နရုပ် (၁၈) ခု

- နာမ် (၅၃) ပါး

ပေါင်းလိုက်ရင် (၇၅) ရပါသည်။ အဲဒီ ရုပ်စုစုပေါင်း (၇၅)ကို ကိလေသာ(၁၀)ပါးနဲ့ မြှောက်တော့ ၇၅၀။ အဲဒီမှာမှ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန်၊ ဗဟိဒ္ဓသဏ္ဌာန် ရယ်လို့ နှစ်ပါးရှိတဲ့ အတွက် (၂)နဲ့ ထပ်မြှောက်တော့ ၁၅၀၀ ရခြင်းပင်။ အတိုကောက်ကတော့ဒီလိုလေးပါ။

(ကိလေသာ (၁၀) ပါး x ရုပ်စုစုပေါင်း (၇၅)) x ၂ = ၁၅၀၀ အချစ်)

မိတ်ဆွေ ဒီလောက်ဆိုရင် ၁၅၀၀ အချစ်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်လောက်ပြီထင်သည်။ အမှန်တော့ ချစ်ခြင်းဆိုတာ တူညီနိုင်သည့်ချစ်ခြင်းမျိုး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးပင်။

ဥပမာ - Romantic Love (ယောက်ျား) + Romantic Love (မိန်းမ) ဆိုအဆင်ပြေသည်။ Sexual Love (ယောက်ျား) + Platonic Love (မိန်းမ) ဆိုလျှင်တော့ အဆင်မပြေနိုင်ပေ။ ဒါကြောင့် တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ခြင်းတွေတူညီဖို့လိုသည်။

လေးစားစွာဖြင့်

လူလိန်

မေ (ပညာရေး)

ဘဝများကြားက အာဟာရပါးပါး

"ဟေ့ကောင်....မင်းခါ ငါတို့ စားကျက်ကိုမလာနဲ့လို့ မင်းကို ဘယ်နှခါပြောရမလဲ "

ထွန်းထွန်းတို့အုပ်စုက ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မင်းခါ ဆီသို့လျှောက်လာပြီး ရန်စကားပြောသည်။ မင်းခါသည် ဝါးထားသောကွမ်းကို ပျစ်ခနဲနေအောင် ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး ထွန်းထွန်းတို့အုပ်စုကို ပြန်ပြောလိုက်၏။

"မင်းတို့ စားကျက်လို့ ပြောရအောင် မင်းတို့က တရားဝင်လိုင်စင်ရနေလို့လား။ အကုန်လုံး အတူတူပဲ ထွန်းထွန်း။ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီသမားတွေ လိုင်စင်မရှိဘူး ဆိုတာ အကုန်လုံးသိတယ်။ ပြီးတော့ ငါနေ့တိုင်း လာဆွဲနေတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ ပိုက်ဆံလိုမှ လာဆွဲတာ"

"အေး မင်းက ပိုက်ဆံလိုမှ လာဆွဲတယ်ပဲထား။ ဈေးကို ငါတို့ထက်နည်းအောင်ယူတော့ အကုန်လုံးက မင်းကိုမြင်ရင် မင်းကိုပဲ ခေါ်ကြတော့တာပေါ့။ ဒါ သက်သက် မင်းဈေးနှိမ်တာ"

"ဟေ့ကောင်....ငါ တန်ရာတန်ကြေးပဲ ယူတာ။ ဈေးနှိမ်ပြီး တောင်းတာမဟုတ်ဘူး။"

"ဟာ ကြာတယ်ကွာ။ ဒီကောင်ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပညာပေးလိုက်ကြရအောင်။"

"ခွပ် ... ခွပ်"

အများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ရန်ပွဲတွင် မင်းခါ အထိနာခဲ့သည်။ ကားဂိတ်နားမှလူများ ဝိုင်းဆွဲကြမှသာ ရန်ပွဲ အဆုံးသတ်ခဲ့လေသည်။

"မင်းခါ ... "

သားကြီးဟု အမြဲခေါ်လေ့ရှိသော အဖေကနာမည်ကို ခက်ထန်ထန်အော်ခေါ်သောကြောင့် တစ်ခုခုမှားပြီဆိုတာကိုသိ၍ မင်းခါ စာကျက်နေရာမှ အဖေထံသို့ ပြေးသွားခဲ့သည်။ အဖေ မူးလာပြီဆိုတာကိုလည်း သိ၏။ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း အဖေက ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထိုးသည်။

"အမလေး ... ဆွဲကြပါဦး။ ယောက်ျားရယ် ... မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မသားကြီး သေပါပြီ"

မအေး၏အသံကြောင့် အိမ်ထဲမှာ စာကျက်နေသော ကျော်ကျော်ပါ ထွက်လာပြီး ဝိုင်းဆွဲကြလေသည်။

"ငါ့ကိုတစ်ယောက်မှ ဝိုင်းမဆွဲနဲ့။ ထို့ ... ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ကျောင်းသားက ကျောင်းသားလို မနေဘူး။ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီသမားတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတယ်လို့။ အဲ့ထက်ဆိုးတာက ဘာလဲသိလား။ ဟေ့ကောင်..."

ငါမေးနေတယ် သိလားလို့"

"သိပါတယ် အဖေ"

ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျနေသော မင်းခ ဖခင်ဖြစ်သူကို မော့မကြည့်ဘဲ ဖြေသည်။

"အေး ... မင်းက လူမိုက်ထက် မိုက်တဲ့အကောင်။ မိဘက ဆယ်တန်းအောင်စေချင်လွန်းလို့ ကျူရှင်ထား ပေးတယ်။ ကျူရှင်သွားရတာ ဝေးလွန်းလို့ ဆိုင်ကယ် ပေးထားတယ်။ အငယ်ကောင်က ကျူရှင်တက်နေပြီး မင်းက ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီ ဆွဲနေတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်း ဆိုင်ကယ်မစီးရဘူး။ ကျူရှင်ကို လမ်းလျှောက်သွား။ နောက်တစ်ခါ အသံကြားရင် ကျူရှင်ထုတ်ပစ်မယ်။"

ဖခင်၏ ဆူပူကြမ်းမောင်းမှုများကို တစ်ခွန်းမျှပြန် မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာနားထောင်ပြီး ဖခင်ရှေ့မှထွက်ခွာ လာခဲ့သည်။

"ကိုကြီး"

ကျော်ကျော်က အိပ်ခန်းထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော မင်းခ၏အနားသွားပြီး တိုးတိုးလေး ခေါ် လေသည်။

"ညီ....မင်းအရင်မေးခွန်းဟောင်းစာအုပ်ဖိုးပေးနင့်။ ကိုကြီးအတွက် မနက်ဖြန်မှ ကိုကြီးဘာသာပေးမယ်။"

မင်းခက လွယ်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံဒုထောင် ကို ထုတ်ပေးပြီးဆို၏။ ကျော်ကျော်က ထိုပိုက်ဆံကို ကမန်း ကတမ်းယူလိုက်ပြီး မင်းခအနားမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

"မင်းခ ... မင်း မနေ့က ထွန်းထွန်းတို့အုပ်စုနဲ့ ရန်ဖြစ် တယ်ဆို"

ဦးသန်းဝင်း၏အမေးကို အရင်မဖြေဘဲ ဆိုင်ထဲရှိ ငရုပ်သီးမှုန့်တစ်ထုပ်ကို အရင်ယူလေသည်။ ပြီးမှ "ကျွန်တော် သူတို့အပိုင်ထဲ ဆိုင်ကယ်ဝင်ဆွဲလို့ ဦးသန်း ဝင်းရေ" ဟုဆိုကာ ဆိုင်အရှေ့ရှိကွပ်ပျစ်တွင် ဝင်ထိုင် လေသည်။

"ကျွန်တော် ပိုက်ဆံနည်းနည်းလိုလို့ ကယ်ရီထွက်

ဆွဲတာဗျာ။ ရန်ပွဲဖြစ်တော့ ဖေကြီးကသိပြီး ဆိုင်ကယ်ပါ သိမ်းထားလိုက်ရော။ အခု ကျူရှင်သွားရင်တောင် လမ်း လျှောက်သွားနေရတယ်ဗျာ"

"ဆယ်တန်းကျောင်းသားက စာမကျက်ဘဲ ကယ်ရီ ထွက်ဆွဲရတယ်လို့။ မင်း အရင်နှစ်ကလည်း အပြင်းဖျား လို့ မဖြေဖြစ်ဘူး။ ဒီနှစ်လေးတော့ မင်းရဲ့ညီနဲ့ အတူတူ အောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားလေကွာ ။ ဟဲ ဟဲ ဒါမှ ငါလည်း စက်ဘီးစီးနိုင်မှာကွာ "

"ဟား ... ဟား ... ဟုတ်ပါပြီ ဦးသန်းဝင်းရယ်။ ဦးသန်းဝင်း စက်ဘီးပြန်စီးလို့ရအောင် ကျွန်တော် ကြိုး စားပေးမှာပါ။ အခုတော့ ငပိရည်နဲ့ဖျော်ဖို့ ငရုပ်သီးမှုန့်ထုပ် အကြွေးယူသွားပြီ။"

ငရုပ်သီးမှုန့်ထုပ်ကိုယူ၍ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ သည်။

မင်းခတို့နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်သည် စစ်မှုထမ်း ဟောင်းရပ်ကွက်တစ်ခု ဖြစ်၏။ အဖိုးဖြစ်သူ စစ်သားထံမှ ကျောချစရာခြံတစ်ခြံကို မင်းခတို့ မိသားစုလေးယောက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဦးသန်းဝင်းသည် တိုက်ပွဲတွင်မိုင်း ထိ၍ ခြေနှစ်ဖက်စလုံး ဖြတ်တောက်ထားရသော စစ်သား ဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ စစ်သားဘဝမှ အနားယူပြီး ဇနီးဖြစ်သူနှင့်အတူ ကုန်စုံဆိုင်လေးတည်ကာ ဘဝကို ဆက်လက်ဖြတ်သန်းနေလျက်ရှိသည်။

ဦးသန်းဝင်းသည် သားသမီးမရှိသောကြောင့် မင်းခ ကိုချစ်၏။ မင်းခကလည်း ဦးသန်းဝင်းတို့ ဈေးဆိုင်လေး ကိုရောက်တိုင်း သန့်ရှင်းရေးကအစ ရေထည့်တာက အဆုံး အမြဲလုပ်ကိုင်ပေး၏။ မင်းခ၏အနာဂတ်များကို ဦးသန်းဝင်းအကြံဉာဏ်ပေးသလို ဦးသန်းဝင်း၏စိတ်ကူး ယဉ်အိမ်မက်များကိုလည်း မင်းခ နားထောင်ပေး၏။

ဒီနှစ် ဆယ်တန်းမအောင်လျှင် စစ်ထဲဝင်ရမည်ဟု ဖခင်ဖြစ်သူက ကြိမ်းမောင်းထားသည်။ မင်းခစစ်ထဲမဝင် လိုပါ။ စစ်မတိုက်လို၍ မဟုတ်။ မင်းခမှာ အကြီးမားဆုံး သော ရည်မှန်းချက်ရှိ၏။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အကြောင်းအမျိုး

မျိုးကြောင့် ခြေလက်ဆုံးရှုံးသွားရသော ဦးသန်းဝင်းတို့လို လူများအတွက် ခြေတုလက်တု တပ်ဆင်ပေးချင်သည်။

ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေး၏ စံသတ်မှတ်ချက်အရ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ခြေတုလက်တုပညာရှင်၃၆၀ခန့်လိုအပ်လျက် ရှိသော်လည်း အခုအခါမြန်မာနိုင်ငံ၌ပညာရှင် ၁၁ ဦးသာ ရှိသည့်အတွက် များစွာလိုအပ်နေသေးကြောင်းကို စာစောင်များမှတစ်ဆင့် မင်းခ သိခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်သူ၏ အကြီးမားဆုံး ရည်မှန်းချက်မှာ ခြေတုလက်တုတပ်ဆင်သည့် ပညာရှင်တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ရည်မှန်းချက်များအတွက် ပထမခြေလှမ်းဖြစ်သော ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ရန် သူကြိုးစားရမည် ဖြစ်ကြောင်း မင်းခ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၏။

"အကြွေးတွေလည်း ကုန်အောင်ပြန်မဆပ်နိုင်သေးဘဲ ငါ့ဆီကနေ ပိုက်ဆံထပ်ချေးတယ်။ မိအေးရယ်... ညည်းမှာလည်း။ ပိုက်ဆံမရှိရတဲ့ကြားထဲ သားနှစ်ယောက်ကို ကျူရှင်ရော ညအိပ်စာကျက်ဝိုင်းပါ ပို့နေသေးတယ်။ ဘာလုပ်မှာလဲ။ ယောက်ျားလေးပဲ။ လုပ်ကိုင်စားသောက်တတ်နေပြီပဲ။ ကျောင်းဆက်မထားနေနဲ့တော့ပေါ့။"

"အစ်မရယ်...ကျွန်မတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက စာမတတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် သားတွေကိုတော့ ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်မတို့ချွေတာပြီး သုံးနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ကျူရှင်လခက သူတို့အဖေရဲ့ဝင်ငွေနဲ့ ကွက်တိဖြစ်နေတာ။ ကျွန်မဈေးရောင်းတာက အိမ်စရိတ်ပေါ့။ နေမကောင်းလို့ ဈေးထွက်မရောင်းနိုင်တာ ဆယ်ရက်ရှိပြီ။ အဲ့တာကြောင့် အစ်မဆီ အကြွေးတင်သွားတာပါ။ နောက်နေ့ ဈေးရောင်းထွက်တာနဲ့ ကျွန်မ ပြန်ဆပ်ပို့မယ် အစ်မရယ်။ ခဏလေးပဲ စောင့်ပေးပါ"

အကြွေးလာတောင်းသူ မိန်းမကြီးနှင့် မိခင်ဖြစ်သူ ပြောဆိုနေကြသည်ကို မင်းခတစ်ယောက် အိမ်အနောက်ဘက်မှာစာကျက်ရင်း ကြားနေရသည်။ မင်းခ

သူ အလင်းရောင်ကိုရှာမိသည်။

အလင်းရောင်အနောက်ကို

ညီနာမည် တွင်တွင်ခေါ်တာ

ပြေးလိုက်မိသည်။ သို့သော်

အလင်းရောင်မရှိတော့။

နောက်ဆုံးအမှောင်ထု၏

အဆုံးတစ်ဖက်၌ မင်းခ

ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

စာကျက်နေရာမှထ၍အသံတွေနဲ့ဝေးရာကိုတစ်ယောက်တည်း ထွက်ခွာခဲ့မိသည်။ ရပ်ကွက်အစွန်တွင်ရှိသော ရေကန်ကြီး၏ ကန်ဘောင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း ကန်စွန်းခင်းတွေကို ငေးကြည့်မိ၏။

ဆယ်တန်းကျောင်းသားနှစ်ယောက်၏ ကျူရှင်လခမှာ နည်းလှသည်မဟုတ်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စာအတွက် တစ်နေ့တာ မုန့်ဖိုးငါးရာစီရ၏။ ကျူရှင်သို့လိုင်းကားစီးလျှင် အသွားအပြန် နှစ်ရာကုန်သည်။ ကျန်သုံးရာကို ညအိပ်စာကျက်ဝိုင်းသို့သွားရန် ချန်ထားရသေးသည်။ ဆယ်တန်းကျောင်းသားများအတွက် လိုအပ်သောမေးခွန်းဟောင်းစာအုပ်ကို မဖြစ်မနေ မင်းခတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဝယ်ရမည်။ အိမ်ကိုလည်း ပြန်မတောင်းချင်။ ပြန်မတောင်းချင်သည်ဆိုတာထက် ပြန်မတောင်းရက်ခြင်းသာ။

ဒါကြောင့် မင်းခတစ်ယောက် ကျူရှင်တွင် ကျက်စာ

ဘာသာအချိန်မျိုးဆို ကျော်ကျော်ကိုသာ ကျူရှင်သို့ပို့ပြီး ကားဂိတ်၌ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီ ထွက်ဆွဲ၏။ စာအုပ်ဖိုး ပေးစရာရှိသည်ကိုပေး၍ ပိုလျှံလျင် ညအိပ်စာကျက် ဝိုင်း၌ သူများတွေထက် မျက်နှာမငယ်ရအောင် ကျော် ကျော်အတွက် ကော်ဖီမုန့်များ ဝယ်သွားပေးတတ်သည်။ သူက အကြောင်းမဟုတ်။ ကျော်ကျော်မျက်နှာငယ်မှာ သူစိုးရိမ်၏။ အခုလည်း ကျော်ကျော်အတွက်သာ စာအုပ် ဖိုးပေးနိုင်သည်။ သူ့အတွက် နောက်နေ့များမှ ကြံဖန်ရှာ ပေးရမည်။

အနာဂတ်မပြောနှင့် မနက်ဖြန်တောင် ဘယ်လိုဖြစ် ကျော်ရမလဲ မင်းခမသိ။ မင်းခ ဆယ်တန်းအောင်ချင် သည်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး သူ၏ရည်မှန်းချက်တွေရော တကယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မေးခွန်းပေါင်းများစွာနှင့် ကန် ဘောင်မှာထိုင်နေဆဲ။ ဘယ်အချိန်ရှိမှန်း နာရီမပါ၍ မင်းခမသိ။ အမှောင်ထုအနည်းငယ်စိုးမိုးလာ၍ ထိုင်နေ ရာမှထ၏။

ဒီအချိန်အိမ်မှာထမင်းအိုးတစ်လုံးသာတည်ထားပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်ကာ ကန်စွန်းခင်းထဲသို့ ဆင်း၍ ညနေစာအတွက် ကန်စွန်းရွက်များဆင်းခူးလေ သည်။ ကန်ဘောင်ပေါ်ပြန်အတက် ချုံထဲရှိအကောင် တစ်ကောင်ခြေဖနောင့်ကို လာကိုက်၏။ ဆစ်ကနဲပူသွား သဖြင့် မင်းခ ခြေထောက်ကို ခါချလိုက်သည်။ ငုံ့ကြည့် လိုက်တော့ အကောင်ကမရှိတော့။ သွေးစို့နေတဲ့အရာ နှစ်ခုသာ ကျန်ခဲ့သည်။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ကျော်ကျော် မရှိတော့။ ထမင်းအိုးဖွင့်ကြည့်ပြန်တော့ ထမင်းကမလျော့။ သေချာ ပြီ။ ကျော်ကျော်ဟင်းမရှိ၍ထမင်းစားမသွား။ ကန်စွန်းရွက် ကို ဆီနည်းနည်းဖြင့်ကြော်ပြီး ကျော်ကျော်အတွက် ထမင်းချိုင့်ထုပ်ကာ ညစာကျက်ဝိုင်းသို့ အပြေးအလွှား သွားရသည်။

ဆရာမကို ခွင့်တောင်းပြီး ကျော်ကျော်ကို ထမင်း ကျွေးရသည်။ အငမ်းမရစားနေသော ညီဖြစ်သူကိုကြည့်

၍စိတ်မကောင်း။ သူ့သာ အတွေးမများခဲ့လျှင် အိမ်မှာ ကတည်းက ထမင်းစားခဲ့ရမှာလိုတွေးပြီး မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိသည်။ ညီတစ်ယောက်တည်းရှိ၍ သူ့အရမ်း ချစ်သည်။ ညီကသူ့လိုမဟုတ်။ အရာရာကို ကြောက် တတ်သည်။ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့မလွယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ၏ညီကို အချစ်ပိုခဲ့ရသည်။

စာကျက်နေရင်း မင်းခ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်ချေ။ ခြေဖ နောင့်က တစ်ဆစ်ဆစ်အောင်၏။ ညနေက မိုးမိ၍ ဖျားချင်သလိုလိုဖြစ်နေသည်ဟုသာ စိတ်ကထင်သည်။ မခံနိုင်တဲ့အဆုံး ဆရာမကိုခွင့်တောင်းပြီး ပါရာစီတမော တစ်လုံးသောက်ကာ အိပ်ရာစောစောဝင်ခဲ့သည်။

နားထဲမှာ အသံတွေကြားနေရ၏။ သူ့ကိုခေါ်နေမှန်း သိ၏။ သို့သော် ပြန်မထူးနိုင်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီနေပြီ။ အသက်ရှူလို့မဝတော့မှန်း မင်းခသိပေမယ့် ဘာကြောင့် မှန်းမသိ။ ဒီကြားထဲ အိပ်မက်မက်သည်။ အရင်ဆုံး မြင် မိနေတာက ဖေကြီး။ ဖေကြီးက သူ့ကို လှည့်မကြည့်။ သူ ရင်နှင့်သွားသော်လည်း ဖေကြီးပြီးပျော်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ကျေနပ်သည်။

ဟော... ထပ်တွေ့ပြန်ပြီ ဦးသန်းဝင်း။ ပိုပြီးထူးဆန်း တာက ဦးသန်းဝင်း စက်ဘီးစီးနေသည်။ ခြေထောက်တု နှစ်ချောင်းနဲ့။ ဦးသန်းဝင်းတစ်ယောက် ပျော်နေတာကို ကြည့်ပြီး သူလည်း ပျော်ချင်သည်။ သို့သော် သူပြေး နေသည်။ ဘယ်အရပ်ကနေ ဘယ်အရပ်သို့ပြေးနေမှန်း သူမသိ။ မောလာပြီ။ ရပ်နားချင်မိသည်။ အဝေးကြီးကို မပြေးချင်ပါ။ ညှိကိုစိတ်မချ။ သူ ညီဆီကို သူပြန်သွားမှ ဖြစ်မည်။ သူ အလင်းရောင်ကို ရှာမိသည်။ အလင်း ရောင်အနောက်ကို ညီနာမည် တွင်တွင်ခေါ်တာ ပြေး လိုက်မိသည်။ သို့သော် အလင်းရောင်မရှိတော့။ နောက် ဆုံး အမှောင်ထု၏အဆုံးတစ်ဖက်၌ မင်းခ ငြိမ်သက်သွား လေတော့သည်။

မေ (ပညာရေး)

အစန်းဖျက်ခေါ်သည်

သော်ဇင်

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ပြောင်သလင်း ခါနေရင် ကိုမောင်လေးတို့တွေ သေချင်စေရန်သည်။ ဒီဘဝမှာ ကောင်းကင်ရဲ့ ပြာလွင်လွင်အလှဆိုတာကို ခံစားဖို့ ကံမပါလာဘူး ထင်မိလေသည်။ နေပူရေဆူချိန်မှာ ချွေးတစ်စီးနဲ့ နင်းလိုက်ပါမှ ညခင်းအိမ်ပြန်တဲ့အခါ အိပ်ကပ်ထဲ ပိုက်ဆံလေးပေါပေါပါမည်။ ဆိုက္ကားအုံနာခပေးအပြီး မြိုးမြိုးမြက်မြက်ကလေး ကျန်မည်။ သို့မှ အိမ်က ကျေးဇူးရှင်မက မည်မည်ဖြစ်သည်။

သူတစ်နေ့လုံးအံကြိတ်ပြီးဆိုက္ကားနင်းနေရသည်ကို ကန်တော်ကြီးဘေး ပန်းချီသွားဆွဲပြီး ပြန်လာသလောက် ရှိသည်ဟု ထင်သောမိန်းမဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးရှင်မက သူ့ကို ဤမျှချစ်၏။ ဆိုက္ကားဆွဲရတာလည်း အဆင်ပြေလှသည်တော့မဟုတ်။ တစ်နေ့လုံး လူတွေအပျင်းမထူရင် ငုတ်တုတ်မေ့ခဲ့ရသောရက်တွေ ရှိခဲ့သည်။ ဆိုက္ကားဂိတ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ကိုမောင်လေးလို လူတွေက အများကြီးရှိသည်။ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်ဖို့ ငိုက်တစ်ခါ၊ နိုးတစ်လှည့်နဲ့စောင့်ရင်း၊ အလှည့်လုရင်း စကားများတဲ့အခါလည်းများ အစန်းတစ်ယောက် ပေါက်ပေါက်ဖောက်သမျှ ဟာဒယရွှင်ဆေးအမှတ်နဲ့

အပန်းဖြေတဲ့အခါလည်း ဖြေကြရသည်။

ကိုမောင်လေး ဆိုက္ကားနင်းစားလာသည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိရောမည်။ လက်ရှိဂိတ်ကို ရောက်တာပင်ဆယ်နှစ်လောက် ရှိပြီဖြစ်သည်။ ထိုဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက အစန်းက သူတို့နှင့်အတူ ပါစင်ဂျာစောင့်ဖော်စောင့်ဖက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူတွေကရာပြောသမျှ ဩချကာ ရယ်မောခဲ့ရသည်။ အစန်းပျောက်နေသောရက်မျိုးဆိုပါက သူတို့ဂိတ်သည်လည်းကောင်း သူတို့ဂိတ်တည်ရှိသော ဗံဒါပင်ကြီးအောက် ရွှေလက်ရာကွမ်းယာမည်သောဆိုင်မှ မအေးသွယ်သည် လည်းကောင်း တမျှော်မျှော်ရှိနေတတ်ကြပြီဖြစ်သည်။

“အစန်း”

ကိုမောင်လေး ဒီဂိတ်ကိုရောက်ပြီး တစ်နှစ်လောက်ရှိတော့ စိတ်မန့်ရှာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူတို့အနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်အရပ်ကလာသလဲ လို့လည်းမေးမရ၊ အိမ်ဘယ်မလဲလို့ လည်းမေးမရ၊ ဘာမှ

မေးလို့မရပေ။ မေးလို့ရသည်မှ တစ်ခုတည်းဖြစ်သည်။ သူမ နာမည်သာဖြစ်သည်။ နာမည်ဘယ်လို ခေါ်သလဲလို့ မေးလိုက်ရင် “ကျွန်မနာမည် အစန်းဟု ခေါ်သည်” ဟု ဖြေတတ်လေသည်။ အဲဒီအချိန်က ထိုကလေးမ အစန်း မသကာရှိလှမှ ဆယ့်လေးငါးခြောက်နှစ်ပေါ့။

အရူးမလေးအစန်းကိုရောက်စကဘယ်သူမှအဖက် မလုပ်ကြ။ ကွမ်းယာဆိုင်က မအေးသွယ်ကအစ သူတို့ ဂိတ်ကဆိုက္ကားဆရာကြီးငယ်တို့အဆုံး တစ်ယောက်မှ အစန်းကိုကြည့်လို့မရ။ အစန်းက တွေ့သမျှလူကို သူ ထင်ရာကို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပြောသည်။ မဟုတ်မ ဟတ်တွေ ပြောသည်။ စိတ်က မနဲ့ပျံ့လွင့်ကာ ရူးသွပ် နေသည်ကိုးလေ။ ပြောချင်တာလည်းပြောမည် မကြား ဝံ့မနာသာလည်း ပြောမည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲပေါ်သမျှ အကုန် ပြောမည်သာ ဖြစ်သည်။ အချို့က အစန်းလာတဲ့နေ့ဆို ပါစင်ဂျာမရဘူးဟုပင် အယူစွဲနေကြသေးသည်။ ထိုအထဲ ကိုမောင်လေးလည်း ပါခဲ့သည်။ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ အရောင်းထိုင်းသည်ဟုဆိုကာ မအေးသွယ်လည်းအစန်း ကို အလိုမရှိသည့်အထဲပါခဲ့သည်။

သို့သော် အစန်းက ဘယ်လိုနှင့် ဘယ်လိုဆဲဆဲ တဟဲဟဲ ရယ်ပြီးပေကပ်နေနေခဲ့သည်။ ဆိုက္ကားဂိတ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းကြီး ရှိသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ဝင်ရန် တခြားအပေါက်တစ်ပေါက်ရှိ သည်ဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ဦးသော ထိုမှန်ဘက်မှ လူသွား လူလာအလွန်ရှင်းသည်။ ကုန်းခပ်မြင့်မြင့်လေးတွင် လှေ ကား နှစ်ဆစ်ချိုးမို့အစန်းတို့လို အိမ်မဲ့ရာမဲ့များအတွက် ဇရပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ ခေတ်ဟောင်း လက်ရာ ထိုလှေကားရုံသည် စူးလက်မွန်းချွန်များဖြင့် အစန်း၏ စံမြန်းရာဖြစ်လို့ နေလေသည်။ အရူးပါးမ အစန်းကတော့ သူတို့နားကလည်းမခွာ၊ ထိုလှေကားရုံ စံနန်းတော်မှ လည်း မခွာတော့ပေ။ သူနှင့်နေရာလူဖက်ကတော့ လမ်း ပေါ်က ခွေးများသာဖြစ်သည်။

ဆံပင်တွေကချေးအလိမ်းလိမ်းနဲ့တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်

ထပ်လျှက်က နီရော်နေသည်။ သေချာအနား ကပ်ကြည့် ရင် သန်းတွေပြေးနေတာတောင်မြင်ရသည်ဟု မအေး သွယ်က မကြာမကြာ ပြောတတ်သည်။ ကိုမောင်လေး ကတော့ ရှာရှာဖွေဖွေ မမြင်တတ်ပါ။ ခပ်မှေးမှေးနဲ့ အစ် နေသောမျက်လုံးများက စူးစူးရဲရဲအမြဲကြည့်တတ်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကတော့ လေလွင့်နေသော စိတ်မနဲ့ သူတို့သဘာဝ ပေပေပွပွဖြင့် ညစ်ပတ်နေသည်။ အစန်း က အသားလေးကတော့ ဖြူချင်သည်။ အညိုဖက် လိုက်သော အစန်း၏အသားက ချေးတွေကြားကပင် ဝင်းဝင်းကလေး ဖြစ်နေသည်။ အစန်းမျက်နှာတစ်ခုလုံး တွင် အသန့်ရှင်းဆုံးကတော့ သွားတွေဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ အစန်း နင်သွားဖြူပြနေတာ နွားပွဲမဟုတ်ဘူး နော် ...”

“ဘာ ... သွားဖြူတာလဲ နင်တို့ကသွားတိုက် ရတယ်ဆိုတာ သိလို့လား ... ဒီမှာတွေ့လား ဆားထုပ် ...ဟိုမှာ တင်အောင်ကို ကြည့်စမ်း သွားတွေညစ်ပတ် နေတာ ... ငါ့သွားတွေနဲ့တူသလား ဟွန်း ... သွား တိုက်ပါ မောင်ကြီးရယ် ... ဆားနဲ့တိုက်မယ် ... မီးသွေးနဲ့ တိုက်မယ် ... အစန်းသွားလိုဖြူဖွေးတယ် ... ဟား ဟား ဟား ”

အဲလို အစန်းက မျက်နှာတည့်မျက်နှာထားနဲ့ သီချင်း တောင်ဆိုပြီး ရွဲလိုက်သေးသည်။ ဘယ်လိုကနေ ဒီ သီချင်းအလိုက် ရသည်မသိ။ စိတ်ကောင်းဝင်နေချိန်ဆို ဆားထုပ်ကိုထုတ်ထုတ်ပြီး သီချင်းဆိုဆိုပြတတ်သည်။ သူ့စိတ်မတွေတဲ့အခါတော့ မကြားဝံ့ မနာသာအောင် တုတ်လိမ့်မည်။

သွားအကြောင်းပြောတိုင်း ကိုတင်အောင် ဟူသော ဂိတ်က ဆိုက္ကားဆရာ ကွမ်းသမားကြီးကတော့အမြဲခံ ရသည်။ သို့သော် အစန်းပြောသမျှ ခပ်ပြီးပြီးနဲ့ ပြန် ကြည့်နေနိုင်တာဆိုလို့ ကိုတင်အောင် တစ်ယောက် သာရှိသည်။ အစန်းရူးပုံကတော့ ဆန်းသည်။ သွားတိုက် ရန်အသိကလေးက ထူးထူးခြားခြား သူ့ခေါင်းထဲကျန်နေ

သည်။ ကိုမောင်လေးကတော့ သွားတွေ ဖွေးနေအောင် တိုက်တတ်တဲ့အရူးကိုတော့ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါပေ။ စိတ်ဆို တာလည်း အဆန်းသားကိုး။

အစန်းက ထဘီသုံးထည်ကို အမြဲထပ်ဝတ်ထား သည်။ သူ့ပစ္စည်းတွေ ပျောက်မည်ရှုမည်ကိုလည်း အင်မ တန် စိုးရိမ်တတ်သည်။ ထိုလှေကားရုံ ခွေးကတက်မှာ ဘယ်တော့မှမထားခဲ့။ ပလတ်စတစ်အိပ်တစ်ခုထဲအနွေး ထည်အစုတ် တစ်ထည် အကျီအပိုတစ်ထည် ဆားထုပ် တစ်ထုပ်နဲ့ စွန့်ပစ်ထားသော ဆံညှပ်ကလစ် မိတ်ကပ်ဗူး စတာတွေကို သူနဲ့တပါတည်း အမြဲမခွဲထားတတ်သည်။ ထိုအထုပ်ကို ကြည့်မိလို့ကတော့ အစန်း တစ်ယောက် ထားစရာမရှိတော့ပေ။ တက်ထိုင်ထားလို့ထား၊ ပေါင်ထဲ ထည့်ထားလို့ထားဖြင့် ဥစ္စာခြောက်နေတော့သည်။

ဟိုအရင်က အစန်းဘာတွေ စားနေသောက်နေလဲ လို့ ကိုမောင်လေးလည်းသတိမထားမိ။ ခုတော့ ဆိုက္ကား ဂိတ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘယ်ဘက်တွင် ဒန်ပေါက်ဆိုင် ရှိသည်။ ညာဘက်တွင် ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ထိုဆိုင်ထဲက အလုပ်သမားလေးတချို့က မနက်တစ် ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် စားကြွင်းစားကျန် အထုပ်ကလေး တွေ လာလာပေးတတ်သည်။

"အောင်မယ်လေး ... အစန်းဆာနေပြီလေ ရှင်က ခုမှ ကြွလာရသလား ... ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့ ... ဒန်ပေါက် ကလေးနဲ့ နားချလို့ရမလား သေနာလေးရဲ့ ... လာလာ မြန်မြန်လာ ဆာလို့သေတော့မယ် ... "

စိတ်မတွေ့တဲ့အခါ ထိုအလုပ်သမားလေးတွေပင် အဆဲခံရသည်။ သနားသူတွေရှိမှလည်း ဒီအရူးမလေး မငတ်မည်ဖြစ်လေသည်။ မနက်စောစောပိုင်းတော့ အစန်းလက်ထဲ အီကြာကွေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကောက်ညှင်း ပေါင်းပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတော့တွေ့ရတတ်သည်။ ဘယ်က ရလာတာလည်းတော့မသိ။ တစ်ခါတစ်လေဈေးဘက် ပါစင်ဂျာပိုရင်းက အစန်း ဈေးထဲတွင် လတ်လျားလတ် လျားလုပ်နေသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ ကွမ်းယာဆိုင်

မှာပဲ ချက်ပြုတ်စားသောက်တတ်သော မအေးသွယ်က လည်း တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ရှိတာလေး ကျွေးတတ်ပေးတတ် သည်။ အချိန်ကြာလာတော့ အစန်းသည် သူတို့ဆိုက္ကား ဂိတ်နှင့် မအေးသွယ်ကွမ်းယာဆိုင်တို့ကြားတွင် ပင်တိုင် စံမင်းသမီးဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

သီချင်းကိုချက်ကျလက်ကျဆိုတတ်သည်။အသံက လည်း စာသည်။ မဟုတ်တဲ့ဇာတ်လမ်းတွေလည်း လုပ် ပြောတတ်သည်။ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောတဲ့ အခါလည်းပြောသည်။ သူ့ပါးသူချပြီး ငိုတဲ့အခါလည်းငို သည်။ တရူးတစ်ဝါးဝါးနဲ့ သူတစ်ယောက်တည်း ပွဲကျ တဲ့အခါလည်း ကျနေသည်။ ဆိုက္ကားဆရာတစ်ယောက် နောက် တကောက်ကောက် လိုက်တဲ့အခါလည်းလိုက် သည်။မအေးသွယ်ဆိုင်ဘေးထိုင်ကာငိုနေတဲ့အခါလည်း ရှိသည်။ပံဒါပင်ကြီးမှီပြီးအိပ်နေတဲ့အခါလည်းအိပ်သည်။ မိုးကျရင်တော့ လှေကားရုံကနေ အစန်း ထွက်မလာ တော့ပေ။ အစန်းသည်တစ်ခါတစ်ရံသွက်သွက်ခါအောင် ရူးနေတတ်သလို အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ရှိတဲ့အခါလည်း ရှိသည်။ သူ့စိတ်မတွေ့လို့ ဆဲဆဲဆိုဆိုသာ ရှိရင်ရှိမည် အဝတ်မဲ့အစားမဲ့တော့မဖြစ်တတ်။

တစ်နေ့တော့ အစန်း ပုံစံနည်းနည်း ပြောင်းသွား သည်။ သူတို့ကို ပြောနေကျစကားတွေ မပြောတော့၊ ရယ်စရာဟာသတွေ ပေါက်တတ်ကရတွေ မဆိုတော့၊ တမိုင်မိုင်တတွေတွေနဲ့ ပံဒါပင်ကြီးမှီပြီးသာ နေနေလေ သည်။

အစန်းအသံတိတ်သောသူတို့ဂိတ်သည်နေပူပူတွင် တိတ်လို့ဆိတ်လို့နေသည်။မအေးသွယ်ကလည်း အစန်း ကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ တစ်ပတ်လောက် အစန်း ငြိမ်နေ သည်။ သူ့အရင်လို စကားပြန်စပြောတော့ အားလုံးနေ သားတကျဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် နေသားမကျသည် က အစန်းစကားတွေ၊ တခြားလူတွေကို ပြောသည်ထက် သူတစ်ယောက်တည်း ပြောနေသည်က ပိုပိုများလာ သည်။ သို့သော် ရူးသွပ်နေသူတစ်ယောက် ပြောသော

စကားကို ဘယ်သူက အလေးထားမည်နည်း။

“ နင်ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ ... ငါမျှော်နေတာ ...အဲဒီမျက်နှာနဲ့ ငါ့မကြည့်စမ်းနဲ့ ... ငါသေချင်တယ် ...”

“ဟော မောင်ကြီးလာပြီတော့ ... လာပါ လာပါ ... ဟိုကောင်တွေ ထမင်းလာပို့မှ နင်နဲ့ငါ အတူစားမယ်လေ ပင်ပန်းလာသလား နင်ဆိုက္ကားလည်း မနင်းပါဘူး ဘာတွေပင်ပန်းနေတာလဲ အစန်းမက နင့်ကို စောင့်နေတာလေ ...”

“မလာလည်းနေပေါ့ ဟင်းဟင်း အစန်းက မျှော်နေ မယ်ထင်လို့လား နင်ပြောတော့ ပြန်လာမယ်ဆို ... နင် ညာသွားတာကိုး ... ”

ငိုတဲ့အခါလည်း တလူးလူးတလိုမ့်လိုမ့်၊ မကြားတ ကြားပြောတာလည်းအခါခါ၊ ရယ်မောနေပြန်တော့လည်း တလိုက်လိုက်၊ အလှတွေလည်းပြင်လို့၊ ဘယ်ကကောက် လာမှန်းမသိတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီတောင့်နဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြည့်နေအောင်ဆိုးလို့ဆိုး၊ ကိုမောင်လေးတို့ အစန်းကို ကြည့်ကာ နားမလည်နိုင်။ စိတ်မနံ့သူမို့ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တာဟုသာမှတ်သည်။ နောက်လအနည်းငယ် ကြာ တော့ ပြဿနာကစသည်။

“ကိုမောင်လေးတို့ ကိုတင်အောင်တို့၊ ရှင်တို့ အစန်း ကို သတိထားမိသလား ... ဒီကလေးမ ၀၀လာ တယ်နော် ... ကျွန်မတော့ မရိုးဘူးထင်တယ် ... ”

“ ဟုတ်ရဲ့လား မအေးသွယ်ရယ် ... ကျုပ်တို့တော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ ... ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ရှင်တို့ကဘယ်သိမလဲ ကျွန်မကသိတယ်... ဘယ် အယုတ်တမာက ယုတ်မာသွားပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူးတော် ရူးတာတောင် ကောင်းကောင်းမရူးရပါလား ... ဟင်း ...”

မအေးသွယ်စကားမှန်သည်။ ခြောက်လလောက် နေတော့ အစန်း မူပျက်ပုံအကြောင်း ပေါ်လေသည်။ အစန်း တောက်လျှောက်ပြောနေသော နဝေတိမ်တောင် စကားတွေသည် ကိုမောင်လေးတို့သာ နားလည်ခဲ့၊ တွေး မိခဲ့ကြရင် ထိုကတည်းက သိလောက်ပြီ။ ဘယ်သူက

ကိုတင်အောင်နှင့်
ကိုမောင်လေးကတော့
ကြားရရချင်း အံ့ကြိတ်မိကြသည်။
အစန်းမျက်နှာကို လှစ်ကနဲ
မြင်ကြသည်။
ဆိုက္ကားဆရာများအားလုံး
သူတို့သုံးယောက်ကို
နားမလည်သလို
လှည့်ကြည့်နေကြသည်။

တွေးမိမလဲ။ ဗိုက်ကြီးနေပြီ။ စိတ်မနံ့သူ မိန်းမများအား ထိုသို့ယုတ်မာသွားတတ်ကြသည်ကို အရင်ကကြားဘူး သည်။ သို့သော် ကိုမောင်လေး ခုတော့ လက်တွေ့မြင် နေရပြီ။

ဆိုက္ကားသမားများလည်း အရှက်ရကြရသည်။ မ အေးသွယ်ကလည်း သံသယမျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်သည်။ ဆိုက္ကားစီးနေကျ ပါစင်ဂျာတွေကလည်း တမေးမေးရှိ လာကြသည်။ ကိုမောင်လေးတို့တော့ အနေရအစားရ ခက်ကုန်သည်။ မျက်နှာတွေပူကုန်သည်။အရှက်တွေ ကွဲကုန်သည်။ အရူးမနဲ့အထင်ခံရလို့ ဒေါသဖြင့် ပေါက် ကွဲသူကပေါက်ကွဲကုန်သည်။ ဒီလောက်တောင်ယုတ်မာ ရသလား၊ ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့အရူးမလေးကို အခွင့် ကောင်းယူရသလား၊ ကိုမောင်လေးတော့ တွေးမိတိုင်း အသည်းနာသည်ဟု ပြောရမည်။ တွေ့များတွေ့ရင်နေရာ

တင် ရိုက်သတ်မိမည်ဟု စိတ်ထဲထင်မိသည်။

ရှက်လည်း ရှက်ပါသည်။ မျက်နှာလည်း ပူသည်။ သို့သော် အစန်းကို သနားစိတ်ကပိုသည်။ အယုတ်တမာ ကိုလည်း သတ်ချင်သည်။ ကြည့်ကြည့်သူတို့ကိုလည်းမခုခံ သာပြီ။ မေးကြသူတို့ကိုလည်း စပ်စုရန်ကောဟု အပြစ် မဆိုသာပြီ။ ခွေးသူတောင်းစား တစ်ကောင်ကတော့ ယုတ်မာသွားတာ သေချာသည်။ ဘယ်သူလဲဆိုတာ တော့ အစန်းသာ သိမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အစန်း ဗိုက်ကလည်း ပူသည်ထက် ပူလာပြီဖြစ်သည်။ အစန်း တစ်ယောက် ဗိုက်ကြီးဗိုက်လျက် လတ်လျားလတ်လျား သွားနေတာမြင်ရသည်မှာ ကြည့်လို့မှမတော် ထော်လော ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း ဒီအရူးမလေးကို ပစ်မ ထားနိုင်ကြပါ။ ဒေသန္တရဆေးခန်းမှ ဆရာဝန်နှင့်တိုင်ပင် ၍ မွေးဖွားဖို့ လုပ်ရသည်။ မအေးသွယ်က ကွမ်းယာ ဆိုင်ကို ကိုတင်အောင်နဲ့ထားခဲ့ပြီး လိုက်ရသည်။ ကို မောင်လေးက ဆိုက္ကားပေါ်တင်ပြီး နင်းပို့ရသည်။ အစန်း ကတော့ တပူတပင်ပင်မရှိ ပြောချင်ရာပြောပြီးသာ ဆိုက္ကားပေါ် ပါလာသည်။ အစန်းကလေး အသေကလေး မွေးပါသည်။ ဆရာဝန်မက နောက်တစ်ခါ ဗိုက်မကြီး အောင် သားအိမ်ထဲ ပစ္စည်းထည့်ပေးလိုက်သည်ဟု မအေးသွယ်က စိတ်ချဟန်နှင့်ပြောသည်။

နို့တွေသက်နေသောအချိန်စိုစွံခွံနှင့် အစန်းသည် "သား သား" ဟု မျက်ရည်ကျလျက် သွက်သွက်ခါ အောင် ပိုရူးသွားသည်။ ကိုမောင်လေးတို့ ဆိုက္ကားဂိတ် တွင်ချည်းမနေတော့။ အချိန်ရှိသရွေ့ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်သွားသည်။ ထမင်းစားချိန်လေးတွေတောင် တစ် ခါတစ်ရံမတွေ့ရတတ်တော့။ ဘာပဲပြောပြော အစန်း ဗိုက်ကြီးလို့ အားလုံးအရှက်ကြပေမယ့် ဒီအရူးမလေး ကိုတော့နေ့တိုင်း စကားထဲ ထည့်ထည့်ပြောနေမိကြ သည်။ မအေးသွယ်ကတော့ အစန်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်မ ကောင်းဖြစ်နေလေသည်။ သူလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံ

မှလွဲ၍ ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါချေ။

အစန်းသူတို့နားရောက်လာတိုင်းကလေးသိပ်လျှက် ကလာသည်။ "မိတ္တီလာကန် တော်အောက်က ဖား ကောက်ခဲ့ပါ" ကဗျာကိုလည်း ရွတ်ရွတ်လာသည်။ လက် ထဲတွင်လည်း ကလေးအရုပ်အစုတ်တစ်ခု အပိုပါလာ သည်။ အစန်းကလေးမှန်းသိသလိုကလေးသေလို့တစ်ရူး ပေါ်နှစ်ရူးဆင့်သည်ဟု ပြောရမည်။ အဝတ်မကပ်တဲ့အခါ လည်းရှိလာသလို မြေကြီးတွင်လူးနေသော အခါတွေ လည်းရှိလာသည်။ တွေ့သမျှလူ လိုက်စွဲစွဲပြီး ရန်လိုလျက် ကလေးလိုက်တောင်းတတ်လာသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း လှေခါးရုံတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လျက် အော်ဟစ်ပြီး တစ်နေ့ကုန် ငိုငိုနေလာတတ်သည်။

ထိုနှစ် မိုးကုန်ခါနီးတွင်ဖြစ်သည်။ မအေးသွယ်က အစန်းကိုကြည့်ကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းသာကြောင်း ပြော နေရင်းက

"ကိုတင်အောင် အစန်းကြည့်ရတာ ပိန်လိန်လာ သလိုပဲနော် ... ကျွန်မစိတ်ထဲ တအားချိုးကျသွားသလိုပဲ ရှင်ကော သတိထားမိလား ..."

ကိုတင်အောင်ကမအေးသွယ်ကိုခေါင်းငြိမ်ပြသည်။ ကိုမောင်လေးက သူတို့ပြောစကားကို ဆိုက္ကားပေါ်ထိုင် လျက် မေးရင်းက နားထောင်နေသည်။

"ဟုတ်တယ် ပိန်သွားတယ် သားစိတ်နဲ့ ထင်ပါတယ် အမေများ ရူးနှမ်းနေတာတောင်သိတယ်နော် ..."

" အင်း အစတော့ ကျွန်မလည်း အဲလိုထင်တာပဲ ခုဟာကြီးက တစ်ခြမ်းတောင်မရှိတော့ဘူး ... ဟိုနေ့က လည်း ကျွန်မဆီရောက်တော့ ချောင်းတွေကလည်း ဆိုး လိုက်တာ ကိုတင်အောင်ရယ် လေတောင်မဆက်ဘူး၊ အရေပြားပေါ်မှာလဲ အနာတွေနဲ့ မနက်ကျရင် ရှင် ဆိုင် ကြည့်ပေးထားဦး... ကျွန်မ ဒေသန္တရဆေးခန်း ချောခေါ် သွားကြည့်ဦးမယ် ..."

မအေးသွယ်ဆေးခန်းက ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါ ဖြင့် ပြန်လာသည်။ အစန်းတော့ပါမလာ။ ဆေးခန်းက

အထွက် ထွက်ပြေးသွားသည် ဆိုသည်။ မအေးသွယ်က မျက်နှာမကောင်းသလို ပါးစပ်မှလည်း ဘယ်သူမှန်းမသိ တဲ့သတ္တဝါကို ဆဲရေးနေသည်။ ကိုတင်အောင်နှင့် ကို မောင်လေးကတော့ ကြားရရချင်း အံကြိတ်မိကြသည်။ အစန်းမျက်နှာကို လှစ်ကနဲမြင်ကြသည်။ ဆိုက္ကားဆရာ များအားလုံး သူတို့သုံးယောက်ကို နားမလည်သလိုလှည့် ကြည့်နေကြသည်။ အရူးမ နေမကောင်းတာကို ရေးကြီး ခွင်ကျယ်လုပ်နေကြတာလားဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးတွေပါ သလို၊ အစန်း ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတဲ့အမေးနဲ့ ကြည့်တာ တွေလည်းပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ အစန်းတစ်ယောက် ပျောက်လိုက်ပေါ်လိုက် တစ်နေ့တစ်နေ့တခြား အရိုးငေါင်ငင်ဖြစ်လာသည်။ မျက် တွင်းက နောက်စေ့နားရောက်နေသည်။ မျက်ကွင်းက ညိုနေသည်။ ပါးရိုးတွေက ငေါနေသည်။ အပြီးလည်းမရှိ ခံစားချက်လည်းမရှိသောမျက်နှာသည် မြင်ရတာ စိတ် မချမ်းသာစရာ ဖြစ်လာသည်။ လမ်းလျှောက်ပုံက ခွေ ယိုင်ထိုးနေသည်။ လည်ပင်းကြီး ကျုံ့ကျုံ့ဝင်သွားအောင် အသက်ရှူနေရသည်။ မအေးသွယ်ဆီက ရေတောင်း သောက်ပြီး သူ့လှေကားရုံ သူပြန်သွားသည်။ အစန်း လမ်းလျှောက်တာကို ကိုမောင်လေး မြင်လိုက်ရသည်မှာ ထိုနေ့က နောက်ဆုံးဖြစ်သည်။

တစ်ညနေတွင် မိုးက သွန်ချလိုက်သလို ရွာချသည်။ ထိုမိုးရေတွေနဲ့အတူ အစန်းအသက်လည်း မျောပါသွား သည်ထင်၏။ မအေးသွယ်၊ ကိုတင်အောင်နှင့် ကိုမောင် လေးတို့ရောက်သွားချိန်တွင် ဝမ်းတွေအလိမ်းလိမ်းကြား တွင် တဟီဟီမြည်လျှက် အသက်ငင်နေသော အစန်းကို တွေ့ရသည်။ မျက်စုံလေးကလည်ပြီး သူတို့သုံးယောက် ကိုကြည့်သည်။ ကိုမောင်လေးအပါအဝင် သုံးယောက် သား ရှေ့လည်းမတိုးရဲ၊ နောက်လည်း မဆုတ်နိုင်ပဲ၊ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေကြသည်။

အစန်း မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုပ်လိုက်သည်။ ပါးစပ် ကိုဟဟပြီး နှစ်ချက်ခန့် ရှိုက်လိုက်သည်။ အစန်းတစ်

ကိုယ်လုံးကောတက်သွားပြီး အသာငြိမ်သွားသည်။ မျက် လုံးအစုံက ဘယ်သို့ကြည့်နေသည်လဲတော့ ကိုမောင် လေးလည်းမသိပါချေ။ မအေးသွယ်က အစန်းရယ်လို့ရေ ရွတ်ရင်း မျက်ရည်ကျသည်။ ကိုတင်အောင်က ကွမ်းကို ပစ်ကနဲထွေးကာ ပုဆိုးကိုအသာမလျှက် တက်တစ်ချက် ခေါက်သည်။ ကိုမောင်လေးက နားထဲတွင် “ကျွန်မ နာမည်အစန်းဟုခေါ်သည်”ဟုကြားသည်။ အစန်းကံဆိုး ပါသည်။ အယုတ်တမာက ဝေဒနာတွေပေးခဲ့သည့်အပြင် အသက်ပါ အဆစ်ယူသွားသေးသည်။ သင်းလည်း သေ လောက်ပါပြီ။

အစန်းဆုံးပြီးကတည်းက မနက်ခင်းစောစော ဂိတ် ကိုရောက်ရောက်ချင်း ဘုရားဦးတိုက်ကာ ကိုမောင်လေး ဓာရဏပရိတ်အမြဲရွတ်သည်။

“နဥမ္မတ္တကံ နမူလကံ မနုဿေဟိ အမနုဿေဟိ နဟိ သကာ ”

ထိုအပိုက်ရောက်လျှင် ကိုမောင်လေး နောက်တစ် ကြော့ အမြဲပြန်ရွတ်ပြန်သည်။ မအေးသွယ်က အမြဲသံ ယောင်လိုက်ပြီး ရွတ်တတ်သည်။ ကိုတင်အောင်က နောင်ဘဝအဆက်ဆက် သူရူးတော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့။ အစန်းလည်း ကောင်းရာလားပါစေဟု တစ်ဦးတည်း ခပ် တိုးတိုးဆုတောင်းလေ့ရှိလေတော့သည်။

“..... န ဥမ္မတ္တကံ န မူလကံ မနုဿေဟိ အမနုဿေဟိ န ဟိ သကာ.....”

“.....န ဥမ္မတ္တကံ န မူလကံ မနုဿေဟိ အမနုဿေဟိ န ဟိ သကာ.....”

သော်ဇင်

Zoe

Jérôme LaMaar

Fashion လောကမှာရှိတဲ့ လူငယ်တိုင်း လေးစားအားကျမိလောက်အောင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့အောင်မြင်မှုတွေ ဆက်တိုက်ရယူနိုင်ခဲ့သူကတော့ Jerome LaMaar ပဲဖြစ်ပါတယ်။

သူ့ကို May 31st မှာ Bronx, New York တွင် မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ Portuguese နဲ့ Ethiopia သွေးရောယှက်နေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်မှာပဲ Kimora Lee Simon ရဲ့ Baby Phat Brand မှာ အလုပ်သင်ဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရင်း အသက် ၁၈ နှစ်အရောက်မှာတော့ Senior Designer/Creative Brand Coordinator အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ United State ရဲ့ ဒုတိယ အကောင်းဆုံး Fashion School လို့သတ်မှတ်ထားကြတဲ့ Fashion Institute of Technology (FIT) မှာ Fashion Design နဲ့ Fabric Styling ကို အထူးပြုသင်ကြားရင်း BFA ဘွဲ့ရရှိခဲ့ပါတယ်။

အသက် ၂၀ အရွယ်မှာတင်ပဲ အဆိုတော် Mia-riah Carey ရဲ့ Adventure's of Miami World Tour အတွက် ဝတ်စုံများကို ချုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

သူဟာ အသက် ၂၃နှစ်အရွယ်မှတော့ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် Brand တစ်ခုဖြစ်တဲ့ "5:31 JEROME" ကို စတင် တည်ထောင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဒီဇိုင်းများဟာ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိပြီး ပါးနပ်လှတဲ့ဟန်ပန်များလည်း ရှိပါတယ်။

အခုခေတ်အနေအထားအရတော့ ရုံးအစည်းအဝေးများကနေပြီး ဧည့်ခံပွဲတွေအထိ မိန်းမဆန်ပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ ဒီဇိုင်းတွေဟာ မိန်းကလေးတွေအတွက်တော့ အသည်းစွဲဖြစ်ရပါတော့တယ်။

ဒါတင်မကသေးဘဲ Jerome LaMarr ရဲ့ Design တွေဟာ Tommy, Hilfiger, Swarovski, CalvinKlein, Uniqlo, Essie, Maybelline, Victoria's Secret, GAP, Microsoft, Mattel, Adidas စတာတွေပြီးရင် လူကြိုက်များ ရေပန်းအစား ဆုံးပါပဲ။

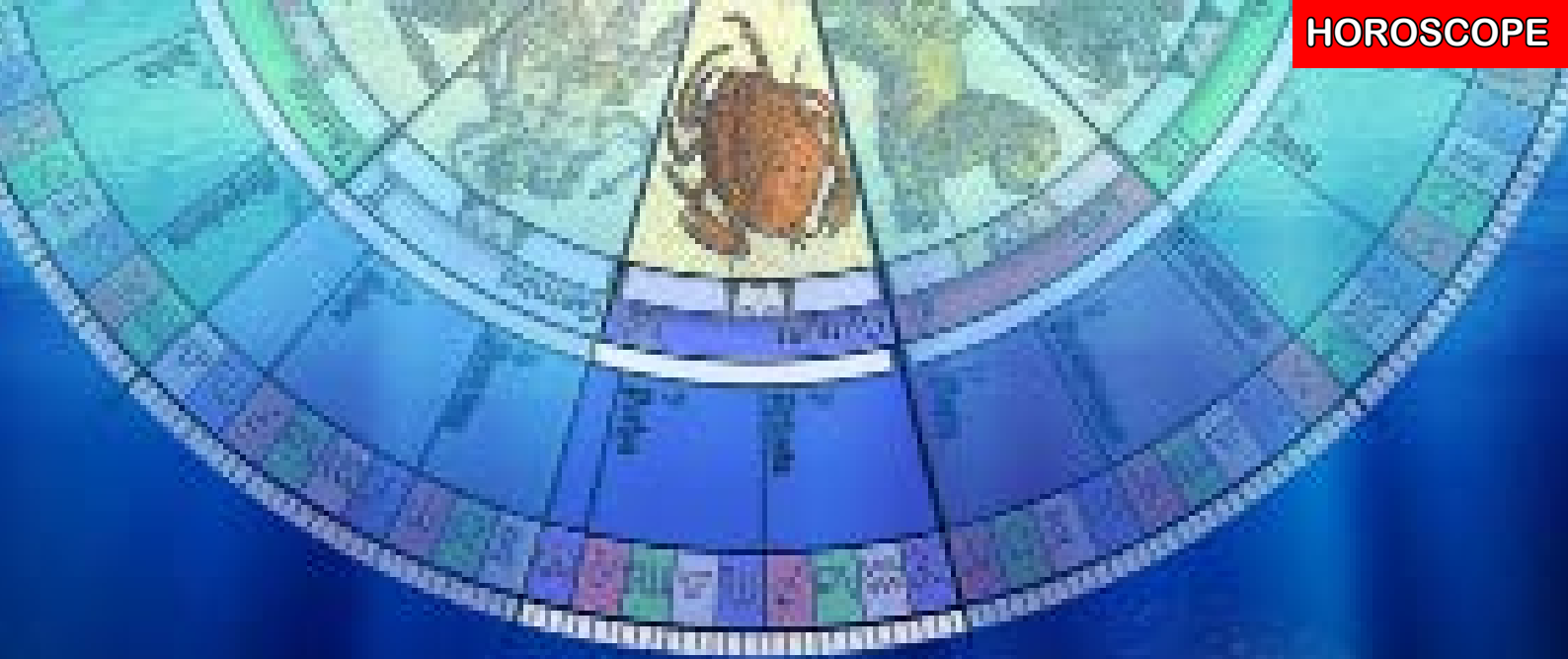
အဆိုတော် Beyonce ဟာလည်းပဲ Jerome Brand ရဲ့ fan တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ယခု 2016 April မှတော့ Jerome Lamarr ရဲ့ 9J ဆိုတဲ့ brand အသစ်ကိုလည်း စတင်ဖြန့်ချိခဲ့ပါတယ်။

"Gratitude is the highest form of glamour!!"

Jerome Lamaar

Zoe

കർക

CANCER

അർദ്ധനവയുടെ മുഖമെഴുതുക

Focus Youth Editor Team

ကုမ်ရာသီဖွား - Aquarius (January 20 - February 18)

ခင်မင်ရသောသူများနှင့် အကျိုးတူစီးပွားလုပ်ရခြင်းများရှိတတ်မည်။ အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းခြင်းများလည်း ရှိမည်။ ပညာရေးအရလည်း အသစ်အဆန်းများ သင်ခွင့်ရမည်။ နှလုံးသားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ထိခိုက်နစ်နာခြင်းများ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခြင်းများ ကြုံတတ်မည်။ ဝေးလံသောအရပ်ဒေသမှ သတင်းကောင်းများကြားရတတ်သည်။

Focus Youth E-magazine

မိန်ရာသီဖွား - Pisces (February 19 - March 20)

အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသောမိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများနှင့် အဆက်အသွယ်ပြန်ရတတ်မည်။ အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆန်းကြယ်မှုများကြုံရမည်။ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းသည့် ကာလဟုလည်း ဆိုနိုင်မည်။ စိတ်ကူးထဲမှာရှိသောအရာများအား အကောင်အထည်ဖော်သင့်သည်။ ရက်တိုခရီးသွားရခြင်းများ ရှိတတ်သည်။

Focus Youth E-magazine

မိဿရာသီဖွား - Aries (March 21 - April 19)

ငွေရေးကြေးရေး အဆင်ပြေမည်။ သို့သော် ငွေအဝင်များသလောက်အထွက်လည်း ရှိနေပြီ။ မလိုအပ်သော အသံစရိတ်များမှတစ်ဆင့် ငွေကုန်ကြေးကျများနေမည်။ မိသားစုအတွင်း စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်းများ၊ အိမ်တွင်း ပြဿနာများ ရှိတတ်မည်။ ပညာရေးတွင် ကိုယ်ဝါသနာပါသောအရာများအား လေ့လာသင်ကြားရမည့်အခွင့်အရေးများ ရှိလာမည်။ အချစ်ရေးတွင်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဖွယ် ပြဿနာအသေးစားများ တွေ့ကြုံရမည်။

ပြီဿရာသီဖွား - Taurus (April 20 - May 20)

ပျော်ရွှင်စရာကောင်းမည့် လတစ်လဖြစ်မည်။ အဆိုးများထက်စာရင် ကောင်းသည့်ကိစ္စများအား တွေ့ကြုံခံစားရမည်။ မိမိ၏အကြံဉာဏ်၊ အတွေးအခေါ်၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများအား အများကလက်ခံနိုင်မည့် လဖြစ်သည်။ အချစ်ရေးတွင် ရည်းစားမရှိသေးသူများအဖို့ နားလည်မှုရှိမည့်ချစ်သူနှင့် တွေ့ရတတ်သည်။ ချစ်သူရှိသူများအဖို့လည်း နားလည်မှုများရှိနေမည့် အချိန်ဖြစ်သည်။

Focus Youth E-magazine

မေထုန်ရာသီဖွား - Gemini (May 21- June 20)

အများစုသောအချိန်များအား တစ်ဦးတည်း ကုန်ဆုံးရတတ်သည်။ သို့သော် ယင်းသို့သော ကာလများအတွင်း ဘဝအတွက် အရေးပါသောအတွေးစိတ်ကူးများ ရလာတတ်မည်။ စနစ်တကျအကောင်အထည်ဖော်ပါက အောင်မြင်မှုများလည်းရှိနိုင်သည်။ လုပ်လက်စအလုပ်များရှိပါက အဆုံးသတ်သည်အထိလုပ်ရန်တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။ ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်သော ဝမ်းသာစရာသတင်းကောင်းများ ကြားရမည်။ ကျန်းမာရေးတွင်အနာရောဂါဟောင်းများ ပြန်လည်ဖြစ်တတ်သဖြင့် သတိထားရန်လိုသည်။

Focus Youth E-magazine

ကရကဋ်ရာသီဖွား - Cancer (June 21- July 22)

အိမ်မက်များကို အကောင်အထည်ဖော်ရမည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ မိမိရည်မှန်းချက်စိတ်ကူးများနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွှယ်သောအရာများအား ရဲရဲဝံ့လုပ်သင့်သည်။ ထိုကိစ္စများမှဘဝတက်လမ်းအတွက် အခွင့်အရေးများ၊ အခွင့်အလမ်းများပေါ်ပေါက်လာမည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းအသစ်များ ရမည်။ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းများလည်း ရှိမည်။ အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်အများများချတတ်သဖြင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ခြင်းများကို အထူးရှောင်ကြဉ်ရန်လိုသည်။

သိဟ်ရာသီဖွား - Leo (July 23- August 22)

ခက်ခဲမှုများ၊ စိန်ခေါ်မှုများနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့် လတစ်လဖြစ်သည်။ ဝီရိယကိုအားကိုးခြင်းဖြင့် ထိုအခက်အခဲများမှ လွန်မြောက်နိုင်မည်။ ထို့အပြင် ယင်းမှတစ်ဆင့် တိုးတက်ခြင်းများလည်း ကြုံမည်။ အနာဂတ်နှင့်ပတ်သက်၍ အပြောင်းအလဲများဖြစ်နိုင်မည့်အချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ ထိုအပြောင်းအလဲများမှနေ၍လည်း အောင်မြင်မှုများရနိုင်မည်။ အချစ်ရေးတွင် သာမန်ထက်ပိုသောရှုပ်ထွေးမှုများ ရှိတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးတွင် အစာအိမ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဂရုစိုက်ရန်လိုသည်။

Focus Youth E-magazine

ကန်ရာသီဖွား - Virgo (August 23 - September 22)

ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲရှိမည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စနစ်တကျ သုံးစွဲတတ်ရန်လိုသည်။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများနှင့် မိသားစုဝင်များအား ကူညီစောင့်ရှောက်ခွင့်ရမည်။ ကောင်းသတင်းကျော်စောမည်။ ပညာရေးတွင် စိတ်ပါဝင်စားမှု အားနည်းနေမည်။ အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ထူးမခြားနားသောအနေအထားများနှင့်သာ ဆက်၍ကြုံနေရမည်။

Focus Youth E-magazine

တူရာသီဖွား - Libra (September 23 - October 22)

လူမှုရေးတွင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းအသစ်များဖြင့် ကြုံရတတ်မည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်တွင် ကျင်လည်ရခြင်းများရှိမည်။ ဘဝအောင်မြင်ရေးတွင်မူ အောင်မြင်ရန် စိတ်ဆန္ဒစောနေသဖြင့် စိတ်ဖိအားများ ကြုံလေ့ရှိမည်။ နှလုံးသားရေးထက်စာရင် ဘဝရေးရာများအားဦးစားပေးနေမိမည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေးတွင် ခြေထောက်တစ်ဝိုက် မတော်တဆထိခိုက်မိခြင်းများ ရှိမည်။

ဗြိတ္တရာသီဇာတ: -Scorpio (October 23 - November 21)

ရင်ဆိုင်နေရသော အခက်အခဲများ၊ ဒုက္ခများအား ကျော်ဖြတ်နိုင်မည်။ ထို့အတူ ဘဝအတွက် အရေးပါသော သင်ခန်းစာများ၊ အတွေ့အကြုံများကိုလည်း မှတ်သားသိရှိခွင့်ရမည်။ အလုပ်အကိုင်မရှိသေးသူ လူငယ်များအဖို့ အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်းများရရန် အားကောင်းနေသည်။ အလုပ်အကိုင်ရှိပြီးသူများအဖို့လည်း လစာတိုးခြင်း၊ ပိုမိုကောင်းမွန်သည့် အလုပ်နေရာသို့ ရောက်ရှိခြင်းများရှိမည်။ အခွင့်အရေးများ မကြာခဏဆိုသလို ရတတ်သဖြင့် မလွတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်တတ်ရန်သာ လိုသည်။

Focus Youth E-magazine

နေရာသီဇာတ: - Sagittarius (November 22 - December 21)

စိတ်လှုပ်ရှားမှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေမည့် လတစ်လဖြစ်သည်။ အလုပ်အကိုင်များလည်း အဆင်ပြေမည်။ စီးပွားရေးအရလည်း အောင်မြင်မှုများလည်းရှိမည်။ သို့သော် ကံကောင်းခြင်းများနှင့်အတူ သတိထားရန်လိုသည့် အချိန်လည်းဖြစ်သည်။ မတော်တဆထိခိုက်နစ်နာခြင်းမျိုးတွေ၊ အထင်လွဲခံရခြင်းမျိုးတွေ ရှိတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခေါင်းမူး၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်းများ မကြာခဏဆိုသလို ခံစားရတတ်သည်။

Focus Youth E-magazine

မကာရရာသီဇာတ: -Capricorn (December 22 - January 19)

အတိတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မကြာခဏဆိုသလို တွေးတောနေမိတတ်သည်။ ပင်ကိုအရည်အချင်းများနှင့် ကိုက်ညီသော အလုပ်အကိုင်၊ အခွင့်အလမ်းများ တွေ့နိုင်မည်။ မိမိနှင့်အကျင့်စရိုက်ချင်းမတူသူများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရတတ်သည်။ မိမိစကားအောင်မြင်အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် အရေးကြီးသော ညှိနှိုင်းပြောဆိုခြင်းများကို ဒီကာလအတွင်း လုပ်ဆောင်သင့်သည်။ အချစ်ရေးတွင်လည်း မိမိချစ်သူမှာ မိမိပြောစကားများကို နားထောင်လေ့ရှိမည်။ ကျန်းမာရေးတွင် ဦးခေါင်းနှင့်ပတ်သက်သောဝေဒနာများ ခံစားရတတ်သည်။

ကြယ်ငါးကောက်သူမျှသာ

ကိုဇင်ဇေ

ရွှေညာမောင်

ကြယ်ငါးကောက်သူ

တစ်ခါတုန်းက အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဟာ မနက်တိုင်းမနက်တိုင်းကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာလမ်းလျှောက်လေ့ရှိတယ်တဲ့။ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းတွေကို မစတင်ခင်မှာ ဒီလိုမျိုးလမ်း လျှောက်ရတာလည်းအကျင့် တစ်ခုဖြစ်နေသတဲ့လေ။

တစ်ခုသော ညမှာတော့ အဘိုးအိုလျှောက်လေ့ရှိတဲ့ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာ မိုးသက်မုန်တိုင်းကြီး ကျပါလေရော။ အဲဒီမုန်တိုင်းကြီးပြီးတော့ နောက်တစ်နေ့ရောက်တဲ့အခါ အဘိုးအိုလည်း ထုံးစံမပျက် ကမ်းခြေမှာ လမ်းလျှောက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီမနက်ခင်းမှာတော့ မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းတွေဟာ ခါတိုင်းနေ့နဲ့ မတူတော့ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အုပ်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်ပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိလှဘူး။ ထူးခြားတာတစ်ခုကတော့ ကမ်းခြေတစ်ခုလုံးမှာ မုန်တိုင်းနဲ့အတူ ပါလာတဲ့ကြယ်ငါးလေးတွေ ပြန့်ကျဲနေပါတော့တယ်။

အဘိုးအိုလည်း လမ်းဆက်လျှောက်လာရင်းနဲ့ တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ ထူးခြားမှုတစ်ခုကို သတိပြုမိပါတယ်။ အရမ်းကိုငယ်ရွယ်လှတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ အားကြိုးမာန်တက်နဲ့ ကမ်းခြေမှာသောင်တင်နေတဲ့ကြယ်ငါးတွေကို ပင်လယ်ပြင်ဆီကို ကောက်ယူ သယ်ဆောင်သွားပေးနေတာပါ။

အဘိုးအိုလည်း စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ကောင်လေးရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။

အတော်အတန်ကြာတဲ့အထိ ကောင်လေးဟာ ကြယ်ငါးတွေကိုနိုင်သလောက် သယ်သွားလိုက်၊ ပင်လယ်ထဲ လွှတ်ပေးလိုက်၊ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာလိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေပါတော့တယ်။ နောက်ဆုံးအဘိုးအိုလည်း မနေနိုင်တော့တာနဲ့ ကောင်လေးကို ဖွင့်ဟမေး

လိုက်ပါတယ်။
“ကောင်လေး.. မင်းဘာလုပ်နေတာတုန်း”
“ကျွန်တော် ကြယ်ငါးလေးတွေကိုယူပြီး ပင်လယ်ထဲကို လွှတ်ပေးနေတာပါ”
“ဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်နေတာတုန်း”
“ခဏနေလို့ နေမြင့်လာရင် ကမ်းခြေမှာရှိတဲ့ ကြယ်ငါးတွေအားလုံး သေကုန်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် သူတို့ကို ပင်လယ်ပြင်ဆီပြန်ရောက်အောင် လွှတ်ပေးနေတာပါ”
ကောင်လေးရဲ့ အဖြေစကားကို ကြားတော့အဘိုးအို သဘောကျစွာ ပြုံးမိတယ်။
“ကမ်းခြေမှာ ကြယ်ငါးတွေ ဒီလောက်တောင်များတာကွာ။ မင်းဘယ်လိုလုပ်ကုန်အောင် လွှတ်ပေးနိုင်မှာတုန်း”
“ကမ်းခြေမှာရှိတဲ့ ကြယ်ငါးတွေအားလုံးကို လွှတ်ပေးဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် လက်လှမ်းမှီသလောက်တော့ လွှတ်ပေးလို့ရပါတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော် လွှတ်ပေးခွင့်ရမယ့် ကြယ်ငါးလေးတွေဟာ ဒုက္ခကနေလွတ်မြောက်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ထဲ ကူးခတ်ရှင်သန်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ”
ကောင်လေးရဲ့ စကားကို ကြားရတော့ အဘိုးအို မှင်သက်သွားမိတယ်။ နောက်ပြီး သတိတစ်ခုလည်းဝင်သွားတယ်။
လောကမှာ လူတိုင်းကို ကူညီဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူတိုင်းကို လမ်းမှန်ရောက်အောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူတိုင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် လက်လှမ်းမှီသလောက် လူတွေကိုတော့ ကူညီလို့ရတယ်။ လမ်းမှန်ရောက်အောင် လုပ်လို့ရတယ်။ စောင့်ရှောက်လို့ရတယ်။
လောကရဲ့အကျိုးအတွက် နိုင်သလောက်ဝန်ကိုနိုင်သလောက်အားနဲ့ ထမ်းနေတဲ့သူတွေတိုင်းဟာ ကြယ်ငါးကောက်သူတွေပါပဲ။

ကမ်းခြေမှာ ကြယ်ငါးတွေပြန့်ကျဲနေသလို လောကမှာလည်း လမ်းပျောက်နေတဲ့သူတွေရှိပါတယ်။ ကြယ်ငါးကောက်သူတွေ တစ်စတစ်စများလာတာနဲ့အမျှ ကမ်းခြေမှာသောင်တင်နေတဲ့ ကြယ်ငါးတွေဟာလည်း လျော့နည်းသွားမှာပါ။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် သာယာလှပလာနိုင်သလို လောကကြီးလည်း အေးချမ်းသာယာလာနိုင်မှာပါ။

အဲဒီလို လူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ရှိဖို့လိုအပ်နေတဲ့ ကြယ်ငါးကောက်သူတွေထဲက တစ်ယောက်ရဲ့ပုံပြင်အစကတော့ ...

ဇင်ဇေလွင် (သို့မဟုတ်) မျိုးဇင်လွင်

သူ့ရဲ့နာမည်အရင်းက မျိုးဇင်လွင်။ ဇင်ဇေလွင် (ကိုဇင်ဇေ) လို့ လူတိုင်းကသိလာမယ့် သူ့ဘဝအစကတော့ မျိုးဇင်လွင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ စတင်ခဲ့ပါတယ်။

ဇင်ဇေလွင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဘဝနဲ့ မျိုးဇင်လွင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဘဝမှာ မတူညီမှုတွေ၊ ခြားနားချက်တွေ များစွာရှိပါတယ်။

ဇင်ဇေလွင်ဟာ Shirt အင်္ကျီ နဲ့ Style Pantကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်တတ်သူဖြစ်ပေမယ့် မျိုးဇင်လွင် ကတော့ Jeans ဘောင်းဘီအပြာကိုမှ Rockဆန်ဆန် ကပိုကရိုဝတ်ဆင်တတ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဇင်ဇေလွင်ဟာ ဆံပင်သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ လူကြီးဆန်ပေမယ့် မျိုးဇင်လွင်ကတော့ ဆံပင်အရှည်ကို ခပ်ဖွာဖွာထားလေ့ရှိပါတယ်။ ဇင်ဇေလွင်ဟာ စာအုပ်တွေနဲ့ စာသင်ရတာကို ပိုနှစ်သက်တဲ့သူ ဖြစ်ပေမယ့် မျိုးဇင်လွင်ကတော့ ဂစ်တာတစ်လက်နဲ့ Underground ကကွက်တွေကို ခုံမင်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဇင်ဇေလွင်နဲ့ မျိုးဇင်လွင်ကြားမှာမပြောင်းလဲဘဲ တူညီမြဲ၊ တူညီဆဲဆိုတဲ့အရာတွေ ရှိနေပါသေး

တယ်။ သူဟာ သူများမတွေးတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို ဖောက်ထွက် စဉ်းစားတတ်တယ်။ အမှန်တရားနဲ့ သူယုံကြည်ရာကို ကိုးကွယ်ရမှာ နောက်မတွန့်ဘူး။ တစ်လောကလုံးနဲ့တစ်ယောက်ဆိုတဲ့အခြေအနေမျိုးတွေမှာလည်း သူ့ရင်ထဲကအရာအတွက် ရပ်တည်ရဲတယ်။ ဒီစရိုက်လေးတွေကတော့ ဘယ်တုန်းကမှမပြောင်းလဲခဲ့။

ဒါကြောင့်ပဲ တစ်ချို့တွေက သူ့ကိုချစ်တယ်။ တစ်ချို့တွေက သူ့ကိုမုန်းတယ်။ တစ်ချို့တွေက လေးစားပြီး တစ်ချို့တွေက ရှုတ်ချကြတယ်။ တစ်ချို့တွေက ထောက်ခံသလို တစ်ချို့တွေက ဝေဖန်ကြတယ်။

လူထဲကလူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့သူဟာ မှားခဲ့ဖူးတဲ့ အမှားတစ်ချို့ကိုပြင်ဆင်ရင်း သောင်ပြင်ထက်က ကြယ်ငါးတွေကို ကောက်ယူဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ဘဝကို ကြယ်ငါးကောက်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူခဲ့တယ်။

သောင်ပြင်ထက်မှာ ကြယ်ငါးတွေ ပြန့်ကျဲနေသလို သူ့လက်ထဲမှာလည်း နိုင်သလောက် သယ်ပိုးလာတဲ့ ကြယ်ငါးတွေနဲ့ ...

မေတ္တာဆိုတာ ချိုမြိန်ခဲ့လား

လောကမှာအချို့မြိန်ဆုံးနဲ့ အငြိမ်းချမ်းဆုံးအရာဟာ မေတ္တာတရားတဲ့။ အဲဒီမေတ္တာတရားတွေထဲမှာမှ အလုံခြုံဆုံးနဲ့ တုနှိုင်းလို့မရနိုင်တာ မိဘမေတ္တာတဲ့။ နားရှိလို့ သာကြားရစ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီအရာတွေက မှန်ခဲ့ရဲ့လားဆိုတာတော့ သူမသေချာ။ လောကရဲ့အမှန်တရားဆိုတော့ မှန်ချင်လည်း မှန်နိုင်ပေမပေ။ သူ့သာ ထိတွေ့ခွင့်မရခဲ့တာဆိုတော့လည်းလေ။

လောကကြီးဟာ ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာတာနဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးလေ့ရှိသတဲ့။ အဲဒီလက်ဆောင်ကတော့ ဖခင်ရဲ့အားကိုးလောက်စရာလက်ရုံးတစ်ခု၊ မိခင်ရဲ့နွေးထွေးစရာရင်ခွင်တစ်ခုနဲ့ မိသားစုရဲ့ ချမ်းမြေ့စရာအသိုက်အမြို့တစ်ခုပါတဲ့။

Focus Youth
E-magazine

လောကကြီးဟာသူ့ကိုတော့ဒီလက်ဆောင်တွေပေး
ဖို့ပျက်ကွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလက်ဆောင်တွေကို ရခဲ့ပြီးမှ
ဘာမှန်းရေရေရာရာ နားမလည်သေးခင်မှာပြန်ရုတ်သိမ်း
သွားတာဆိုရင် ပိုပြီးတော့မှန်ပါလိမ့်မယ်။ တစ်တန်း
ကျောင်းသားအရွယ်မှာ ဖခင်ကနိုင်ငံရပ်ခြားကို ထွက်
သွားခဲ့တယ်။ လေးတန်းအရွယ်မှာတော့ မိခင်ဟာလည်း
တခြားသော ရေမြေခြားတစ်ခုကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။
မူလတန်းအရွယ် လူမမည်ဘဝမှာကတည်းက သူ့အ
တွက် အားကိုးစရာ လက်ရုံးမရှိ၊ နွေးထွေးစရာရင်ခွင်
မသိ၊ ချမ်းမြေ့စရာ အသိုက်အမြုံတွေ နတ္တိဖြစ်ခဲ့တယ်။
(အဖေနဲ့အမေဟာ ဘယ်အချိန်မှာ လုံးဝလမ်းခွဲဖြစ်ခဲ့
တယ်ဆိုတာငယ်လွန်းတဲ့သူ့အတွက် သေချာမမှတ်မိခဲ့ပါ
ဘူး။)

တခြားသောကလေးတွေလို ကျောင်းမှာ အဆင်
မပြေတိုင်းခေါင်းလေးတိုးဝှေ့ပြီးပြေးငိုရမယ့်အမေ့ရင်ခွင်
မရှိခဲ့ဘူး။ တခြားကလေးတွေလို အားငယ်စရာကြုံတိုင်း
“ဒီမှာငါ့အဖေကွ” ဆိုပြီး ကြုံးဝါးရမယ့် အားကိုးစရာ

အဖေ့လက်တစ်စုံ မရှိခဲ့ဘူး။ အဖေ့ရဲ့လက်ကိုတစ်ဖက်
ကတွဲ၊ အမေ့ရဲ့လက်ကိုတစ်ဖက်ကတွဲရင်းအားလပ်ရက်
တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်လို့ရယ် မရှိခဲ့ဘူး။ တစ်ဦး
တည်းသော သားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် မောင်
နှမတွေရဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ မိသားစုရဲ့အသိုက်အမြုံ
အကြောင်း သိပ်နားမလည်ခဲ့ဘူး။

မေတ္တာတရားဆိုတာ ချို့ခဲ့ရဲ့လား? ချို့မယ်လို့ထင်
ပေမယ့် ခံစားထိတွေ့ခဲ့ရခြင်းတော့မရှိခဲ့။ တစ်နေ့ကျ
ရင်တော့ အဲဒီမေတ္တာတရားဆိုတဲ့အရာကို မြည်းစမ်း
ကြည့်ဦးမယ်။ ကိုယ်တိုင် ချို့မြိန်စေလိမ့်ဦးမယ်။ ကိုဇင်
ဇေရဲ့ရင်ဘတ်ထဲမှာတော့ နေရာလပ်လေးတစ်ခုဟာ
နေဆဲ။

ကိုဇင်ဇေနှင့် ငယ်ဘဝများ

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့မှာ သူ့ကို
မွေးဖွားခဲ့တယ်။ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ အရေးတော်ပုံကြီး ပြီး

ဆုံးပြီး သိပ်မကြာခင်အချိန်လောက်ပေါ့။

သူ့ကို မွေးခဲ့တဲ့အရပ်က ရန်ကုန်မြို့၊ တာမွေမြို့နယ် လို့ ခေါ်တဲ့နေရာမှာ။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့လူစည်ကားရာနေရာ တွေထဲက တစ်နေရာမှာပေါ့။

သူ့အနေနဲ့မှတ်မိဖို့ ခဲယဉ်းလွန်းလှအောင် ငယ်ရွယ် သေးတဲ့အရွယ်မှာ သူတို့မိသားစုလေးရဲ့ပုံရိပ်တွေ ဘယ် လိုပုံစံရှိမလဲ သူမသိ။ တခြားသော မိသားစုတွေလိုပျော် စရာကောင်းခဲ့လား။ နွေးထွေးခဲ့လား။ ပြန်ပြောလို့ကောင်း တဲ့ အမှတ်တရမျိုးတွေရှိခဲ့လား။ သူ မမှတ်မိနိုင်လောက် တော့ပေမယ့် ကြည်နူးစရာ အခိုက်အတန့်လေးတွေ တော့ရှိခဲ့လောက်မှာပဲလို့ တွေးဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ခုခုကို မှတ်မိနိုင်လောက်တဲ့အရွယ် လောက်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ သူ့အနားမှာအဖေ မရှိ တော့။ မိုင်ပေါင်းများစွာလှမ်းလှတဲ့ အဝေးတစ်နေရာကို ထွက်ခွာသွားပြီ။ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုဇင်ဇေ ရဲ့အသိစိတ်ထဲမှာတော့ အဖေကို ဘယ်တော့ပြန်တွေ့ နိုင်မယ်ဆိုတာမသိ...ဘယ်အရပ်ဒေသကိုထွက်ခွာသွား တယ်ဆိုတာလည်းမသိ...သေချာတာတော့သူ့အနားမှာ အဖေမရှိတော့။

ဒီလိုနဲ့သိပ်မကြာခင်နှစ်ကာလအပိုင်းအခြားအတွင်း မှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့အမေကလည်း သူ့အနားကထွက်သွား ခဲ့ပြန်တယ်။ မှတ်မှတ်ရရ သူ လေးတန်းကျောင်းသား အရွယ်လောက်ကပေါ့။ အဖေရယ်၊ အမေရယ် သက်ရှိ ထင်ရှားရှိပါရက်နဲ့ အဖေနဲ့အမေကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်လောက်က သူ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငိုခဲ့မယ် ထင်တယ်။ သူ့ရင်ထဲအားငယ်မှုတွေ၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေ၊ အထီးကျန်မှုတွေလည်း ရှိကောင်းရှိခဲ့မယ်။ ကျောင်းဆင်း ချိန်တိုင်းမှာ အပေါင်းအသင်းတွေကို မိဘတွေက ကျောင်းလာကြိုတိုင်း သူ့အတွေးထဲ တစ်ခုခုကို တွေးမိ ကောင်းတွေးမိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်လာတဲ့ခံစားချက် တွေတိုင်းကို မြို့သိပ်ရင်း ဘာမှမခံစားရသလို၊ ဘာမှမဖြစ် ခဲ့သလို၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသန်မာဆုံး တည်ဆောက်ဖြစ်

ခဲ့တယ်။

ငိုကြွေးစရာ အမေရင်ခွင်မရှိတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝမ်းမနည်းတတ်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့တယ်။ အားကိုးစရာ အဖေလက်အစုံမရှိတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးတတ် အောင် သင်ယူခဲ့တယ်။

အမေ ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း လေးတန်း ကျောင်းသားအရွယ်လောက်ကစပြီး တာမွေမြို့နယ်မှာ ပဲ အမေ့ဘက်က အဘိုး၊ အဘွားတွေ၊ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေနဲ့ နေခဲ့တယ်။ မူလတန်း တစ်လျှောက် အ.မ.က (၃) ဗဟန်းမှာ တက်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာ တော့ အ.ထ.က (၂) ဗဟန်းမှာ တက်ခဲ့တယ်။

မိသားစုတွေ အနားမှာမရှိတော့တဲ့အခါ ကိုဇင်ဇေ ဟာ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ်မှာပဲ ခင်မင်ခဲ့တယ်။ ပိုပြီး တွယ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောလို့ရသလို စတတ်၊ နောက်တတ် တဲ့သူတွေထဲမှာ ပါတယ်။ ခိုးပစ်တာတွေ၊ ဂေါ်လီရိုက် တာတွေစတဲ့ ကလေးကစားပွဲတွေမှာ ဘယ်လက်ကို အသုံးပြုလေ့ရှိတဲ့အတွက် “ဘယ်ကျော်” လို့ နာမည် ပြောင်ရလာတဲ့ ကိုဇင်ဇေဟာ စာသင်နှစ်တွေမှာတာမွေ မှာနေပြီး ကျောင်းတက်ရင်း နွေရာသီရောက်တိုင်းတော့ အမျိုးတွေရှိတဲ့ သာကေတကို ပြန်လေ့ရှိခဲ့တယ်။

ပိတ်ကူးများနှင့်ကျောင်းသားဘဝ

မိသားစုနဲ့ ဝေးနေရတာကလွဲရင် ကျောင်းသားဘဝ တစ်လျှောက် ပုံမှန်ဖြတ်သန်းမှုမျိုးနဲ့သာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရ တယ်။ အရမ်းကြီးစာကြိုးစားခဲ့တာမျိုး မရှိပေမယ့် အတန်းကောင်းကောင်းလေးတွေမှာတော့ အမြဲတမ်း ပညာသင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဒီကာလတွေ အတွင်းမှာတော့ ရပ်ဝေးရောက်နေတဲ့ အဖေနဲ့အမေဟာ အသီးသီး အိမ် ထောင်ပြုခဲ့ကြတယ်။

မိသားစုနဲ့ ဝေးနေတဲ့အခါမှာ ကိုဇင်ဇေအတွက် အဖော်အမွန်ဟာ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ အိမ်ပြန်

ရောက်လာချိန်မှာတော့ စာအုပ်တွေပေါ့။ ကျောင်းသား ဘဝတစ်လျှောက် စာအုပ်တွေနဲ့ ထိတွေ့ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ သူ့အတွက် နောင်မှာတော့ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တဲ့ အတွေးစိတ်ကူးမျိုး ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ တစ်ချိန်မှာတော့ စာအုပ်တွေရေးနိုင်မယ့် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်။ လူကြိုက်များဖို့ ထက်စာရင် စစ်မှန်တဲ့ အနုပညာနဲ့အတွေးစိတ်ကူးတွေ ဖော်ထုတ် နိုင်ရမယ်။ ဒါက ကိုဇင်ဇေရဲ့ ငယ်ဘဝစိတ်ကူး။

နောက်ထပ် ဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ဆန္ဒက ကျောင်းဆရာတစ် ယောက်ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ။ ဒါကတော့ သူလေးစားရတဲ့ ဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ဆန္ဒလို့ ဆို ရင်မမှားနိုင်။

ရှစ်တန်းကနေစပြီး ဆယ်တန်းအထိသုံးနှစ်လောက် အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဦးယုရွှေကို သူ့အရမ်း သဘောကျတယ်။ အေးဆေးသလောက် ထက်မြက်တဲ့ ဆရာပုံရိပ်တွေ၊ ဆူပူဖို့ထက် နားလည်အောင်ရှင်းပြ တတ်တဲ့ ဆရာအကျင့်တွေ။ ဒါတွေကို ကိုဇင်ဇေအရမ်း

သဘောကျခဲ့တယ်။ ဒီစရိုက်တွေကလည်း ငယ်ရွယ်သူ ကိုဇင်ဇေအပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးမှုရှိခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ဆရာလမ်းလျှောက်တဲ့အတိုင်း အတုခိုးပြီး လျှောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့အထိပေါ့။

အထက်တန်းကျောင်းသားအရွယ်

မိသားစုနှင့် ပြန်လည်ဆုံစည်းခြင်းလို့ပဲ ခေါင်းစဉ် တပ်ရမှာပေါ့။ ကိုးတန်းကျောင်းသားဘဝ ရောက်တဲ့ အခါမှာတော့ အမေဟာ သူ့မိသားစုနဲ့အတူ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကိုဇင်ဇေနဲ့အတူ တာမွေ မှာနေတယ်ပေါ့။ မိသားစုငယ်နဲ့သူ့အတွက် ဒီမိသားစု လေးကလည်း နွေးထွေးမှုဖူလုံခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။

ပြည်ပကပြန်ရောက်လာတဲ့ အမေတို့ဟာ စီးပွားရေး အနေနဲ့ အိမ်အရောင်းအဝယ် လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ပြေလည်လှတယ်လို့မဟုတ်ဘဲ နောက်ပိုင်းမှာတော့ တာမွေမှာပိုင်တဲ့တိုက်ခန်းကို ရောင်းချပြီး သာကေတကို

ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ (သူ့ဆယ်တန်း ရောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ သူတို့သာကေတမှာ ပြောင်း ရွှေ့နေပါပြီ။)

အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝအနေနဲ့ စွဲလန်းမှု တစ်ခုကတော့ ကိုးတန်းအရွယ်မှာ ရပ်ကွက်ထဲ Underground ကခြင်းလို့ပဲ ဆိုရမယ်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် အလွန် ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်တွေကြားမှာ အတော် အသင့် ရေပန်းစားခဲ့တဲ့ underground ကတဲ့ ကဟန်တွေကို တော့သူတော်တော်ရူးသွပ်လိုက်စားဖူးတယ်။ ခြောက်လ လောက်ထိကို စွဲစွဲမြဲမြဲကခဲ့တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက အ ပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ပေါ့။

အဲဒီလို Underground ကခြင်းကြောင့် ကောင်းကျိုး ဘာဖြစ်လဲဆိုရင်တော့ လူငယ်သဘာဝအလျောက်နေ ထိုင် ပျော်ပါးခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဆိုးကျိုးဆိုရင်တော့ကဖော် ကဘက် ရပ်ကွက်ထဲက ဆယ်တန်းအရွယ် အပေါင်း အသင်းတစ်ယောက် စာမေးပွဲကျသွားပါလေရော။ ကိုး တန်းအရွယ် ကိုဇင်ဇေအတွက် ပညာရေးမှာ ပြောရ လောက်တဲ့ ထိခိုက်မှုမရှိခဲ့ပေမယ့် ဆယ်တန်းကျောင်း သားတစ်ယောက်ကတော့ ကြီးကြီးမားမား ပေးဆပ် လိုက်ရတယ်ပဲ ဆိုပါတော့။

မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီညနေက ကိုဇင်ဇေတို့အပေါင်း အသင်းတစ်သိုက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေကြ တယ်။ စာမေးပွဲကျသွားတဲ့ ကျောင်းသားရဲ့မိဘတွေ ပိုင်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပေါ့။ စိတ်ဓါတ်ကျနေတဲ့ သူငယ်ချင်းကို စိတ်ဓါတ်မြှင့်တင်နိုင်ဖို့ မခံချင်အောင် ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ လောင်းကစားတစ်ခု ပြုခဲ့ကြတယ်။ ဒါကတော့ လာမယ့်နှစ် ဆယ်တန်းမှာ ဘယ်သူပိုပြီး ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မလဲပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ကြေး လောင်းဖြစ်လိုက်တယ်။ (နောက်ပိုင်းမှာတော့အဲဒီ လောင်းကြေးဟာ တကယ်အသက်မဝင်ခဲ့ပါဘူး။) သူ့အ နေနဲ့ သူငယ်ချင်းကို စိတ်ဓါတ်မြှင့်အောင်၊ မခံချင်စိတ် ဖြစ်အောင် ကူညီလိုက်ပေမယ့် အဲဒီသူငယ်ချင်းကတော့

တကယ်ခံစားချက်ပြင်းပြင်းနဲ့ကို လောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆယ်တန်းကျလို့ စိတ်ဓါတ်ကျပြီး စိတ်လေ သွားမယ့်အစား မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြိုးစားစေတာလည်း ကူညီရာရောက်တာပဲ မဟုတ်ပါလား။

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း

ဆယ်တန်းကို ရောက်လာတဲ့အခါမှာတော့ ယိုယွင်း လာတဲ့ မိသားစုအခြေအနေအရ တာမွေက တိုက်ခန်း လေးနေရာမှာ သာကေတကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီ နောက်မှာတော့ သာကေတက အပိုင်အိမ်လေးပါ ယုတ် လျော့ပြီး အိမ်ငှားဘဝကို ရောက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒီအခြေအနေတွေကြောင့်ပဲ သူ့အနေနဲ့ သာကေတ ကနေ ဗဟန်းကို ကျောင်းတက်ခဲ့ရတယ်။ မိသားစုက ငွေကြေးအင်အားတောင့်တောင့်တင်းတင်းနဲ့ပံ့ပိုးပေးနိုင် တာမျိုးမရှိခဲ့ပေမယ့် သူ့အနေနဲ့ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က အထိုက်အလျောက်တော့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဆယ်တန်း အောင်ရင် ဘာလုပ်မယ်၊ ဘာဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ် ချက် ကြီးကြီးမားမားမရှိဘူးဆိုရင်တောင် ဒီစာမေးပွဲကို ထူးထူးချွန်ချွန်လေးအောင်နိုင်ဖို့တော့ ရည်သန်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ထူးခြားတိုက်ဆိုင်စွာနဲ့ပဲ ဆယ်တန်းစာ သင်နှစ်ရောက်မှပဲ သူ့ဘဝရဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့ဝါသနာတစ်ခုကို ရှာတွေ့ခဲ့ပြန်တယ်။ အဲဒါကတော့ ဂစ်တာပါပဲ။

မှတ်မိလောက်ဦးမယ်ဆိုရင် သီတင်းကျွတ်ကာလ လောက်က ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ အစ်ကိုတစ်ယောက် တီးတဲ့ ဂစ်တာသံက သူ့နားထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားကိုခံစား ရနေတယ်။ ပုံမှန် Rhythm တီးခတ်ဟန်တင်မဟုတ်ဘဲ Solo တီးပုံတွေပါဆိုတော့ သူ့အတွက် အဲဒီအချိန်မှာ အထူးအဆန်း ဖြစ်သွားတယ်။ ရင်ထဲထိရောက်သွား တယ်ဆိုပါတော့။ ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီအချိန်မှာတင် ဂစ်တာတီး နိုင်ဖို့ အားထုတ်ပါတော့တယ်။ ဒီတော့ ဂစ်တာတီးတဲ့ အလုပ်ကို ဆယ်တန်းရောက်မှ စလုပ်ခဲ့တယ်ပေါ့။ နောက်

နှစ်တွေကြာတဲ့အထိလည်း ဒီဝါသနာဟာ စွဲစွဲမြဲမြဲကို ကိန်းအောင်းနေခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတွေဖြေပြီးလို့ အောင်စာ ရင်းတွေထွက်တော့ သူမှန်းထားတဲ့အတိုင်း ဂုဏ်ထူးသုံး ဘာသာထွက်ခဲ့တယ်။ သူတို့ခေတ်အခါမှာတော့ အမှတ် ပေါင်း လေးရာငါးဆယ်ကျော်ရတယ်ပေါ့။ ဒီအမှတ်ဟာ ဆေးတက္ကသိုလ် အပါအဝင် အဲဒီတုန်းက အမြင့်ဆုံး အမှတ်သတ်မှတ်ချက်ဖြစ်တဲ့ ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်ကို ပါ ဝင်ခွင့်ရနိုင်တဲ့ အမှတ်ပေါ့။

ဘဝရဲ့တစ်ဆစ်ချိုးဆိုတဲ့အရာကို လှလှပပ ချိုးကွေ့ နိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုဇင်ဇေအတွက်ကတော့ အဲဒီကာလတွေဟာ ကလေးဆိုတဲ့ဘဝကို လက်ပြရင်း လူငယ်ဆိုတဲ့ဘဝထဲ ကို ဝင်ရောက်တော့မယ့် အရွယ်ပေါ့။ အရှေ့မှာဘာတွေ ဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာ မသေချာပေမယ့် လူတိုင်းနီးပါး ကြုံရတဲ့ အခက်အခဲတွေကတော့ သူ့ကို စောင့်ကြိုနေ ပါတယ်။

(သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြိုင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ပြိုင်ပွဲမှာတော့ သူ နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခုတော့ သူတစ်ပါး ကိုကူညီဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့အဲဒီပြိုင်ပွဲကြောင့် ရန်ရှာခံခဲ့ရ တာမျိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။)

ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိခြင်း

ဆယ်တန်းကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်နဲ့ အောင်မြင်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ တခြားသော လူငယ်တွေနည်းတူ သူ့ခေါင်းထဲကို ရောက်လာတဲ့မေးခွန်းကတော့ ဘာဆက် လုပ်မှာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။

ဘယ်ကျောင်းကို ဆက်တက်ပြီး ဘာတွေကို လုပ် မှာလဲ။ ဘဝကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဖြတ်သန်းမှာလဲပေါ့။ လူကြီးတွေပြောပြသလို ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဆိုတာ ဘဝရဲ့တစ်ဆစ်ချိုးဆိုရင် ဒီအချိုးအကွေ့ကိုတော့ သပ် သပ်ရပ်ရပ်လေး ကွေ့ခဲ့ပြီးပြီလေ။

စာဖတ်တဲ့အလေ့အကျင့် အတော်အတန်ရှိခဲ့တဲ့ သူ့ အတွက် ဘဝကိုရွေးချယ်တဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ရွေး ချယ်ရမလဲဆိုတာ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းလောက်တော့ နား လည်ခဲ့တယ်။ ရင်ထဲက ဖြစ်ချင်တဲ့အသံကို နားထောင် ရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရင် ထဲကအသံကို နားထောင်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်၊ ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်တဲ့။

သူ သိလိုက်တာကတော့ ဒီအသံတွေကို ချက်ချင်း ကြီး အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ဆိုတာတော်ရုံတန်ရုံသတ္တိ နဲ့ မရသလို၊ ချက်ချင်းကြီး ရွေးချယ်ဖို့ဆိုတာကလည်း မလွယ်ကူ။ ဒါဆိုရင် လျှောက်သင့်တဲ့လမ်းကို အရင်ဆုံး လျှောက်ရတော့မယ်။ လျှောက်သင့်တဲ့လမ်းလို့ စဉ်းစား လိုက်တာနဲ့ ဆရာဝန်လုပ်မလား၊ သင်္ဘောသားလုပ်မ လားဆိုတဲ့ လမ်းကြောင်းကြီးနှစ်ခု ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းကြီး ပေါ်လာတယ်။

သေချာတာကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဝန်တစ် ယောက်အဖြစ်ဘယ်တုန်းကမှစိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပေးဆပ်ရမယ့်အချိန်တွေအားထုတ် ရမယ့်ချွေးတွေ၊ ရင်းနှီးရမယ့် ငွေကြေးအင်အားတွေ။ ဒီစဉ်းစားစရာတွေကလက်ရှိမိသားစုအခြေအနေနဲ့ဆိုရင် လွယ်ကူချောမွေ့တဲ့ထဲတော့ ပါခဲ့မှာမဟုတ်။

ဒါဖြင့် သင်္ဘောသားလုပ်မယ်ဆိုရင်ရော။ ကျောင်း ပြီးတာနဲ့ ငွေအရင်းအနှီးစိုက်ထုတ်စရာမလိုဘဲ ငွေရှာ နိုင်မယ်။ အဲဒီခေတ်ကာလအခြေအနေမှာ ဝင်ငွေကောင်း တယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်တွေထဲမှာလည်းပါခဲ့တယ်။ ဒီလို အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အချိန်တိုအတွင်းမှာ ဝင်ငွေ ရအောင် ရှာနိုင်မယ်ဆိုရင် နောက်အနာဂတ်မှာလည်း သူ့စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတဲ့ အရာတွေကိုလည်း လုပ်ဖြစ် ကောင်း၊ လုပ်ဖြစ်နိုင်မယ်။ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ မိသားစုကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်မယ်။ ဒါက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တော်တော်ကိုလွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့အချက်။

နောက်ဆုံးတော့ ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သင်္ဘောသားလုပ်မယ်။ ငွေကြေး အတန်အသင့်ရှာပြီး အရင်းအနှီးတွေရရင် သူ့စိတ်အား ထက်သန်တဲ့ အလုပ်တွေလုပ်မယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ရေကြောင်း တက္ကသိုလ်ရဲ့ 4th batch မှာ စတင်ပညာသင်ခဲ့တယ်။

ဘဝကတော့ စိတ်ကူးတွေနဲ့တင် မှန်းချက်က နှမ်း ထွက်တွေကိုက်နေခဲ့တယ်ပေါ့။

Rocker တစ်ဖြစ်လဲ ကိုဇင်ဇေ

ဆယ်တန်းတုန်းက ဂစ်တာပိုးဝင်သွားကတည်းက အသောမသတ်တော့တဲ့ပိုးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ပိုပြီးတော့ ကြီးထွားလာပါတော့တယ်။ ဂစ်တာတင်မကဘဲ ဂီတနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သီအိုရီတွေကိုလည်း လက်လှမ်းမှီသလောက် လေ့လာ ခဲ့တယ်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကိုဇင်ဇေရဲ့စိတ်ထဲ မှာတစ်နေ့ ဂီတသမားတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်ရမယ် ပေါ့။ စာပေဝါသနာအခံနဲ့ဂီတပိုးနဲ့ပေါင်းစပ်လိုက်တဲ့အခါ သီချင်းတွေလည်း ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဝါသနာတူ သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်နဲ့အတူ သီချင်းတွေဖန်တီးရင်း အသံ တွေသွင်းရင်း အိမ်မက်တွေရှင်သန်ထုဆစ်ရင်းပေါ့။

နောက်ပိုင်းကျတော့ Rock ထက်ကို ပိုပြီးပြင်း ထန်တဲ့ Metal တွေကိုပိုပြီးကြိုက်လာတယ်။ ပုံစံကလည်း ဆံပင်ရှည်နဲ့။ တကယ့်ကို ဂီတသမားအလောင်းလျာတစ် ယောက်ရဲ့သွင်ပြင်ပုံစံတွေနဲ့ပေါ့။ နောက်ဆုံး ကျောင်း အုပ်ကြီးကခေါ်ပြီး အဲဒီဆံပင်ရှည်ကိုညှပ်မလား၊ ကျောင်း ထွက်မလားလို့ခေါ်ပြောတော့မှပဲ အင်မတန်နှစ်ခြိုက်တဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ညှပ်ပစ်ခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲကောင်းလှ တယ်တော့မဟုတ်။

ဂီတနဲ့ပတ်သက်ပြီးရှူးသွပ်မှုတစ်ချို့အတွက် နာမည် ပြောင်တွေတန်းစီပြီး ရခဲ့တယ်။ Metal သီချင်းတွေကို အသံနေအသံထား ပြင်းပြင်းနဲ့ အော်နေတတ်တဲ့အတွက်

“Metal ကြီး” ဆိုတဲ့နာမည်၊ အဲဒီခေတ်ကာလအရ ခိုးလုံးကို အမာခံအားပေးတာကြောင့် “ခိုးပြား” ဆိုတဲ့ နာမည်။ သူ့ကိုဘယ်လိုပဲ ခေါ်ခေါ်၊ သူကတော့ ဂစ်တာ တွေတီးနေရသ၍ သီချင်းတွေအော်နေရသ၍ ကျေနပ် ဆဲပင်။

သူ့ရဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝနေ့ရက်တွေက သာမန်ထက် ထူးထူးခြားခြားမဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် လည်း ပျော်စရာတော့ ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဘောင်တစ်ခုထဲမှာ တင် ပိတ်မိမနေဘဲ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်မှုအရသာကို ကောင်းကောင်း ခံစားခဲ့ရတယ်။ သူ မြတ်နိုးတဲ့ဂီတတွေရယ်၊ သူ ချစ်တဲ့စာအုပ်တွေရယ်၊ ခင်မင်ရတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေရယ်။ ဒါတွေနဲ့တင် အတော်ကို ပြည့်စုံခဲ့ပါတယ်။

ပင်လယ်ထဲသို့ ရွက်လွှင့်ခြင်း

ကျောင်းတော်ကြီးမှာ လေးနှစ်တာကာလ ပညာ သင်ကြားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ သင်္ဘောသားတစ် ယောက်ရဲ့ ပင်လယ်ခရီးစဉ် စတင်လာပါတော့တယ်။ လေးနှစ်စာတွေသင်ပြီး တစ်နှစ် သင်္ဘောလိုက်မှလည်းပဲ ဘွဲ့ပေးတာဆိုတော့ မဖြစ်မနေလည်း သင်္ဘောလိုက်ဖို့ လိုလာပြီလေ။ နောက်ပြီးတော့ သင်္ဘောလိုက်တာကနေ လည်း ကျောင်းပြီးပြီးချင်းမှာပဲ ဝင်ငွေတွေရအောင် ရှာနိုင် တော့မှာ ဆိုတော့လည်းလေ။ အိမ်ကိုလည်း တစ်ဖက် တစ်လမ်းက ထောက်ပံ့နိုင်မယ်ပေါ့။ ဒီကနေတစ်ဆင့် အတွေ့အကြုံတွေယူမယ်။ အရာရှိစာမေးပွဲတွေဖြေပြီး ဝင်ငွေတွေရအောင် ရှာမယ်။ အချိန်တန်ရင် ပိုက်ဆံစုပြီး ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်တွေလုပ်မယ်။ စိတ်ကူးထဲမှာ တော့ ဖဲချပ်တွေ လှပြီးရင်းလှပေါ့။

ဒါနဲ့တင်ပဲ ၂၀၁၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်လောက်မှာ ကိုဇင်ဇေ တစ်ယောက်ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီ ရွက်လွှင့်ခဲ့တော့တယ်။ သင်္ဘောသံပြားကိုစနင်းပြီးဆိုတာနဲ့အခြေခံသင်္ဘော

သားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ စတင်ပါတော့တယ်။ သံချေးခေါက်ရတယ်။ ကုန်းပတ်တိုက်ရတယ်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတယ်။ အလေးအပင်မရတယ်။ အလုပ်ကြမ်းတွေလည်း လုပ်ရတယ်ပေါ့။ ဒါက ထူးဆန်းလှတယ်လို့တော့မဟုတ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ အတွေးထဲမှာတော့ ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်ဖို့ ဒီနှစ်တွေကြာအောင် ပညာတွေသင်ထားတာလားလို့ မေးခွန်းထုတ်စပြုခဲ့ပြီ။ အလုပ်တစ်ခုမှာ အောက်ခြေကနေ စလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို နားလည်ခဲ့ပေမယ့် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ရှင်သန်ရပ်တည်ရမယ့်ဘဝဟာ သူ့ဘဝလားလို့ သူ့ကိုယ်သူ အကြိမ်ကြိမ်မေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ဒီလိုလူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသက်ဆက်နိုင်လားပေါ့။

ဒီမေးခွန်းနဲ့တင်ပဲ သူ့ရဲ့ ကာလရှည်ကြာ အတွေးစိတ်ကူးတွေအားလုံး ဝေဝါးသွားခဲ့တယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ပထမဦးဆုံး သင်္ဘောကိုလိုက်တဲ့ အခေါက်မှာ သင်္ဘောပေါ်ရောက်ပြီး နှစ်လအကြာမှာပဲ သင်္ဘောရောင်းတော့မယ်ဆိုပြီး ဖြစ်လာတယ်။ ဒီတော့ ရန်ကုန်ကို တစ်ခေါက်ပြန်ခဲ့တယ်ပေါ့။

ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ သူ့ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့တယ်။ ဘွဲ့ရဖို့အတွက် သင်္ဘောတစ်နှစ်လိုက်ဖို့လိုတယ်။ ဒီတော့ Sea Service တစ်နှစ်ပြည့်အောင်လိုက်ပြီးရင် သင်္ဘောထပ်မလိုက်တော့။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှာ ရွက်လွှင့်မယ့်အစား ကုန်းမြေပေါ်မှာပဲ ရုန်းကန်တော့မယ်။ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့လည်း တစ်ထောင့်တစ်နေရာတော့ ရောက်ကောင်း ရောက်နိုင်တယ်ပေါ့။

စာအုပ်တွေကိုဖတ်ထားတဲ့ အသိတွေနဲ့တင် စိတ်ဓါတ်တွေ က တက်ကြွလို့နေမိတယ်။

အဲဒီတက်ကြွတဲ့ စိတ်ဓါတ်တွေနဲ့တင်ပဲ ကိုဇင်ဇေမှာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် သင်္ဘောပြန်တက်ခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ခေါက်လိုက်တဲ့သင်္ဘောက အရင်တစ်ခေါက်ကနဲ့ မတူတော့။ အရင်ကသင်္ဘောတစ်စီးလုံး မြန်မာလူမျိုးတွေဆိုပေမယ့်အခုတစ်ခေါက်မှာတော့မြန်မာသုံးလေးယောက်လောက်သာပါတော့တယ်။ ကံဆိုးတာလား၊ ကံကောင်းတာလားမဝေကွဲပေမယ့် အဲဒီအခေါက်မှာ သင်္ဘောပေါ်မှာ မတော်တဆမှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်။ Safety Helmet ဆောင်းထားလို့ သေကံမရောက်၊ သက်မပျောက်ခဲ့ပေမယ့် သံဝေဂတော့ အတော်ရသွားတယ်။ ဒီအတိုင်းသာသေသွားခဲ့ရင် သူလုပ်ချင်တာလေးတွေတောင် လုပ်ခွင့်ရလိုက်မှာမဟုတ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးတွေပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ဘွဲ့ရဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ sea service ပြည့်တဲ့အခါမှာတော့ ကိုဇင်ဇေ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ခါ သင်္ဘောသံပြား မနင်းတော့ဘူးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့ပေါ့။ ရန်ကုန်မှာပဲ သူ ကြိုးစားမယ်။ ၂၀၁၀ နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲနဲ့အတူ အခွင့်အလမ်းတွေကို ဖမ်းဆုပ်မယ်။ နောက်တစ်ဖန် ထုဆစ်ထားတဲ့ အိမ်မက်တွေနဲ့ပေါ့။

ဒါပေမယ့် အမေ့ကို သင်္ဘောမလိုက်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ သူမပြောဝံ့သေး။ မပြောဝံ့ဘူးဆိုတာထက် မပြောရက်တာလည်း ပါပါလိမ့်မယ်။ စီးပွားရေးသိပ်အဆင်မပြေတဲ့ မိသားစုလေးအတွက် ဘာမှထိထိရောက်ရောက် မပံ့ပိုးပေးနိုင်ခင်မှာပဲ သင်္ဘောမလိုက်တော့ဘဲ ဘဝကို တစ်ကပြန်စမယ်ဆိုရင် အမေ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဘောတူခွင့်လွှတ်နိုင်မှာမဟုတ်မှန်း သူသိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ မပြင်နိုင်တော့။ အဆုံးစွန်ဆုံးထိ ကြိုးစားသွားမယ်။ နှစ်နှစ်အတွင်း အနေအထားတစ်ခုထိရောက်အောင် လုပ်မယ်။ နှစ်နှစ်ပြည့်လို့မှ လမ်းပျောက်နေသေးတယ်ဆိုရင်တော့ ဆန္ဒ

တွေကို မြို့သိပ်ရင်း ပင်လယ်ပြင်ဆီ နောက်တစ်ခေါက် ရွက်လွှင့်တာပေါ့လေ။

ရန်ကုန်ရောက်နေရက်များ

"ကြိုးစားမယ်ဟေ့" ဆိုတဲ့ စိတ်ဓါတ်တွေနဲ့ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် "ဘာလုပ်မယ်ဟေ့၊ ညာလုပ်မယ်ဟေ့" ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်မျိုးတွေတော့ ကိုဇင်ဇေ မှာမရှိသေး။

ရန်ကုန်ကို ရောက်စမှာတော့ ဒီတစ်ခေါက် စာမေးပွဲဖြေမယ်ဆိုပြီး အိမ်ကိုပြောထားရင်း ဘဝမှာလျှောက်လှမ်းရမယ့်လမ်းစတွေကိုရှာဖွေနေခဲ့တယ်ပေါ့။ သင်တန်းသွားမယ်ဆိုပြီး စာကြည့်တိုက်တွေ သွားတယ်။ စာအုပ်ဆိုင်တွေသွားတယ်။ ဟောပြောပွဲတွေ တက်တယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ချို့ဆီ သွားတယ်။ ဘာမှလုပ်စရာမရှိရင်လည်း ပန်းခြံထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်ရင်းနဲ့ကို အချိန်ဖြုန်း နေလိုက်တော့တယ်။

တစ်ဖက်ကလည်း အင်တာနက်ကို အသုံးပြုရင်း ပညာတွေ ရှာဖွေဖြစ်တယ်။ အခွင့်အလမ်းတွေကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတယ်ပေါ့။

တစ်ရက်မှာတော့ သူ့ဘဝရဲ့ ပထမဦးဆုံးစီးပွားရေးဆန်ဆန်အလုပ်တစ်ခုကိုစလုပ်ဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ သူနဲ့အတူ ဂစ်တာတီးဖော်တီးဘက် အစ်ကိုတစ်ယောက်က စီးပွားရေးအားဖြင့် သိပ်တော့ပြေလည်လှတယ် မဟုတ်ဘူး။ ထိလက်မှတ်လေးတွေယူပြီး ရောင်းလေ့ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ စကားစပ်မိကြရင်း ထိလက်မှတ်တွေကို ဆိုင်နဲ့ရောင်းရင် မကောင်းဘူးလားလို့ ပြောမိကြတယ်။ ငွေအရင်းအနှီးမရှိတဲ့ အဲဒီအစ်ကိုအတွက် ပိုက်ဆံထုတ်ပေးဖို့အထိ စိတ်ကူးလိုက်တယ်။

စီးပွားရေးနဲ့ ဆိုင်တဲ့စာအုပ်တွေ၊ တက်ကျမ်းစာအုပ်တွေ အတော်အသင့်ဖတ်ထားတယ် ဆိုတော့လည်း စာထဲကသိအိုရီတွေကို လက်တွေ့မှာ ပြန်အသုံးပြုချင်

တယ် တကဲကဲပေါ့။ (Robert Kiyosaki ရဲ့ ESI ကဲ့သို့သော စာအုပ်များ။) ဒီတော့ သူ့အမြင်မှာတော့ ဒီအစ်ကိုကို အရင်းအနှီးထုတ်ပေးလိုက်တာဟာ သူ့အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတစ်ခု လုပ်လိုက်တာပေါ့။ ကိုယ်တိုင် အလုပ်လုပ်စရာမလုပ်ဘဲ လုပ်ငန်းရှင်တွေရဲ့နည်းစနစ်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးဖြစ်တယ်ပေါ့။ သူ့တွက်ကိန်းနဲ့သူကတော့ ဟုတ်နေခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ထိဆိုင်လေးနှစ်ဆိုင်အတွက် သဘောလိုက်လို့ရလာတဲ့ငွေလေးကို ခြီးခြံရင်းနဲ့ အရင်းအနှီး ထုတ်လိုက်တယ်။ ထိဆိုင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စအဝဝကို သူ့အနေနဲ့ ဘာမှမစွတ်ဖက်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတွေရဲ့ထုံးကိုသာ နှလုံးမူနေလိုက်တယ်။ နှစ်လ၊ သုံးလ၊ လေးလ။ ထိဆိုင်လေးတွေက အဆင်တော့လည်းပြေရှာပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖြစ်ချင်တော့ ငါးလမြောက်သောကာလမှာ အဲဒီအစ်ကိုဟာ သူ့ရဲ့ကျန်းမာရေးပြဿနာ၊ သူ့မိန်းမရဲ့ကျန်းမာရေးပြဿနာတွေအတွက်နဲ့ဆိုင်ကငွေတွေကို လှည့်သုံးလိုက်ပါလေရော။ အဲဒီမှာတင် အရင်းအနှီးက ကုန်သွားခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု မဟာစီမံကိန်းကြီး ဒေဝါလီခံလိုက်ရတယ်ဆိုပါတော့။

ဒီဖြစ်ရပ်အတွက်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ခဲ့။ အဲဒီအစ်ကို ကိုယ်တိုင် ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ပြဿနာများကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သူနားလည်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့လည်း ဘာမှလည်းပြောလို့မရတော့ဘူးပေါ့။

ပြောရရင်အတွေ့အကြုံတစ်ချို့ကိုငွေပေးပြီးဝယ်ယူခဲ့တယ်လို့ပဲ သတ်မှတ်ရတော့မှာပါပဲ။

အရှေ့ကို ဆက်ပြီးတော့ မျှော်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ကိုဇင်ဇေရဲ့ရန်ကုန်နေရက်တွေဟာဝိုးတိုးဝါးတားနိုင်ဆဲ။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ အားလျော့သွားတယ်လို့တော့ မရှိ။

သူလျှောက်ရမယ့်လမ်းကို ဆက်လျှောက်ရင်း သူ့ရှာရမယ့် အဖြေတွေကို ဆက်ပြီးရှာနေခဲ့တယ်။ သူလိုချင်တဲ့ အဖြေတစ်ခုကို စာအုပ်တွေထဲမှာ ရှာခဲ့တယ်။ ဟောပြော

ပွဲတွေထဲမှာ ရှာခဲ့တယ်။ စာကြည့်တိုက်တွေမှာ ရှာခဲ့တယ်။ လူတွေကြားထဲမှာ ရှာခဲ့တယ်။

အဆက်မပြတ်ရှာဖွေနေတဲ့ သူ့အတွက် တစ်နေ့မှာတော့ တစ်ခုခုတွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ သူ လိုချင်တဲ့အဖြေတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ အဲဒီအချိန်ကတော့ သူ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ သူ ယုံကြည်တဲ့အတိုင်းလည်း လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီတွေ့ရှိခဲ့မှုကတော့ ...

ရွှေရည်စိမ် အနာဂတ်

“လူလူချင်း ကူညီရိုင်းပင်းတတ်ပြီး ပရဟိတစိတ်ရှိတဲ့ သူတွေနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု” ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းကြော်ငြာစာတမ်းကိုတွေ့တော့ ကိုဇင်ဇေ တစ်ယောက် လင်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးပါလိမ့်ပေါ့နော်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလည်း ဖြစ်တယ်။ လူလူချင်းလည်း ကူညီရိုင်းပင်းရာကျမယ်ဆိုတော့ တော်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်ပေါ့။ အဲဒီကြော်ငြာစာကလည်း သူ့ရဲ့စိတ်အာရုံကို အတော်လေးဖမ်းစားလိုက်နိုင်တယ်လို့ ပြောရမယ်။

အဲဒီစီးပွားရေး ကြော်ငြာကို စတွေ့တဲ့နေရာက ပုလဲနက် Forum မှာ။ (အဲဒီခေတ်အခါက အင်တာနက်အသုံးပြုသူတွေကြားမှာတော့ ရေပန်းစားခဲ့ပါတယ်။)

သူ့အနေနဲ့လည်း စာအုပ်တွေ၊ ဟောပြောပွဲတွေအတွက်အချိန်တွေသုံးရင်း အခွင့်အလမ်းတွေကို ရှာဖွေနေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ အဲဒီကြော်ငြာစာလေးတွေတာဟာ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့တာကို။ နောက်ပြီး လူတွေကို ကူညီရတဲ့အလုပ်ဆိုတော့ ပိုပြီးတော့တောင် သဘောခွေသွားတယ်။

ဒီမှာတင် ကြော်ငြာတင်ထားတဲ့ အစ်ကိုကို ချက်ချင်း ဆက်သွယ်လိုက်တယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ကျောက်မြောင်း၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်းက ကားပွဲစားတွေထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ဆိုင်

တစ်ဆိုင်မှာ တွေ့ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ပုံစံက အသား ဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါးပဲ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ သွင်ပြင်နဲ့အေးချမ်း တဲ့အမူအယာတွေကို ပိုင်ဆိုင်တယ်။

မိနစ်အတန်ကြာ ပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ စကားဝိုင်းရဲ့အစမှာ အဲဒီအစ်ကိုဟာ Robert Kiyosaki ကိုယ်တိုင်ထောက် ခံထားတဲ့ အလုပ်တစ်ခုအကြောင်း ကိုဇင်ဇေကို ပြော တယ်။ လူငယ်သက်တမ်းတစ်လျှောက် တက်ကျမ်း စာအုပ်၊ အောင်မြင်ရေးစာအုပ် တော်တော်များများနဲ့ ထိတွေ့ခဲ့တဲ့ သူ့အတွက် Robert Kiyosaki ဆိုတာ စိမ်း လှတဲ့ သူမဟုတ်။ (သင်္ဘောလိုက်တုန်းကတောင် Rob- ert ရဲ့ စာအုပ်တွေကို ယူသွားလေ့ရှိတယ်။)

နောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ လူကိုလူချင်းကူညီတာလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတဲ့ Multi-Level Marketing (MLM) လုပ်ငန်းအကြောင်းကို သူ့ကို မိတ်ဆက်တယ်။ (Rob- ert Kiyosaki ကတော့ Network Marketing လို့ သုံးနှုန်းထားပါတယ်။) အဲဒီလုပ်ငန်းထဲမှာ စီးပွားရေးကို လေ့လာလိုတဲ့ လူငယ်တွေအတွက် အခွင့်အလမ်းတွေ အကြောင်း၊ တက်ကြွလှုပ်ရှားကြတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေ အကြောင်းတွေ ကိုဇင်ဇေကို ပြောပြတယ်။ အဲဒီအစ်ကို ရဲ့စကားလုံးတွေကြားမှာ ကိုဇင်ဇေရဲ့မျက်လုံးတွေက လည်း အရောင်တဖျတ်ဖျတ်ပေါ့။ ဒါဟာ သူ့လျှောက်ရ မယ့် လမ်းတစ်ခုလားလို့ တွေးနေမိဖြစ်တယ်။

လူတွေကို ပညာပေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ခြင်း၊ စီးပွား ရေးလုပ်တတ်အောင် သင်ပေးခြင်း၊ အောင်မြင်ရေးကို ရယူဖမ်းဆုပ်နိုင်အောင် လမ်းညွှန်ပေးခြင်း၊ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် ကူညီပေးခြင်းစတဲ့ အရာပေါင်းများစွာကို ကြားရတဲ့အခါမှာ ကိုဇင်ဇေ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ကူး ထဲမှာတင် အနာဂတ်တွေ ခမ်းနားနေခဲ့ပြီ။

အဲဒီစကားဝိုင်းလေးထဲမှာ ငွေရေးကြေးရေးအရ ဆွဲဆောင်မှုတွေ အလျဉ်းမပါခဲ့။ အနာဂတ်တွေပါတယ်။ အောင်မြင်မှုတွေပါတယ်။ အသိုင်းအဝိုင်းတွေအကြောင်း ပါတယ်။ ကူညီရှိုင်းပင်းမှုတွေပါတယ်။ ထိုအရာ ပေါင်း

များစွာက ကိုဇင်ဇေကို ကောင်းကောင်း လှုပ်ခတ်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့တယ်။

အဲဒီအစ်ကိုရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာလည်း ယုံကြည်ချက် တွေ၊ ရိုးသားမှုတွေကို အထင်သားတွေနေရတယ်။ သိပ် မကြာခင်အချိန်မှာပဲ ကိုဇင်ဇေ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ "ဒီလမ်းဟာ ငါလျှောက်ရမယ့်လမ်း ဖြစ်တယ်" ပေါ့။

အနက်ရောင် အလင်းတန်းများ

အဲဒီအစ်ကိုနဲ့တွေ့ဆုံပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ရွှေဂုံ တိုင်မှာရှိတဲ့ သူတို့ရဲ့ကုမ္ပဏီကို သွားဖြစ်ခဲ့တယ်။

ရုံးခန်းထဲကို ဝင်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ လက်အုပ်လေး ချီပြီး "မင်္ဂလာပါ" လို့ နှုတ်ဆက်ခံလိုက်ရတယ်။ ရုတ်တ ရက်အံ့အားသင့်သွားတယ်ဆိုပေမယ့်အရမ်းကိုသဘော ကျသွားမိတယ်။

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလိုမျိုးလည်း တစ်ခါမှ ရှိရှိ သေသေကြီး နှုတ်ဆက်တာလည်း မခံရဖူးဘူးလေ။ အဲဒီ ရုံးခန်းရောက်တော့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အရာတွေကို ရှင်းပြတယ်။

သူတို့တွေအချင်းချင်းမှာရှိတဲ့ နွေးထွေးပြီး ဖော်ရွေ လွန်းတဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေဟာ ကိုဇင်ဇေ အတွက်တော့ တကယ်ကိုပဲ အဆန်းတကြယ် ခံစားရပါတယ်။ အပြင် အသိုင်းအဝိုင်းမှာဘယ်လိုမှတွေ့ရဖို့မလွယ်တဲ့ပုံစံတွေဆို တော့လည်းလေ။ ရုံးခန်းထဲမှာရှိနေတဲ့သူတွေအားလုံးက လည်း Uniform မဟုတ် ပေမယ့်အပေါ်က အဖြူနဲ့ အောက်က အမဲကိုတတ်နိုင်သလောက် အသားပေးပြီး ဝတ်ဆင်ထားကြတယ်။ သူတို့အားလုံးကို ကြည့်ရတာ ဝန်ထမ်းတွေ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေနဲ့မတူဘဲ မိသားစု ဝင်တွေနဲ့တောင်တူနေသလိုပါပဲ။ ငယ်စဉ်ကမိသားစုတွေ နဲ့ ဝေးကွာခဲ့ရသလို တစ်ဦးတည်းသောသားအဖြစ်နဲ့ ဘဝ ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ကိုဇင်ဇေအတွက် ရင်ခုန်စရာ ကောင်းတဲ့ အခိုက်အတန့်တွေရယ်ပေါ့။

သူ့ကိုခေါ်လာတဲ့ အစ်ကိုက ရေကြောင်းတက္ကသိုလ် ကျောင်းဆင်းသင်္ဘောသားဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးကြတဲ့ အချိန်မှာ အားလုံးကဝိုင်းပြီး ချီးကျူးကြတယ်။ တကယ် ချီးကျူးတာပဲဖြစ်စေ၊ မြှောက်ပင့်ပြောတာပဲဖြစ်စေ ဒီလို အခိုက်အတန့်ကိုတော့ ဘယ်သူမဆိုသဘောကျ မိမှာပဲလေ။ ပြန်ကာနီးတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် က လက်လေးကမ်းပေးတယ်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သလို ကမ်းတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အားကစားသမားတွေ တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်ကမ်းသလိုဟန်နဲ့ပေါ့။ ရုတ်တရက်တော့ ကိုဇင်ဇေ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမလဲမသိ။ နောက်မှ သူတို့တွေက သေချာရှင်းပြတယ်။ အဲဒီလို အနေအထားမှာ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်ပြီး “ကျားရဲ့” လို့ အော်ရတယ်တဲ့။ (“ကျားရဲ့” ဆိုတာ တရုတ်လို “ကြိုးစားထား”လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါ တယ်။) ဒီလိုလေ့လေးတွေကသူ့အတွက်ကတော့လုံးဝ အစိမ်းသက်သက်။ သက်တောင့်သက်သာရှိလှတယ် မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ကျေနပ်သလိုတော့အရှိ သား။

ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ နောက်ဆုံးမှာ ကိုဇင်ဇေ တစ်ယောက် တရုတ် MLM ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ Member ဝင်လိုက်တယ်။ အလုပ်တော့ ချက်ချင်းမလုပ်သေးဘဲ တစ်လတန်သည်၊ နှစ်လတန်သည် လေ့လာဦးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့လေ။

ရုံးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ ကိုဇင်ဇေရဲ့ခြေ လှမ်းတွေ ပုံမှန်ထက်တက်ကြွလန်းဆန်း နေတယ်။ သင်္ဘောကြီးကိုစီးနင်းပြီး ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီ နောက် ထပ် ခရီးနှင်စရာမလိုတော့။ ဒီမှာတင်အောင်မြင်အောင် လုပ်မယ်။ အနာဂတ်တွေကို ခမ်းခမ်းနားနားကြီးကို တည် ဆောက်ပစ်မယ်။ ဟိုးရှေ့မှာ ရွှေရောင်ပြပြပုံရိပ်လေးတွေ လှမ်းတွေ့နေရတယ်။ အဲဒီတွေ့နေရတဲ့အတိုင်းပဲခြေလှမ်း တွေကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလိုက်ဖို့သာ လိုတော့တယ် ထင်ခဲ့တာပဲလေ။

MLM သမား ကိုဇင်ဇေ

“How are you feeling this morning?” လူတစ်ယောက်က ရှေ့ထွက်ပြီး မာန်ပါပါအော် လိုက် တယ်။

“Good!! Very Good!!” အောက်က လူအုပ်ကြီး ကလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ အားနဲ့မာန်နဲ့ ပြန်အော် တယ်။ အဲဒီမြင်ကွင်းကိုပထမဦးဆုံးကိုဇင်ဇေမြင်ရချိန်မှာ ကြက်သီးတောင် ထမိသွားတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း တွေးမိတယ်။ ဪ ! ပျော်စရာကြီးပေါ့နော်။

ကိုဇင်ဇေ Member ဝင်လိုက်တာက တရုတ် MLM ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ General Network လို့ခေါ် တဲ့ Network တစ်ခုမှာပါ။ အဲဒီ Network မှာ လူငယ်တွေများတယ်။ လူငယ်တွေထဲမှာမှ ပညာရေးကို ဦးစားပေးတဲ့သူတွေ များတယ်။ ဒါက General Network ရဲ့ အားသာချက်ပေါ့။ လူငယ်တွေများတဲ့အခါမှာတော့ ဈေးရောင်းဖို့သက်သက်၊ လူဆွယ်ဖို့ သက်သက်ထက် စာရင် ဟောပြောတာတွေ၊ Training ပေးတာတွေကို ပိုပြီး အသားပေးလုပ်ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုပြောရဆိုရတာတွေ၊ ပညာရပ်ဆိုင်ရာတွေကိုဝါသနာပါတဲ့သူအတွက်ကတော့ အကျိုးကျေးဇူးတွေသွားတယ်ပေါ့။

နှစ်လလောက် Member ဝင်ပြီး လေ့လာပြီးတဲ့ အခါမှာတော့ ကိုဇင်ဇေတစ်ယောက် အလုပ်စလုပ်ခဲ့ တယ်။ ဒီကာလ အတောအတွင်းမှာတော့ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိလောက်တဲ့ အထိလေ့လာဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကုမ္ပဏီအတွင်းပိုင်းလေ့လာ မှုတွေအပြင် တခြားသောနေရာတွေကလည်း လေ့လာ မှုတွေ လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာတစ်ခုသွားပြီး သတိထားမိ တာက တစ်ချို့သောသူတွေက ဒီလုပ်ငန်းကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် တိုက်ခိုက်ဝေဖန်ကြတာပါ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ဒီဝေဖန်မှုတွေ

ကို ကိုဇင်ဇေ သတိမမူမိခဲ့။ ခေါင်းဆောင်တွေပြောသလို မျိုး ဒီဇီဝန်သူတွေဟာ MLM ကို ကိုယ်တိုင် မလုပ်ဘူး တဲ့သူတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် လုပ်ပြီးမအောင်မြင်တဲ့သူတွေပဲ ဖြစ်မှာပဲလို့ မှတ်ယူထားလိုက်တယ်။ Robert Kiyo-saki တို့လို ဒိတ်ဒိတ်ကြံ အကျော်အမော်တွေတောင် ထောက်ခံထားတဲ့ ဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းဟာ ကောင်းကို ကောင်းရမယ်။ သူဒီလိုပဲတွေးခဲ့တယ်။ တွေးနေရုံနဲ့လည်း မရပ်တန့်။ စဉ်ဆက်မပြတ်လေ့လာမှုတွေ လုပ်ခဲ့တယ်။

MLM နဲ့ပတ်သက်တာတွေကို လေ့လာခဲ့ရုံတင် မကသေးဘဲ တခြားအောင်မြင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ကိုပါ သေချာလေ့လာခဲ့တယ်။ သူသိသလောက်၊ တတ် သလောက် အလုပ်မှာလည်း ပြန်ပြီး Training တွေ ပေး ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကာလအပိုင်းအခြားတစ်ခု အတွင်းမှာပဲ သူဟာ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်မဖြစ်သေးပေမယ့်အား ကိုးရတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

သဘောသား ကိုဇင်ဇေနဲ့ MLM သမား ကိုဇင်ဇေ တို့ကြား ပြောင်းလဲမှုလေးတွေတော့ ရှိခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် သူအရင်လို ပိုသီဖတ်သီမနေတော့။ ဒီအသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခုလုံးကသပ်သပ်ရပ်ရပ် အဆင့်အတန်းရှိရှိနေသလို၊ သူလည်း နေတတ်လာပြီ။ အပြောအဆိုတွေတတ်လာပြီ။ အဟောအပြောတွေ ကျွမ်းကျင်လာပြီ။ သူကိုယ်တိုင် လူတွေကိုကူညီနေတာပါလို့ ခံယူထားသလို MLM စနစ် ကြီးကို အရမ်းကိုယုံကြည်သက်ဝင်နေပြီ။

အမှောင်ကမ္ဘာထဲက နွေးထွေးမှု

မိသားစုရဲ့ နွေးထွေးမှုဆိုတာကို ရေရေရာရာမခံ စားခဲ့ရတဲ့ ကိုဇင်ဇေဟာ MLM အသိုင်းအဝိုင်းထဲက မိသားစုပုံစံ ဆက်ဆံရေးမှာတော့ အရမ်းကိုနွေးထွေးခဲ့ တယ်လို့ပြောရမယ်။ စနစ်တကျ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဒီစနစ်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနှီးမှုတွေ ပို စေဖို့ကိုလည်း အဓိကထားပြီး ပုံစံချထားတယ်လေ။

နောက်ပြီး သူတို့ Network က လူငယ်တွေများတဲ့ အလျောက် ပျော်စရာလည်းပဲ ကောင်းလွန်းတာကို။

သူတစ်ယောက်ပဲ ဒီလိုမျိုး မိသားစုအရသာကိုခံစား ရတာလားဆိုတော့ မဟုတ်။ အားလုံးလည်း ဒီလိုမိသားစု တစ်ခုရဲ့ပုံစံကို ခံစားရမယ်ထင်တယ်။ တစ်ခါတုန်းကဆို ကိုဇင်ဇေ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို MLM အကြောင်း ရှင်းပြခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီကောင်လေးက လူငယ်ဆန်ဆန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေတတ်တဲ့အထဲကပဲ။ မိဘတွေကလည်း ကျောက်ကုန်သည်ဆိုတော့ ငွေကြေးအားဖြင့် ပြည့်စုံ တယ်။ ကောင်လေးကတော့ မိဘတွေနဲ့ရန်ဖြစ်၊ စိတ် လေပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းနေတဲ့အချိန်ပေါ့။

ဒီကောင်လေးကို အချိန်ယူပြီး ပြောပေမယ့် ကောင် လေးက ဒီအလုပ်ကို သိပ်သဘောမတွေ့လှဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ သူလည်း ရုံးကိုခေါ်လိုက်တယ်။ မိနစ်ပေါင်းများစွာအာ ပေါက်မတတ်ရှင်းပြလို့ လုပ်ငန်းအကြောင်းကို စိတ်မဝင် စားတဲ့ကောင်လေးက ရုံးကိုရောက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ ဘာမှသိပ်ပြောစရာမလိုဘဲ ဒီအလုပ်ကို လုပ်မယ်ဆိုပြီး ဖြစ်သွားတယ်။ အဓိကအကြောင်းအရာကတော့ရုံးမှာ ရှိနေတဲ့ သူတွေရဲ့ မိသားစုဆန်ဆန် ဆက်ဆံရေးကို သဘောကျလို့တဲ့။ အဲဒီလိုနေရတာပျော်လို့တဲ့။ နောက် ပိုင်းမှာတော့ ဒီကောင်လေးဟာ ရုံးကပေးတဲ့ train- ing တွေနဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ လမ်းပြမှုနဲ့အရင်လို မဟုတ်တော့ဘဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားနေထိုင်တတ် လာတယ်။ အပြုအမူအပြောအဆိုတွေနဲ့ Lifestyle တွေ ပါပြောင်းလဲလာခဲ့တယ်။ (MLM မှာ ဆိုးကျိုးတွေ ရှိ နေပေမယ့်တစ်ချို့သူတွေဟာ အခုထက်ထိ တိုင်အောင် ကောင်းတယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆနေတာ ဒီလိုအချက်တွေ ကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။)

Educated ဖြစ်တဲ့ လူငယ်အများစုနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ သူတို့ Network ဟာ အလုပ်လုပ်ကြသလို ပညာမျှဝေ ခြင်း၊ အောင်မြင်ရေးအတွက်ဟောပြောခြင်း ဆိုတာတွေ ကို တော်တော်ကိုအားထားပြီး လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုဇင်

ဇေကိုယ်တိုင်လည်း Trainer တစ်ယောက်အဖြစ် ပါဝင် ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ သူတို့တွေအားလုံးရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ စီးပွားရေးတင်မကဘဲ အသိပညာတွေကို မျှဝေရင်း အောင်မြင်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအဖြစ် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက်ကူညီကြတယ်ပေါ့။ (တစ်ချို့သောအရာ တွေကကောင်းတဲ့ထဲ ပါခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင်ဘေးထွက် သက်ရောက်မှုလေးတွေတော့ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဥပမာ - အောင်မြင်ရေးအတွက်ဟောပြောကြတယ်ဆိုရင်တောင် ဒီလုပ်ငန်းကို အခြေပြုပြီးပြောတာဖြစ်လို့ လေ့လာမှုအား နည်းတဲ့ လူငယ်များအဖို့ကတော့ အပြင်လက်တွေ့ဘဝ က အောင်မြင်ရေးသဘောတရားတွေနဲ့ ကင်းကွာသွား သလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။)

ပွဲတွေလည်း စဉ်ဆက်မပြတ်လုပ်ခဲ့တယ်။မှတ်မှတ် ရရ သုဝဏ္ဏကွင်းထဲမှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ပွဲဆိုရင် အိမ်မက်တမျှ ခမ်းနားတယ်။ လူထောင်ပေါင်းများစွာ တက်ခဲ့သလို ထိပ်ပေါင်းခေါင်းဆောင်တွေကိုလည်း မက်မောလောက် စရာ ဆုကြေးတွေ ပေးခဲ့တယ်လေ။ ဂီတသံတွေနဲ့လည်း

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကခဲ့ကြရတယ်။ စိတ်အားတွေ ထက် သန်ခဲ့ရသလို ပျော်စရာလည်း အင်မတန်ကောင်းတယ် လို့ခံစားခဲ့ရတယ်လေ။ အဲဒီပုံရိပ်တွေကလည်း ကိုဇင်ဇေ တို့လို လူငယ်တွေအပေါ်မှာ အရမ်းကိုသက်ရောက်မှု အားကောင်းခဲ့တယ်။ အပြင်စီးပွားရေးလောကမှာ ဒီလို အချိန်တိုတိုအတွင်း ဘယ်သူတွေကများ ဒီလောက်ထိ အောင်မြင်နိုင်ကြမှာမို့လို့လဲဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးတွေ ခေါင်း ထဲမှာ သံမှိုစွဲသလိုစွဲကပ်ခဲ့တယ်။

အိမ်မက်ကြီး အဆုံးသတ်ပြီလား

ကိုဇင်ဇေတစ်ယောက် MLM လောကထဲကို ရောက် လာတာ စုစုပေါင်း ခြောက်လဝန်းကျင်လောက် ရှိလာခဲ့ ပြီ။ ဒီအတောအတွင်းကြိုးစားမှု ဝီရိယတွေထားခဲ့သလို အထိုက်အလျောက်လည်း အဆင်ပြေအောင်မြင်နိုင်ခဲ့ပြီ။

ဒီလိုကာလအတွင်းမှာပဲ ကုမ္ပဏီ အထက်ပိုင်းမှာ အဆင်မပြေမှု သတင်းသွဲ့သွဲ့ကြားလာရတယ်။ ဘာဖြစ်

တယ်ဆိုတာကို တကယ့်ထိပ်ပိုင်း ခေါင်းဆောင်တွေ လောက်ပဲသိခွင့်ရှိပြီး ကိုဇင်ဇေတို့လို အလယ်အလတ် ခေါင်းဆောင်တွေမသိရ။

ဒါပေမယ့် ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်နေတာတော့သေချာ တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အရင်ကလွယ်လွယ်ကူကူဝယ် လို့ရတဲ့ပစ္စည်းတွေကလည်း အခုဆိုရင်ဝယ်လို့ အဆင် မပြေတာတွေ ဖြစ်လာပြီလေ။ တစ်ချို့ခေါင်းဆောင် တွေကတော့ ကြံဖန်ပြီး တခြားသောနည်းလမ်းတွေကနေ ပစ္စည်းတွေ သယ်ပေးလာတာမျိုးတွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သေချာတာကတော့ ကုမ္ပဏီမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ။

ဘာဖြစ်တာလဲလို့ခေါင်းဆောင်တွေကိုမေးလိုက်တဲ့ အခါတိုင်းတော့ "နောက်နှစ်လလောက်နေရင်အဆင်ပြေ သွားမှာပါ" ဆိုတဲ့ အဖြေစကားတွေကိုသာ ကြားရတယ်။ ပွင့်လင်းတိကျတဲ့ အဖြေစကားတွေကိုတော့ မသိရ။ ဒီလိုနဲ့ နောက်နှစ်လလောက်ရောက်တဲ့ အခါမှာလည်း အလားတူစကားကိုပဲ ကြားရပြန်တယ်။

သေချာလာတာတစ်ခုကတော့ ကုမ္ပဏီမှာအခြေ အနေသိပ်မကောင်း။ နောက်ဆုံး နှစ်လ၊ နှစ်လနဲ့ ရှစ်လ လောက်ကြာတော့ သင်္ကြန်ရုံးပိတ်ရက်ကို ရောက်လာ တော့တယ်။ အရမ်းကို အကျည်းတန်တဲ့လုပ်ရပ် က တော့ သင်္ကြန်ရုံး ပိတ်ပြီးကတည်းက နောက်ထပ် ရုံးပြန် မဖွင့်တော့။ ရုံးက လူတွေကို အကြောင်းကြားခြင်းမရှိ၊ အသိပေးခြင်းမရှိ။ သူတို့ရင်ထဲမှာတော့ ကုမ္ပဏီက ငါတို့ ကို သစ္စာဖောက်သွားပြီပေါ့။ (ဒါပေမယ့် အခုလက်ရှိမှာ တော့ အဲဒီကုမ္ပဏီက ဈေးကွက်ထဲမှာ ပြန်လည်သက်ဝင် နေပါပြီ။)

ဒီလို အားကိုးမဲ့သွားသလို ဖြစ်သွားတဲ့ အခြေအနေ အထိ ကိုဇင်ဇေတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်တွေအပေါ် မှာတော့ ယုံကြည်အားကိုးမှု အပြည့်ရှိပါတယ်။ MLM စနစ်ပေါ်မှာလည်း သံသယစိတ်အလျဉ်းမရှိသေး။ ခေါင်း ဆောင်က ကောင်းတယ်။ စနစ်လည်းကောင်းတယ်။ ကုမ္ပဏီက မကောင်းတာပေါ့။

အိမ်မက်မှန်းထခြင်း

ဒီကုမ္ပဏီကြီး အခြေအနေမကောင်းတော့တဲ့အခါ ရပ်သွားပြီဆိုတော့ အားလုံးတိုင်ပင်ကြတယ်။ ဘာဆက် လုပ်ကြမှာလဲပေါ့။ ကုမ္ပဏီပြန်ကောင်းလာတယ်ဆိုတဲ့အ ချိန်အထိစောင့်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် နောက်တစ်နေရာကို ပြောင်းပြီး လုပ်ကြမလားပေါ့။

နောက်ဆုံး သူ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ရဲ့သဘောထားနဲ့ အတူ နောက်တစ်နေရာကိုပြောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ တယ်။ ပြောင်းကြမယ်ဆိုကာကျတော့ ရွေးစရာနှစ်ခုရှိ နေတယ်။ အမေရိကန် MLM ကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ ထိုင်း MLM ကုမ္ပဏီတစ်ခုပေါ့။ ဇင်ဇေလွင်ကိုယ်တိုင်ကတော့ အမေရိကန်ကုမ္ပဏီရဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ပုံစံကို နှစ်သက်ပေ မယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ခေါင်းဆောင်ရဲ့ရွေးချယ်မှုဖြစ် တဲ့ ထိုင်းကုမ္ပဏီကို ရွေးဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီကာလလောက်မှာတော့ သူဟာ MLM နဲ့ ပတ် သက်ပြီးအရင်ကလောက်စိတ်အားထက်သန်မှုမရှိတော့ ပါဘူး။ ဒီလိုခေတ်ထားတဲ့ ဘောင်အပြင်ဘက်ကို ကျော် ပြီး ကြည့်လာပါတော့တယ်။

သူ့ဘဝကို အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲစေခဲ့တာကတော့ Robert Kiyosaki အကြောင်းစိစစ်ထောက်ပြထားတဲ့ John Reed ရဲ့ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကိုဖတ်လိုက်ရတာပါပဲ။ ဒီမှာတင် သူ့ရဲ့ Robert နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အမြင်တွေ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲကုန်ပါတော့တယ်။ အရင် က Robert ကို ယုံကြည်ခဲ့သမျှ အခုတော့ သူကိုယ်တိုင် စဉ်းစားတွေးခေါ်ပါတော့တယ်။ (MLM ကို စလုပ်ဖြစ်ခဲ့ တာလည်း Robert Kiyosaki ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုတွေ အများ ကြီး ပါခဲ့တယ်လေ။)

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ MLM ကို ထောက်ပြဝေဖန် ထားတဲ့စာတွေကို ပြန်ပြီးလေ့လာ ဖတ်ရှုပါတော့တယ်။ (အရင်က ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ စကားနဲ့တင် လျစ်လျူရှု

ထားမိတဲ့ စာတွေကိုပေါ့။) ဒီစာတွေကို ဖတ်တဲ့အခါမှာ လည်း MLM နဲ့ပတ်သက်တဲ့အစွဲတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ခဝါချရင်း အရှိကိုအရှိအတိုင်းမြင်အောင် ဖတ်ခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ နားလည်သဘောပေါက် သွားခဲ့တယ်။ ဒီစနစ်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲကောင်းအောင် လုပ်လုပ်၊ ဘယ်လိုပဲ ပြုပြင်ပြုပြင် လူအများစုကို ထိခိုက် နှစ်နာစေတဲ့ ယိုပေါက်ကတော့ ရှိနေတယ်။ ဒါ စနစ်ရဲ့ အားနည်းချက်ပါ။ ဒီအရှိတရားကို သူလက်ခံဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဒီအသိတရားနဲ့ပဲ သူယုံကြည်ခဲ့ဖူးပါတယ် ဆိုတဲ့ MLM စနစ်ကြီးကို သူဖြည်းဖြည်းချင်း ကျောခိုင်းဖို့ပြင်ပါ တော့တယ်။ ဒါဟာ လွဲနေတဲ့လမ်းတစ်ခုဆိုရင် မှန်ကန်တဲ့ လမ်းတစ်ခုကိုလျှောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ရမယ်ဆိုတာကို သူနား လည်ခဲ့တယ်။

ကိုဇင်ဇေ တစ်ယောက် ဖြည်းဖြည်းချင်းစီနဲ့ပဲ MLM လောကကို စွန့်ခွာလာခဲ့ပါတော့တယ်။ သူမက်ခဲ့တဲ့ ရွှေရည်စိမ်းအိမ်မက်ကြီးကလည်း တစ်စတစ်စနဲ့အရောင်

တွေလွင့်ပါးခဲ့ပြီလေ။

ကျောင်းဆရာ ကိုဇင်ဇေ

သင်္ဘောသား ကိုဇင်ဇေ ကနေ MLM သမား ကိုဇင်ဇေ။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ကျောင်းဆရာကိုဇင်ဇေ အဖြစ် ကူးပြောင်းလာခဲ့ပါတော့တယ်။

စာသင်တယ်ဆိုတာ သူဝါသနာပါတဲ့အရာ။ ဟော ပြောတယ်ဆိုတာလည်း သူ ကြိုက်တဲ့အလုပ်။ ကျောင်း ဆရာဆိုတာကလည်း သူ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖြစ်ချင် ခဲ့တဲ့အရာ။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် စောစောစီးစီးကြီးတော့ ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မယ်တော့ မထင်မိခဲ့။

MLM ကုမ္ပဏီမှာ ရှိစဉ်ကတည်းက ကိုဇင်ဇေမှာ Online ကနေတစ်ဆင့် အောင်မြင်ရေးစာတွေကို မျှဝေ ရေးသားနေတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ သူ့ရဲ့စာတွေကိုဖတ် လေ့ရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်က သူ့ကို အကူအညီတစ်

ခု လာတောင်းတယ်။ “အင်္ဂလိပ်စာကို ဘယ်လိုလေ့လာ ရမလဲပေါ့။” သူလည်း တတ်နိုင်သလောက် အကြံပေး ပေမယ့် လူငယ်လေးက အဆင်ပြေပုံမပေါ်။ ဒါနဲ့တင်ပဲ သူ့ကို အချိန်ပိုင်းစာသင်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့ပါလေရော။

မျှဝေရတာ၊ စာသင်ရတာကို ဝါသနာပါတဲ့ ကိုဇင်ဇေ အတွက်လည်း အပမ်းကြီးလှတယ် မဟုတ်သလိုလိုလို လားလားကို လက်ခံသင်ပေးဖြစ်တယ်။ နောက်တော့ အဲဒီလူငယ်လေးနဲ့အတူ နောက်ထပ် သုံး၊ လေးယောက် လောက်ပါပေါင်းသင်ပေးတော့ အိမ်ပိုင်းလေးလိုဖြစ်လာ တယ်။ ဒီကမှတစ်ဆင့် သူတို့ရဲ့အရာရှိကပါ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ချင်တယ်လို့ပြောလာတော့ ဆက်သင်ပေးဖြစ်တယ်။ ဒီမှာတင် စာသင်ခြင်းရဲ့အရသာကို သူသိသွားပြီ။ ဒီလို လုပ်လို့ရပါလားဆိုပြီးတော့ သဘောပေါက်သွားတယ်။

ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှာပြီးမှ စာသင်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အခုအချိန်မှကလည်းက ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်လို့ရတယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့တင်ပဲ မြို့ထဲက သင် တန်းတွေမှာလည်း lecturer အဖြစ် စာသင်ခဲ့ပါတယ်။ (နောက်ပိုင်းမှာတော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မသင် ဖြစ်ခဲ့တော့ပါဘူး။) နောက်ပြီး အောင်မြင်ရေးသင်တန်း ကျောင်းတစ်ခုမှာလည်း နည်းပြဆရာအဖြစ် သင်ပေးခဲ့ဖူး ပါသေးတယ်။

MLM လောကက ထွက်ခွာခဲ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ တော့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုပိုရှိလာသလို ခံစားရတယ်။ အရင်က မသိစိတ်ထဲမှာဖြစ်နေတဲ့ လူဝင်မဆန့်သလို ခံစားချက်ကြီးလည်း အမြစ်ကနေ ဆွဲနှုတ်လိုက်သလို ပေါ့ပါးသွားတယ်။

ငွေကြေးအားဖြင့် မချမ်းသာနိုင်ရင်တောင် ဘဝကို လိပ်ပြာသန့်စွာနဲ့ အသန့်ရှင်းဆုံးဖြတ်သန်းမယ်လို့ သူ တွေးလိုက်မိတယ်။ အနာဂတ်အကြောင်း မသိသေးပေ မယ့် လက်ရှိအချိန်မှာတော့ စာလေးတွေသင်ရင်း ပေါ့ပါး သွက်လက်နေမိတော့တယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တော့ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကအင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးခဲ့

ဖူးတဲ့ဦးယုရွှေကို မြင်ယောင်မိရင်းပေါ့။ (သူဒီလို အင်္ဂလိပ် စာဆရာအဖြစ်ရပ်တည်ဖို့ဖြစ်လာတာကလည်းဆရာကြီး ရဲ့ပျိုးထောင်မှုကောင်းလို့ လို့ပဲဆိုရပါမယ်။ သူဟာ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုယ်တိုင်လေ့လာမှုမှအပ တခြားသောသင်တန်းတွေကို တက်ရောက်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ ပါဘူး။)

စာရေးသော ကျောင်းဆရာ

သူရဲ့ စာတွေစရေးဖြစ်တဲ့နေရာကတော့ Online စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာပါ။ သူသိထားတဲ့ အောင်မြင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ၊ သူသိထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ ပတ် သက်တာတွေကို မျှဝေရင်းနဲ့ပေါ့။

နောက်တော့ စာပေပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ ဆုရခဲ့တယ်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ဧရာဝတီစာပေပွဲတော်မှာ “ပြောင်းလဲနေသောဘဝများ” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဆုရခဲ့ တယ်။ ဆုကြေးအားဖြင့် ဒေါ်လာတစ်ထောင် ရခဲ့တယ်။ (သူ သင်တန်းကျောင်းဖွင့်ဖို့ အရင်းအနှီးတွေထဲက တစ် စိတ်တစ်ပိုင်းဖြစ်လာမယ့် ငွေကြေးပေါ့။) အဲဒီနှစ်မှာပဲ တော်ဝင်စင်တာက ကျင်းပခဲ့တဲ့ “စာပေမြှင့်တင် လူ့စွမ်း အင်” ဆိုတဲ့ပွဲမှာလည်း ဝင်ပြိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာ တော့ တတိယအဆင့်လောက်နဲ့ ကျေနပ်ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ Online ကနေပြီးတော့ လူငယ်တွေအတွက် ရည်စူးတဲ့ဆောင်းပါးတွေကို အ ဆက်မပြတ်ကို ရေးသားခဲ့တယ်။ “မြန်မာ့အိမ်မက်” လို့ခေါ်တဲ့ လူငယ်အကျိုးပြု Digital Magazine ကိုလည်း ဦးစီးပြီး အခမဲ့ထုတ်ဝေခဲ့တယ်။ (“မြန်မာ့အိမ်မက်” Magazine ဟာ နှစ်စောင်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးပါပြီ။)

အခုတော့ ကိုဇင်ဇေဟာ သူနှစ်သက်တဲ့ကျောင်း ဆရာဘဝနဲ့ သူဝါသနာပါတဲ့ စာရေးသူဘဝကို တစ်ပြိုင် နက်တည်း ရရှိနေခဲ့ပါပြီ။

သူ တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ Active English ဆိုတဲ့

အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းဟာလည်း ထိုက်သင့်တဲ့အောင်မြင် မှုတွေ ရနေပြီဖြစ်သလို စာရေးခြင်းအတတ်ပညာကနေ လည်းလူငယ်တွေရဲ့အနာဂတ်တွေ တည့်မတ်နိုင်ဖို့ ကြိုး ပမ်းအားထုတ်ပေးနေပါတယ်။

သူတုန်းက လမ်းတွေ စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်ခဲ့ရသလို၊ သူတုန်းက အမှောင်ထုထဲမှာ ပျော်ပိုက်ခဲ့ရသလို၊ လူငယ် တွေ ထပ်မဖြစ်တော့အောင် ဘယ်သူမှမပေးထားတဲ့ တာဝန်တစ်ရပ်ကို သူပုခုံးထက်ကိုတင်ပြီး ထမ်းဆောင် နေပါတယ်။

ကြယ်ငါးကောက်သူ

ကမ်းခြေမှာကြယ်ငါးတွေ ပြန့်ကျဲနေပါတယ်။ အားလုံးကို ဆယ်ယူပြီး ပင်လယ်ထဲလွှတ်ပေးဖို့ ဆိုတာမဖြစ် နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အားလုံးကို လွှတ်ဖို့မဖြစ်နိုင်တာနဲ့ တင်သူအနေနဲ့တော့ ဒီအတိုင်းထိုင်ကြည့်မနေလို့။ သူ တတ်နိုင်သလောက် ကြယ်ငါးတွေကို ကောက်ခဲ့တယ်။ သူလိုပဲ နောက်ထပ်ကြယ် ငါးကောက်သူတွေအများကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့မယ်ဆိုရင် ကမ်းခြေကကြယ်ငါးတွေ ဒီထက်ပိုပြီး လွတ်မြောက်ရာရကြမယ်လို့ သူယုံကြည် တယ်။

သူဟာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ မေတ္တာတရားတွေ ငတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်။ ဆံပင်ရှည်ထားပြီး ပေါ့ပါးလွတ်မြောက်ဖူးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်။ သဘော သားဘဝကို ဆက်မလျှောက်ပဲစိတ်ထင်ရာနဲ့ ယုံကြည်ရာ ကိုလုပ်ခဲ့သူတစ်ယောက်။ မှားယွင်းခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်။ နောက်ပြီး မှန်ဖို့ကိုလည်း တုံ့ဆိုင်းမနေတဲ့ သူတစ် ယောက်။ ရင်ထဲကအမှန်တရားအတွက် တစ်လောက လုံးနဲ့ တစ်ယောက်ရင်ဆိုင်ရမှာကိုလည်း ဝန်မလေးသူ တစ်ယောက်။

နောက် ... ကြယ်ငါးကောက်သူတစ်ယောက်။

ရွှေညာမောင်

CaterpillarMaybe

ဘာတွေလိုလဲ၊ ဘာကြောင့်လိုလဲ၊ ဘယ်လိုလိမ်းမလဲ

အားလုံးပဲ မင်္ဂလာပါ။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ မို့ရဲ့အလှအပဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးလေးကို မိန်းကလေးအများစု မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်ဖို့ အစပြုတဲ့အခါ အမေးများတဲ့မေးခွန်းလေးတွေနဲ့ ခေါင်းစဉ်ပြုလုပ်ထားပါတယ်။

"ဘာတွေလိုလဲ ဘာကြောင့်လိုလဲ ဘယ်လိုလိမ်းမလဲ"

ကဲ... Step တစ်ခုချင်းအလိုက် သေချာရှင်းပြမယ်နော်။

Step - 1 Skin Care

မိတ်ကပ်မလိမ်းခင် မျက်နှာကို မိမိသုံးနေကျ Cream သို့ moisturizer တစ်ခုခု အရင်လိမ်းပေးရပါမယ်။ အသားအရေကို ထိန်းသိမ်းတဲ့အနေနဲ့ ဖြစ်ပါတယ် ။Skin Care လိမ်းပြီး ၃မိနစ် (သို့) ၅ မိနစ်လောက်နေမှာ မိတ်ကပ်စလိမ်းရပါမယ်။

Step - 2

Primerဒီအဆင့်ကို ပြောဖို့ရာအတွက် Primer ဆိုတာဘာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို အကျဉ်းချုပ် ရှင်းပြပါမယ်။ Primer ဆိုတာ အဆီပြန်တဲ့သူတွေ အတွက် အဆီမပြန်အောင် လုပ်ပေးတဲ့ မိတ်ကပ်အောက်ခံတစ်ခုပါ။ အဆီပြန်တဲ့သူတွေ အသုံးပြုဖို့လိုပါမယ်။ အဆီမပြန်တဲ့သူတွေလဲ သုံးလို့ရသလို ဒီအဆင့်ကို ကျော်လဲဖြစ်ပါတယ်။ မိတ်ကပ်Foundation

မလိမ်းခင် Primer ကိုလိမ်းပေးရပါမယ်။

Step - 3 Foundation

မိတ်ကပ်စလိမ်းပါတော့မယ် ...

Foundation လိမ်းတဲ့အခါ လက်နဲ့ပွတ်ဆွဲပြီး လိမ်းခြယ်ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ပါ။ မိတ်ကပ်လိမ်းသော Brush (သို့) မိတ်ကပ်လိမ်းသော ဖော့ / Beauty Blender တို့နဲ့ လိမ်းခြယ်ရပါမယ်။ မိတ်ကပ်သားညီညာပြီး ကြာရှည်ခံအောင် ဖြစ်ပါတယ်။

Step - 4 Concealer

Concealerဆိုတာမျက်နှာမှာရှိတဲ့ဝက်ခြံအမာရွတ်နဲ့မျက်ကွင်းညိုခြင်းစတာတွေကိုဖုံးအုပ်ပေးတာဖြစ်ပါတယ်။ လိုအပ်သူတွေပြုလုပ်နိုင်ပြီး မလိုအပ်သူတွေ အချိန်မရှိသူတွေကတော့ ဒီအဆင့်ကို ကျော်လို့ရပါတယ်။

Step - 5 Powder

မိတ်ကပ် Foundation သုံးပြီးတဲ့အခါ 2Way သုံးခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ပါ။ 2Way အစား Powder သုံးပေးပါ။ Powder သုံးခြင်းဖြင့် မိတ်ကပ်ကို သိပ်သိပ်သည်းသည်းဖြစ်စေပြီး အဆီပြန်ခြင်းကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါတယ်။ Brush (သို့) Beauty Blender နဲ့ပဲ လိမ်းပေးပါ။

Step - 6 Eyebrow

မျက်ခုံးမွှေး ဆွဲပေးရပါမယ်။ မျက်ခုံးမွှေးပုံစံကလည်း မိတ်ကပ်ပြင်တဲ့အခါ မျက်နှာကို ပြောင်းလဲစေတာကြောင့်

သေချာ လေ့ကျင့်ပြီး ဆွဲပေးပါ။

Step - 7 Eye shadow Base (or) Eye Primer and Eye shadow

ဒီအဆင့်ကို အချိန်မရသူများနဲ့ eye shadow ချယ်ဖို့အဆင်မပြေသူများ ကျော်နိုင်ပါတယ်။မိတ်ကပ်မလိမ်းခင် Primer ခံရသလို Eyeshadow မချယ်ခင်လည်း Primer ခံလိမ်းခြယ်ပေးရပါမယ်။Eye shadow များ အရောင်ထွက်ပိုမို အားကောင်း လှပပြီး တစ်နေ့ကုန် ခံအောင်ပါ။Eye shadow ကို အရောင် တစ်မျိုးထဲ သုံးပြီး Korean Look လေး ချယ်လို့ ရသလို နှစ်ရောင် သုံးရောင်စပ်ပြီး Smokey Look လေး ခြယ်သလိုရပါတယ်။ပုံတွေကိုတော့ Google ကပဲ ရှာပြီး ထည့်ပေးထားပါတယ်နော်။

Step - 8 Eyeliner

မျက်လုံးအလှ ပိုမို ပေါ်လွင်စေဖို့ eyeliner ဆွဲရပါမယ်။ အချိန်မရရင်တောင်မှ မိတ်ကပ်ပြင်ပြီးဆို eyeliner

IST HAVE EYE BRUSHES

Step - 9 Mascara

မျက်တောင်ကော့ပေးရပါမယ်။အလှပြင်ပြီးတဲ့အခါ powder မှုန့်တွေ eyeshadow အမှုန့်တွေဟာ မျက်တောင်မှာ ကပ်ကျန်နေတတ်ပါတယ်။ ဒါတွေကို ဖယ်ရှားဖို့ အတွက်ရော မျက်တောင်လေးတွေ ကော့စင်းပြီး လှပတဲ့ မျက်ဝန်း တစ်စုံ ရရှိဖို့ အတွက်ရော မျက်တောင် ကော့ပေးရပါမယ်။

Step - 10 Fake Eyelash

မျက်တောင်တုတ်တာကတော့ နေတိုင်းတပ်ဖို့မလိုပါဘူးနော်။ပွဲလမ်းသွားဖို့လိုတဲ့အခါ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ဖို့ရှိတဲ့အခါမျိုးမှာမှ တပ်လည်း အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအဆင့်ကို ကျော်လို့ရပါတယ်။

Step - 11 Blusher / Highlight / Contouring

Blusher - ပါးနီကို နှစ်သက်သူတွေ အတွက် ပါးပေါ်မှာ ပါးနီတင်ပေးနိုင်ပါတယ်။Highlight - မျက်နှာပေါ်တွင် ပြောင်ပြောင်လေး ဖြစ်ချင်သူတွေအတွက် Highlight ကို ပါးအို့ နေရာမျိုးတွင် လိမ်းခြယ်ပေးနိုင်ပါတယ်။Contouring - ပါးရိုးချတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မျက်နှာသွယ်ချင်သူတွေ အတွက် အညိုရောင် သုံးပြီး မျက်နှာကို သွယ်သယောင် shade လိုက်ထည့်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ Contouring လုပ်ရမယ့် နေရာတွေကို ပုံလေးထည့်ပေးပါတယ် ။Blusher, Highlight အတွက် Brush ကိုအသုံးပြုပေးပါ။ Contouring ပြုလုပ်တဲ့ အခါ Brush (or) Beauty Blender ကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

Step - 12 Lipstick

နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဖို့အတွက်တော့ ထွေထွေထူးထူး ပြောဖို့လိုမယ် မထင်ပါနော်။ မိန်းကလေးအများစုက Lipstick Crazy တွေလေ...

Step - 13 Setting Spray

မိတ်ကပ်တွေ လိမ်းထားသမျှ ကြာရှည်ခံဖို့ သပ်ရပ်ဖို့ Setting spray ဖြန့်ပေးရပါမယ်။ ဒီအဆင့်ကိုလဲ မကြိုက်သူတွေ ကျော်လို့ရပါတယ်။ Ok... ဒါဆို မိတ်ကပ်ပြင်ဖို့ ဘယ် Step တွေအတွက်ဘာတွေ လိုတယ် ဘယ်ကြောင့်လိုတယ် ဘယ်လိုလိမ်းရမယ်ဆိုတာ သိပြီ ထင်ပါတယ်။

အဲ့ဒီမှာ Step - 2 , 4 , 7 , 10 ကို ကျော်လို့ရပြီးတော့ Step 11 မှာ Highlight နဲ့ Contouring လုပ်တာကို မကြိုက်သူများ အဆင့်ကျော်လို့ ရကြောင်း ထပ်ပြောလိုက်ပါတယ် နော် ။

Video Tutorial တွေ ကြည့်ချင်ရင်တော့ မို့ရဲ့ Facebook Page ဖြစ်တဲ့ " CaterpillarMaybe " ဆိုတဲ့ Page လေးကို Like လုပ်ပြီး ကြည့်ရှုနိုင်သလို မသိတာရှိရင်လည်း Page မှာ လာရောက်မေးမြန်းနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောရင်း ...

မိန်းကလေးတိုင်းလှစေချင်သည်။

CaterpillarMaybe

မနက်ခင်းတစ်ခုစတင်ခြင်း

သားရိုး

မနက်ခင်းတစ်ခုဟာ သင့်ရဲ့တစ်နေ့တာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ သင့်ရဲ့တစ်နေ့တာကတော့သင့်ရဲ့အောင်မြင်မှုတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မနက်ခင်းတွေတိုင်းဟာ သင့်ဘဝမှာအရမ်းကိုအရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေဖြစ်မှာပါ။

ဒီတော့ မနက်ခင်းတွေကို ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိရှိ၊ စိတ်ဓါတ်ခွန်အားအပြည့်နဲ့ အကောင်းဆုံး အသုံးပြုပြီး သင့်ရဲ့အောင်မြင်မှုတွေအတွက်အထောက်အပံ့ကောင်းတွေဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ပါ။

(၁) ကော်ဖီတစ်ခွက်

မနက်ခင်းနဲ့ ကော်ဖီဆိုတာ အလိုက်ဖက်ဆုံးစုံတွဲတစ်ခုပါပဲ။ မနက်ခင်းနေမထွက်ခင် အချိန်လေးမှာ ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်နဲ့ သင့်တစ်နေ့တာကို အစပြုလိုက်ရင် တစ်နေ့တာလုံးကို လန်းဆန်းနေတော့မှာပါ။ ကဖိန်းဓါတ်တွေဟာ မနက်ခင်းနိုးကာစ သင့်ကိုယ်တွင်းထဲကို

စီးဆင်းသွားတဲ့အခါ တက်ကြွမှုတွေကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေမှာပါ။

ကော်ဖီ မသောက်တတ်ဘူးလား? ဒါဆိုရင်တော့ သစ်သီးဖျော်ရည်လေးဟာလည်း သင့်မနက်ခင်းကိုအဖော်ပြုပေးကောင်း ပေးမှာပါ။မနက်ခင်း ဘာမှမစားရသေးခင်မှာ သစ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခုခုကို သောက်လိုက်ရင် ဝမ်းအေးပြီး ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း အရမ်းကောင်းတယ် မဟုတ်ပါလား။

(၂) အလင်းရောင်

မနက်ခင်းရဲ့အလင်းရောင်ဟာ တစ်နေ့တာလုံးမှာ ရနေမယ့် အလင်းရောင်တွေနဲ့ မတူပါဘူး။ သင့်ကို နိုးကြားမှုဖြစ်စေတယ်။နွေးထွေးမှုဖြစ်စေတယ်။အခက်အခဲတွေအတွက်လည်း အဆင်သင့်ဖြစ်စေဦးမှာပါ။ သင့်ရဲ့စိတ်နှုတ်ကိုယ်ကိုလည်း အများကြီး အထောက်အပံ့ပေးပါသေးတယ်။ မနက်ခင်း နေရောင်ခြည်တွေမှာ လူကို

အန္တရာယ်ဖြစ်စေတဲ့အရာတွေ မပါဝင်ပါဘူး။ အလင်း ရောင်ပျံ့လေးအောက်မှာ ခဏတာလေး နေကြည့်ရုံနဲ့ သင့်စိတ်တွေ လန်းဆန်းသွားမှာပါ။ သိပ္ပံနည်းအရဆိုရင် လည်း မနက်ခင်းနေရောင်ခြည်ဟာ သင့်အရေပြားကို အလွန်တရာကိုမှ အကျိုးဖြစ်စေပါသတဲ့။

(၃) လုပ်မယ်၊ ကိုင်မယ်

မနက်ခင်းမှာ တက်ကြွနေမယ့်စိတ်တွေကို တစ်နေ့ တာလုံး လိုက်မမှီပါဘူး။ ဒါကြောင့် သင့်ရဲ့အရေးကြီးပြီး အာရုံစိုက်ရမယ့်အရာမှန်သမျှကို မနက်ခင်းမှာ လုပ်ကိုင် သင့်ပါတယ်။ သင့်ရဲ့စိတ်တွေဟာ အကောင်းမြင်နေရုံ မကသေးပါဘူး ကြည်လင်လန်းဆန်းနေတဲ့အတွက် ဆုံး ဖြတ်ချက်အမှန်တွေကိုလည်း ဖြစ်စေမှာပါ။

(၄) မနက်စာ

ပြီးပြည့်စုံတဲ့ မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ မပါမဖြစ်ပါရမယ့် အရာက အရသာရှိပြီး အဟာရဖြစ်မယ့် မနက်စာပါပဲ။ အစားအသောက်ဆိုတာလူနဲ့တည့်ပါတယ်။မနက်ခင်းမှာ အရသာရှိတဲ့ အစားအသောက်တစ်ခုခုကို စားလိုက်ရရင် တစ်နေကုန်ကိုအရာတိုင်းဟာအဆင်ပြေနေပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ မသိစိတ်က ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ပါ တယ်။ အဆိုးရွားဆုံးကတော့ မနက်စာ မစားတတ်တဲ့ အကျင့်ပါပဲ။ တစ်ညလုံး ဘာမှမစားရသေးတဲ့အခါ အစာ အိမ်တင်မကပါဘူး။ ဦးနှောက်ကပါ အဟာရဓါတ်တွေ လိုနေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မစားလိုက်တဲ့အခါ သင့်ရဲ့ ဦးနှောက်အဟာရကိုလည်း အကြီးအကျယ် ထိခိုက်စေပါ တယ်။

(၅) ဘာသာရေး

ဘာသာရေးဆိုတာ သင့်ရဲ့တစ်နေ့တာမှာ မပါမဖြစ် ပါသင့်ပါတယ်။ အရမ်းကိုမင်္ဂလာရှိတဲ့ မနက်ခင်းလေး တစ်ခုမှာ မိနစ်အနည်းငယ်လောက်အချိန်ပေးပြီး သက် ဆိုင်ရာ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အရာတွေကို လုပ် သင့်ပါတယ်။ ဒါဆို သင့်စိတ်ကို အေးမြလန်းဆန်းစေရုံ မက တက်ကြွမှု၊ ယုံကြည်မှုတွေကိုလည်း ဖြစ်စေပါလိမ့် မယ်။ နေထွက်တဲ့ထိ အိပ်နေရင် တစ်နေကုန်မလန်းဆန်း ပဲ ထိုင်းမှိုင်းနေမယ်ဆိုတာကို မမေ့နဲ့ဦးနော်။

သားရိုး

Ref : Ziglar

အောင်မြင်သူတို့၏ မနက်ခင်း

Focus Youth Editor Team

၁။ Tim Cook (CEO of Apple)

မနက် ၃ နာရီ ၄၅ မိနစ်မှာ အိပ်ရာမှ ထလေ့ရှိပြီး မနက် ၅ နာရီအထိ email စစ်ပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ Gym သွားပြီး မနက်ပိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းတွေကို ပုံမှန်လုပ်ပါတယ်။ မနက် ၆ နာရီထိုးတာနဲ့ သူဟာအလုပ်သွားဖို့ လမ်းပေါ်ရောက်နေပါပြီ။

၂။ Bill Gross (co-founder of PIMCO)

မနက် လေးနာရီခွဲမှာ အိပ်ရာကထ၊ ရေမိုးချိုးပြီးတာနဲ့ အဝတ်အစားဝတ်ပြီး ပြင်ဆင်နေပါပြီ။ ရုံးကို မနက် ၅ နာရီသွားပြီး ငါးနာရီခွဲဆိုတာနဲ့ အလုပ်စလုပ်နေပါတယ်။

၃။ Padmasree Warrior (former CTO of Cisco)

မနက် လေးနာရီခွဲမှာ အိပ်ရာထပြီး email စစ်တဲ့

အလုပ်၊ မနက်ခင်း သတင်းဖတ်တဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်ပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ မနက်ခြောက်နာရီအထိ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီး ရုံးကို နာရီခွဲမှာ သွားတတ်ပါတယ်။

၄။ Tim Armstrong (CEO of AOL)

မနက် ၅ နာရီမှာ အိပ်ရာထပါတယ်။ ပြီးတော့ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တတ်ကာ မနက် ၆ နာရီထိုးပြီဆိုတာနဲ့ သတင်းတွေကို ဦးစွာဖတ်တတ်ပါတယ်။ ၇ နာရီဝန်းကျင်မှာတော့ email စစ်ပြီး ရုံးကို ကိုးနာရီခွဲအရောက် သွားတတ်ပါတယ်။

၅။ Brad Feld (venture capitalist)

မနက် ၅ နာရီ အိပ်ရာထလို့ ကော်ဖီဖျော်ပြီးတာနဲ့ သူ့ခွေးလေးတွေကို အစာကျွေးတဲ့အလုပ် လုပ်ပါတယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့သတင်းဖတ်တာတွေ၊ email စစ်တာ

တွေကို ၅ နာရီခွဲအထိ လုပ်တတ်ပါတယ်။ မနက် ၇ နာရီ ကနေ ၈ နာရီ အတောအတွင်းကိုတော့ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်လေ့ရှိပြီး ၉ နာရီမှာတော့ ရုံးအလုပ်တွေ စလုပ်ပါတယ်။

၆။ Jack Dorsey (co-founder and CEO of Twitter)

မနက် ငါးနာရီခွဲမှာ အိပ်ရာကထပါတယ်။တရားထိုင်ပြီးတာနဲ့ခြောက်မိုင်အထိ အပြေးလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တတ်ပါတယ်။ ၇ နာရီခွဲမှာတော့ အလုပ်ကို ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားပါတယ်။

၇။ Gray Vaynerchuk (CEO of VaynerMedia)

မနက် ၆နာရီမှာ အိပ်ရာကထပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ သတင်းတွေဖတ်၊ Twitter၊ Instagram တွေ သုံးပါတယ်။ ရုံးကိုတော့ မနက် ၉ နာရီ သွားတတ်ပါတယ်။

၈။ Anna Wintour (editor-in-chef of American Vogue)

မနက် ၅:၄၅ မှာ ထပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဝါသနာပါတဲ့ Tennis ကို ကစားပါတယ်။ ရုံးကိုတော့ ၈နာရီခွဲဆို သွားလေ့ရှိပါတယ်။

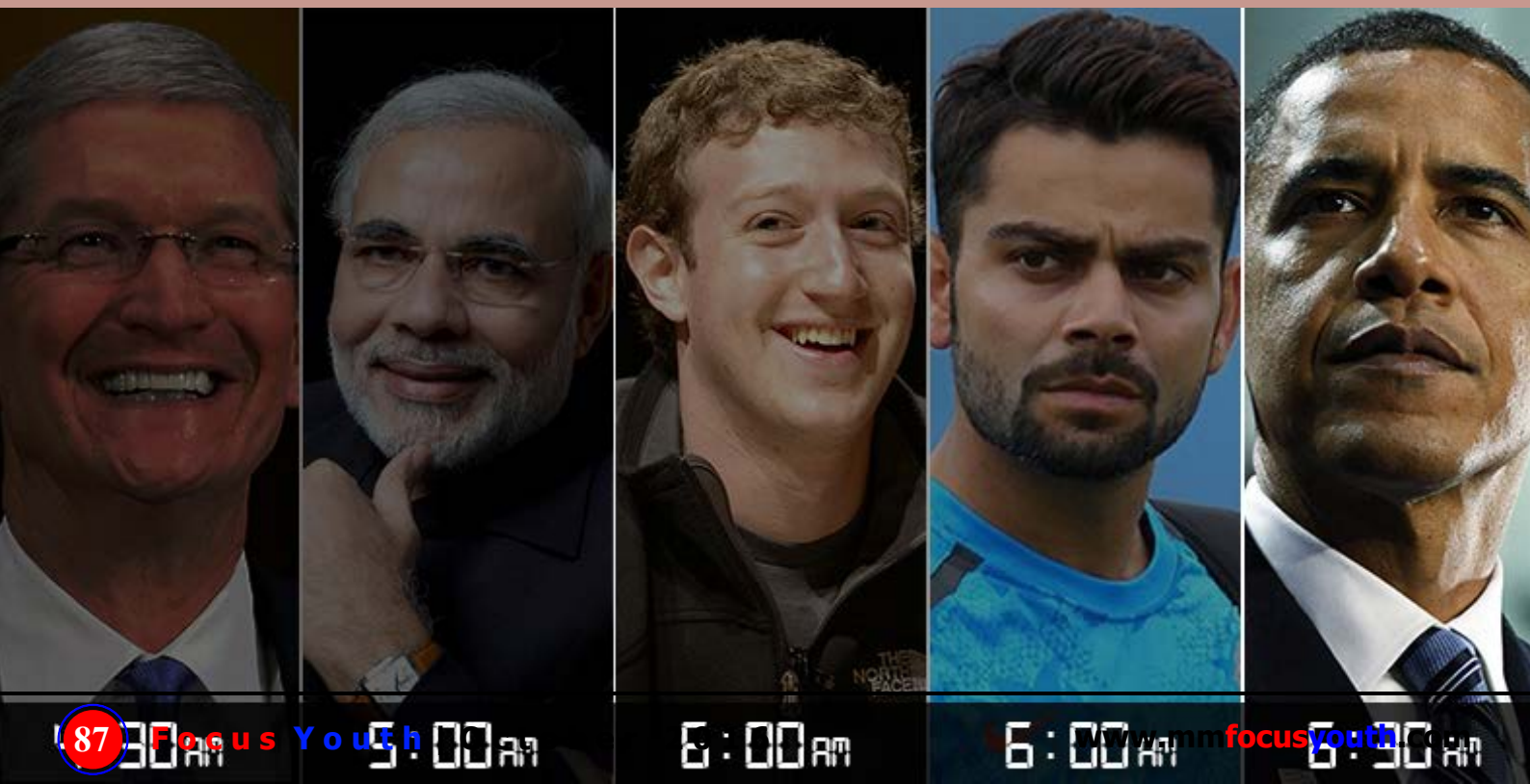
၉။ Oprah Winfrey (media proprietor)

မနက် ခြောက်နာရီထိုးတာနဲ့ အိပ်ရာကထပြီး နာရီ ဝက်လောက် တရားထိုင်ပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ သူမရဲ့ iPad ကို အသုံးပြုတတ်ပါတယ်။ မနက် ၈ နာရီထိုးတာနဲ့ပဲ ရုပ်သံပွဲတွေအတွက် studio ခန်းမထဲကို ရောက်နေပါပြီ။

သင်ကော မနက်ဆို ဘယ်အချိန်ထပြီး ဘာတွေကို လုပ်လေ့ရှိပါသလဲ?

Focus Youth Editor Team

Ref: Inc

အချိန်ပေးပတ်ရပေးတဲ့အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်ခင်ဗျ

Focus Youth Editor Team